

TỰ DO NGÔN LUẬN

Ban biên tập

Lm NGUYỄN VĂN ĐÀI

Lm PHAN VĂN LỢI

Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Bảo vệ kẻ thù Dân tộc cho đến cùng !!!

Trái tim, hình ảnh biểu tượng của Ngày lễ Tình yêu (Valentine) năm nay tại Việt Nam (14-02-2017) đã nên đỏ sẫm. Đỏ của màu máu! Trước hết là máu của đoàn giáo dân giáo xứ Song Ngọc, bị thúc đẩy bởi tình yêu quê hương đất nước, đã đi từ Nghệ An vào Hà Tĩnh để nộp đơn khởi kiện tên tội phạm môi trường Formosa, nhưng rồi mới được khoảng ¼ đường đã bị đàn áp khốc liệt bởi dùi cui, nắm đấm, gạch đá, khói cay và cả đạn. Máu đã văng tung tóe trên đầu, trên mặt, trên mũi, trên miệng của họ từ già đến trẻ và nhuộm đỏ cả hàng vạn trang mạng internet. Tiếp đó là máu sôi lên trong huyết quản của của đám cầm quyền Việt cộng (VC) và lũ tay sai mù quáng tàn bạo, bị thúc đẩy bởi trái tim hận thù đối với nhân dân vốn đang vạch trần tội phạm dân hại nước của chúng, tội bán đất bán biển của chúng, tội bao che quan thầy phương bắc của chúng để mong giữ ngai vàng túi bạc của chúng. Sau màn đánh đập và cướp bóc, nay chúng bày trò vu khống linh mục Nguyễn Đình Thục và giáo dân Song Ngọc đã ném đá vỡ kính xe giám đốc công an Nghệ An và làm cho tay này bị thương. Một sự dằn dặt hết sức trơ trẽn lộ bịch, sớm bị dân mạng vạch trần!

Quả thế, vụ việc đàn áp đẫm máu những ngư dân vô tội hôm qua tại Nghệ An đã một lần nữa cho thấy bản chất và bản mặt của đảng VC vốn ngày càng lộ rõ nét, hiện nguyên hình qua thảm họa môi trường biển xảy ra gần một năm nay, mà 2 tập đoàn Formosa Đài Loan và Luyện kim Trung Quốc là thủ phạm. Một thảm họa đã và đang làm điều đứng cuộc sống của hàng triệu người thuộc 4 tỉnh miền Trung, gây lo lắng tâm tư cho toàn thể dân Việt từ quốc nội ra tới hải ngoại cũng như cho khắp hoàn cầu, và đặt cả nước trước nhiều vấn nạn về môi trường sinh thái, sức khỏe giống nòi và an ninh quốc gia mà chẳng biết đến bao giờ mới giải quyết nổi.

Khó giải quyết nổi bởi lẽ trước đại nạn quốc gia chưa từng có ấy, đảng và nhà cầm quyền VC chẳng những đã không làm đầy đủ trách nhiệm trong tư cách những kẻ đang giành độc quyền lãnh đạo đất nước, mà còn muốn cho chìm lìm tội ác và thảm họa lớn lao này, bất chấp những sự thật ghê gớm mà công luận ngày càng biết rõ. Sự thật đó là Formosa trên danh nghĩa là của nhà đầu tư Đài Loan, doanh nghiệp Đài Loan, nhưng vốn chủ yếu của nó là từ Trung cộng, với nhà thầu gian trá Trung cộng, công nghệ lỗi thời Trung cộng, hàng vạn binh lính trá hình công nhân Trung cộng! Sự thật đó là Formosa chính là mưu đồ Trung cộng tàn phá đất nước Việt, hủy diệt giống nòi Việt, tấn công quốc gia Việt trên phương diện chính trị, kinh tế, quân sự. Nó đã và đang làm hư hỏng nhân sự lãnh đạo của đảng cầm quyền, biến nhiều quan chức cấp chóp bu trong bộ máy cai trị thành những kẻ phản dân hại nước. Nó là mũi gươm thọc vào sườn cơ thể VN, dễ dàng cắt đôi đất nước VN. Nó làm chảy máu nền kinh tế VN, gây lụn bại cho môi trường VN!

Vậy mà toàn thể hệ thống chính trị VC vẫn coi như bất biết, đúng đầu óc của một lực lượng ngoại nhập. Kẻ mang danh Thủ tướng thì sau khi trề tràng tuyên bố Formosa là thủ phạm, đã không tiến hành truy tố nó cùng với các đồng phạm trong bộ máy nhà nước (kể từ Nguyễn Tấn Dũng và Hoàng Trung Hải). Trái lại đã ngửa tay nhận từ nó một số tiền bồi thường hết sức béo bở nực cười, chẳng căn cứ vào một kết luận điều tra đầy đủ nào cả, rồi để cho nó tiếp tục tồn tại và phá hoại. Đến nay, việc bồi thường cho các nạn nhân với số tiền đó vừa chẳng đi tới đâu, vừa phân biệt kỳ thị, vừa bị xà xẻo tham nhũng, khiến gây ra rất nhiều cuộc biểu tình phản đối. Mới đây, Formosa còn được cung cấp thêm đất và được xây cất nhà ở to lớn vững bền, có cơ biến thành một tổ giới bất khả xâm phạm. Cái bộ Tài nguyên Môi trường thì chẳng thấy vận dụng mọi phương tiện khoa học cần thiết để làm sạch biển, tái tạo các rặng san hô, tiêu diệt các loài thủy sản nhiễm độc. Trái lại chỉ đo đạc nước biển qua loa rồi âm ỹ và nhiều lần tuyên bố biển đã tự làm sạch; diễn những trò lường gạt hết sức khôi hài như cho quan chức tắm biển, ăn tôm cá; trắng tráo gọi thảm họa Formosa chỉ là "sự cố môi trường" và mới đây còn loại nó khỏi danh sách 10 sự kiện sinh thái quan trọng trong năm 2016.

Cái bộ Tư pháp thì chẳng những không tìm cách thực thi công lý đối với thủ phạm cùng các đồng phạm chính yếu, chỉ đưa ra tòa vài quan chức cấp nhỏ nhằm my dân, lại còn tìm cách phối hợp với bộ Công an để cản trở chuyện khởi kiện của các nạn nhân, bằng việc trả lui hồ sơ cách bất hợp pháp, chặn đường các nguyên đơn đến tòa án cách thô bạo và sách nhiễu bắt bớ cách vô luật một số người đang góp tay vào công cuộc đấu tranh pháp lý quan trọng và chính đáng này. Đặc biệt có bộ Công an một đảng ra tay đàn áp dã man các cuộc biểu tình của nhân dân trên đường phố nhằm đòi hỏi một môi trường thiên nhiên trong sạch và một môi trường chính trị trong sáng; trấn áp các cuộc biểu tình trên mạng bằng cách dựng tường lửa, vu khống chửi bới, truy tầm địa chỉ để lùng bắt. Đảng khác lại tàn bạo ngăn chặn các nạn nhân tiến hành việc khởi kiện tên tội phạm cùng đám đồng lõa, còn hành hung giam giữ những công dân đã và đang tích cực trong vụ việc công chính này. Vụ việc hôm 14-02-2017 là bằng chứng mới nhất.

Bộ Thông tin Truyền thông thì tích cực tung hỏa mù cho công luận, một đảng bằng việc lấp liếm bao che Formosa, cấm đoán và phạt nặng những tờ báo lề đảng còn đủ lương tâm để trình bày sự thật và đòi hỏi lẽ phải; đảng khác vu khống kết án những tờ báo lề dân (vốn ở trên mạng) quyết vận dụng ý chí để tố cáo sai lầm và tội ác của nhà cầm quyền liên quan tới thảm họa. Thậm chí mới đây còn tìm cách gây áp lực lên các mạng xã hội quốc tế hết sức nực cười! Bộ Y tế thì ngoài việc đưa những thông tin về an toàn thực phẩm biển rất đáng nghi ngờ và không đầy đủ, lại còn gây khó khăn cho việc xin xét nghiệm hay xin kết quả xét nghiệm những trường hợp nghi nhiễm độc hải sản. Bên cạnh đó, bộ lại chẳng có một chương trình bảo vệ sức khỏe lâu dài cho toàn thể nhân dân vốn đang đành phải tiêu thụ nhiều loài thủy hải sản nhiễm độc mà chắc chắn sẽ di họa qua nhiều thế hệ, như ở Minamata bên Nhật Bản năm nào.

Và ai cũng biết tất cả mọi hoạt động phản dân hại nước của bộ máy cầm quyền trên đây đều phát xuất từ và bị chi đạo bởi Bộ Chính trị đảng với kẻ trách nhiệm hàng đầu là Tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng. Thái độ của Trọng bao che cho thủ phạm và đồng lõa, dửng dưng với dân tình và quốc biển ngay từ những ngày đầu thảm họa cho tới hôm nay, và mới đây là

GIẢI NHÂN QUYỀN VIỆT NAM 2008 GIẢI TRUYỀN THÔNG LIÊN MẠNG 2011

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01** ➤ *Bảo vệ kẻ thù dân tộc... !!!*
Trg 03 ➤ *10 năm hậu CPC, VN vẫn đàn áp tôn giáo. Ủy hội Tôn giáo... -Mạch Sống.*
Trg 04 ➤ *Thỉnh nguyện thư gửi Giáo hoàng Francis về nguyên TGM.. -1500 giáo dân Công giáo.*
Trg 05 ➤ *Nhiều chức sắc Hội đồng Liên tôn bị đánh ở Vĩnh Long. -Đài Tiếng Nói Hoa Kỳ.*
Trg 06 ➤ *Trung Quốc mổ cướp nội tạng sống thành viên Pháp Luân ... -Tri Thức VN..*
Trg 07 ➤ *Cam kết Việt-Trung về tranh chấp trên biển có đáng tin? -Việt Hà RFA.*
Trg 09 ➤ *Những kỷ ức không bao giờ cũ -Nhạc sĩ Tuấn Khanh.*
Trg 10 ➤ *Hồ sơ khanh và những kẻ bị lừa. -Trần Thảo.*
Trg 12 ➤ *Với biển miền Trung (thơ). -Lại Huyền Châu.*
Trg 13 ➤ *Đảng CSVN cần thay đổi hay cần giải tán? -Phạm Hoàng Nam.*
Trg 14 ➤ *Hãy tìm cách loại bỏ chế độ độc tài CSVN. -Mai Thanh Truyết.*
Trg 15 ➤ *Sóng ngầm đang phá nát VN. -Phạm Trần.*
Trg 19 ➤ *Những điều nên biết về nhân quyền. -Nguyễn Thanh Trang.*
Trg 21 ➤ *Điều gì xảy ra khi Thủ tướng tiêu diệt Kinh tế Quốc doanh? -Bùi Quang Vơm.*
Trg 23 ➤ *Bi kịch cạn vốn đối ứng ODA. -Phạm Chí Dũng.*
Trg 24 ➤ *Đôi lời trần tình đầu năm về chuyện "chửi công an". -Phạm Đoan Trang.*
Trg 25 ➤ *Biểu tình Quảng Bình: Chúng tôi không phải là những chú... -Cali Today News.*
Trg 26 ➤ *Formosa và sự tê liệt của tiếng lương tâm. -Nguyễn Hữu Vinh.*
Trg 28 ➤ *Tường thuật hành trình giáo dân Song Ngọc đi nộp đơn khởi.. -Tin Mừng Cho Người Nghèo.*
Trg 30 ➤ *Thấy gì từ lễ hội mùa xuân đến cặp bánh chưng 700kg. -Chim Biển.*
Trg 31 ➤ *Lương y như... cái gì... mẫu! -Phạm Khắc Trung.*

việc tự tiện ký kết 15 văn kiện hợp tác toàn diện với kẻ đứng đằng sau vụ Formosa là Tàu cộng... Tất cả động thái đó càng đẩy đất nước vào trông ách lệ thuộc và âm mưu thôn tính của kẻ thù truyền kiếp Bắc phương, đe dọa sự tồn vong của Dân tộc.

Nhưng phải nói phản ứng tàn bạo nhất của nhà cầm quyền VC trong ý đồ làm chìm xuống "vụ cá chết", dẹp yên làn sóng phản đối tội ác Formosa, bao che dung dưỡng nó cho đến cùng, đó là đã tiến hành bắt bớ nhiều công dân từng phát ngôn hay hành động mạnh mẽ về thảm họa môi trường biển, dù gán cho họ nhiều tội danh vu vơ khác nhau theo Bộ luật Hình sự. Đó là blogger Nguyễn Ngọc Như Quỳnh (bút danh Mẹ Nấm), bị cáo buộc tội tuyên truyền chống nhà nước theo điều 88 bộ luật hình sự vì các bài đăng trên mạng. Đó là bác sĩ blogger Hồ Văn Hải (bút danh Hồ Hải) cũng bị cáo buộc theo điều 88 bộ luật hình sự, vì phê phán nhà cầm quyền qua trang blog cá nhân. Đó là hai nhà hoạt động Lưu Văn Vĩnh và Nguyễn Văn Đức Độ bị buộc tội "hoạt động nhằm lật đổ chính quyền nhân dân" theo điều 79 bộ luật hình sự, vì vận động thành lập nhóm dân chủ mang tên Liên minh Dân tộc Việt Nam Tự quyết. Đó là sinh viên Nguyễn Danh Dũng, bị buộc tội "lợi dụng các quyền tự do dân chủ xâm phạm lợi ích Nhà nước" theo điều 258 bộ luật hình sự, vì đã tham gia Thiên An TV, một kênh trên YouTube có nội dung phê phán chế độ. Đó là nhà hoạt động nhân quyền Nguyễn Văn Hóa, cũng bị cáo buộc theo điều 258 bộ luật hình sự, vì đã loan tin tức về vụ cá chết lẫn hỗ trợ cuộc khởi kiện Formosa. Đó là cựu tù nhân lương tâm Nguyễn Văn Oai, vì "tội" vi phạm lệnh quản chế và chống lại người thi hành công vụ, trong khi thực chất anh đã và đang hỗ trợ các cuộc xuống đường lẫn việc lật Formosa ra tòa án. Đó là blogger Trần Thị Nga, bị khởi tố về tội "tuyên truyền chống chế độ" theo điều 88 bộ luật hình sự, vì đã miệt mài tranh đấu cho nhân quyền từ nhiều năm qua, và thậm chí đã bị gây thương tích trên thân thể.

Vậy thì chúng ta cần phải làm gì?

Trước hết phải xác tín vụ làm nhiễm độc biển miền Trung, từ đó gây nguy cơ về sức khỏe cho toàn dân và về an ninh cho đất nước là một thảm họa môi trường hết sức lớn lao, mang tính lịch sử và di hại lâu dài, chứ không phải là một sự cố môi trường nhỏ nhặt, như kiểu tuyên truyền của Hà Nội. Từ đây phải thấy rằng động thái hiện nay của nhà cầm quyền VC đối với vụ việc đó và đối với những công dân lên tiếng về vụ việc đó vừa là một hành vi bất nhân thất đức đối với đồng bào, vừa là một tội ác nặng nề đối với dân tộc, vừa là một thách thức trắng trợn đối với pháp luật quốc tế, cần phải bị đưa ra trước tòa án và chắc chắn sẽ lưu xú danh trong lịch sử, ghi khắc bia miệng ngàn đời.

Thứ đến là bày tỏ sự hiệp thông đồng cảm, trân trọng ghi nhớ thái độ phản đối thủ phạm Formosa và các đồng phạm của nó mà vô số công dân đã biểu lộ từ gần một năm rồi, qua các hành vi như lên tiếng, biểu tình, khởi kiện, vận động chữ ký... Vì đây là một thái độ hết sức cần thiết, hợp luật đúng quyền, chứng tỏ trách nhiệm công dân, bày tỏ tinh thần yêu nước. Đặc biệt là bệnh vực hỗ trợ những ai đang bị đàn áp và bỏ tù vì việc này.

Rồi vận động các chính phủ, các nhà tài trợ và các đối tác thương mại quốc tế xem xét lại quan hệ với nhà cầm quyền Việt Nam và nếu cần là chế tài đối với chế độ man rợ này. Bởi lẽ chuyện coi thường thảm họa môi trường và chuyện đàn áp những công dân lên tiếng về thảm họa đó đều tác hại chung lên toàn thể thế giới và mọi quốc gia vốn đang sống trong tình thế liên lập và tương thuộc như hiện nay. Cuối cùng là toàn thể nhân dân Việt Nam phải cùng đứng lên, nhằm cứu dân tộc thoát khỏi hiểm họa nhiễm độc từ Formosa rồi hiểm họa tàn độc từ chế độ cộng sản do Bắc Kinh và Hà Nội phối hợp cùng nhau để mãi mãi duy trì. Bằng không, chúng ta sẽ mất hẳn Tổ quốc, tiêu vong nòi giống Lạc Việt.

BAN BIÊN TẬP

Giống cầu lai Bắc Kinh (Babui, DCVonline)

10 năm hậu CPC

VN vẫn đàn áp tôn giáo. Ủy hội TDTG Quốc tế Hoa Kỳ sẽ kêu gọi chỉ định VN là quốc gia CPC

.....*Mạch Sống* 09-02-2017.....

Hôm nay Ủy hội Hoa Kỳ về Tự do Tôn giáo Quốc tế (USCIRF, US Commission on International Religious Freedom) phổ biến tài liệu tổng kết tình hình Tự do tôn giáo ở Việt Nam nhân đánh dấu 10 năm Chính phủ Hoa Kỳ ngưng chỉ định Việt Nam là quốc gia phải quan tâm đặc biệt (CPC).

Nhân dịp công bố tài liệu, Lm. Thomas Reese, Chủ tịch USCIRF, phát biểu:

"Nếu Việt Nam không thực thi những cải cách về Tự do tôn giáo nhất quán với các tiêu chuẩn Quốc tế, USCIRF sẽ tiếp tục kêu gọi chỉ định Việt Nam là quốc gia CPC."

Ngày 15-9-2004 Hoa Kỳ đã công bố đưa Việt Nam vào danh sách CPC; ngày 13-11-2006 thì Việt Nam được gỡ khỏi danh sách này. Theo phân tích của USCIRF thì đây là trường hợp duy nhất trên thế giới mà Hoa Kỳ đã ngưng chỉ định CPC một quốc gia thuần túy dựa trên những hứa hẹn thay vì dựa trên sự cải thiện thực sự về Tự do tôn giáo.

Phúc trình Tự do Tôn giáo Quốc tế của Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ năm 2005 cho biết là Chính phủ Việt Nam đã cam kết:

"... thực hiện đầy đủ các luật mới về các hoạt động tôn giáo và bãi bỏ các luật lệ trước đây không còn thích hợp; chỉ thị cho các chính quyền địa phương tuân thủ triệt để và đầy đủ chế tài mới và bảo đảm họ phải tuân thủ; xúc tiến thủ tục cho các tổ chức tôn giáo có thể lập ra các nơi thờ phụng, và; chú trọng đặc biệt đến các tù nhân và các trường hợp đáng quan ngại được Hoa Kỳ nêu ra trong khi ân xá tù nhân."

Tuy nhiên, sau khi được đưa ra khỏi danh sách CPC, tình trạng đàn áp tôn giáo ở Việt Nam đã gia tăng thay vì giảm đi. Theo tài liệu của USCIRF, "...chỉ hai tháng sau khi được đưa ra khỏi danh sách CPC, Chính phủ nước này phát động một cuộc trừng phạt những người đầu

tranh và bảo vệ cho quyền Tự do ngôn luận, hội họp, lập hội, gồm có nhiều chức sắc tôn giáo mà trước đây là những người đứng đầu bệnh vực cho Tự do tôn giáo ở Việt Nam. Trong số những người bị bắt là Linh mục Nguyễn Văn Lý, và luật sư Nguyễn Văn Đài, cả hai người này đều đấu tranh bệnh vực cho Tự do tôn giáo."

Tài liệu của USCIRF đặc biệt chú ý đến Luật Tín ngưỡng, Tôn giáo được Quốc hội Việt Nam thông qua ngày 18 tháng 11, 2016:

"Luật này có một số ngôn ngữ tích cực... Tuy nhiên, nhiều tổ chức tôn giáo và các nhà quan sát Quốc tế nhận thấy là luật này có những khiếm khuyết cơ bản vì nó sẽ tăng cường việc Chính phủ kiểm soát đời sống tôn giáo và khiến cho các hoạt động trở nên hoàn toàn "bất hợp pháp" trước pháp luật. Luật này cũng sẽ giới hạn Tự do tôn giáo hay niềm tin bằng những điều khoản về an ninh quốc gia có từ ngữ mơ hồ và được hiểu chung chung."

Tài liệu của USCIRF kết luận:

"Chắc chắn là Việt Nam đã cải thiện những điều kiện Tự do tôn giáo trong 40 năm từ khi cộng sản nắm quyền, ngay cả trong 10 năm từ khi được đưa khỏi danh sách CPC, nhưng các vi phạm Tự do tôn giáo vẫn diễn ra khiến nước này hội đủ các tiêu chuẩn CPC chiếu theo Luật Tự do Tôn giáo Quốc tế."

Cuối tháng 8 năm 2015, USCIRF thực hiện chuyến thị sát để tìm hiểu tình hình tự do tôn giáo ở Việt Nam. Phái đoàn, dưới sự phối hợp của Lm. Reese, đã tiếp xúc một số cộng đồng tôn giáo độc lập, trong đó có Khối Nhơn sanh đạo Cao Đài. Sau chuyến thị sát, USCIRF đã có bản tường trình và đã góp ý với chính quyền Việt Nam về những điểm bất cập trong dự thảo luật.

Sau đó, nhân sự của USCIRF đã nhiều lần tiếp xúc đại diện của các cộng đồng tôn giáo độc lập của Việt

Nam tại một số diễn đàn, như Diễn đàn Tự do Tôn giáo Á Châu – Thái Bình Dương được tổ chức ở Đài Loan vào tháng 2-2016 hay Hội nghị Tự do Tôn giáo hay Niềm tin ở Đông Nam Á do BPSOS tổ chức ở Đông Timor đầu tháng 8- 2016.

Ngày 1-2-2017 Lm. Reese tham gia buổi hội thảo về sách lược chung nhằm thúc đẩy Nhân quyền, đặc biệt là Tự do tôn giáo, ở Việt Nam trong bối cảnh Hành pháp Trump đang hình thành chính sách đối ngoại.

USCIRF được thành lập năm 1998 bởi Quốc hội nhằm tư vấn cho Quốc hội và Tổng thống Hoa Kỳ về các quyền Tự do tôn giáo Quốc tế. Từ năm 2002, USCIRF năm nào cũng đề nghị Bộ Ngoại giao chỉ định Việt Nam là quốc gia CPC.

Tài liệu kể trên của USCIRF được dịch sang tiếng Việt để phổ biến vào Việt nam.

VIỆT NAM BỊ ĐỀ NGHỊ ĐƯA LẠI VÀO CPC

RFA, 2017-02-10

Việt Nam cần bị đưa lại danh sách các quốc gia phải quan tâm đặc biệt, gọi tắt CPC, nếu không thực thi những cải cách về tự do tôn giáo đúng với tiêu chuẩn quốc tế.

Chủ tịch Ủy hội Hoa Kỳ về Tự do tôn giáo quốc tế (USCIRF), ông Thomas Reese phát biểu tại buổi phổ biến tài liệu tổng kết tình hình tự do tôn giáo ở Việt Nam hôm qua 9 tháng 2. Đây cũng là thời điểm đánh dấu 10 năm chính phủ Hoa Kỳ đưa Việt Nam ra khỏi danh sách CPC hồi năm 2006. USCIRF phân tích rằng đây là trường hợp duy nhất trên thế giới mà Hoa Kỳ áp dụng chỉ dựa theo những cam kết thay vì kết quả của sự cải thiện thật sự.

Tuy nhiên, cũng theo tài liệu của USCIRF, sau khi được rút ra khỏi CPC thì tình trạng đàn áp tôn giáo ở Việt Nam đã tăng lên. Trong đó, trường hợp của Linh mục Nguyễn Văn Lý, luật sư Nguyễn Văn Đài đã đặc biệt gây chú ý cho dư luận.

Hôm ngày 1 tháng 2, ông Thomas Reese tham gia buổi hội thảo nhằm thúc đẩy nhân quyền, tự do tôn giáo ở Việt Nam trong bối cảnh cơ quan hành pháp của tân tổng thống Donald Trump đang thi thành chính sách đối ngoại.

Thỉnh nguyện thư gửi Giáo hoàng Francis về nguyên TGM Ngô Quang Kiệt1500 giáo dân CG 01-01-2017.....

Kính gửi Đức Thánh Cha Francis (Vatican)

Đồng kính gửi Đức Tổng Giám Mục Leopoldo Girelli.

Đề mục: Xin Đức Thánh Cha minh xét cho một Tổng Giám mục bị oan khiên.

(Kính nhờ sự chuyển đạt của Đức Hồng y Quốc Vụ khanh tại Palazzo Apostolico, Vatican City. Italia)

Kính thưa Đức Thánh Cha

Nhân dịp Mừng một Tết Nguyên đán Đinh Dậu, khởi đầu Một Năm mới theo lịch Việt Nam, chúng con đồng ký tên dưới đây, xin Thiên Chúa là Cha Toàn năng và Nhân hậu ban nhiều Hồng ân cho Đức Thánh Cha. Chúng con xin Đức Trinh nữ Maria Mẹ Thiên Chúa và Mẹ của Giáo hội, Mẹ cả Loài người hằng bảo trợ Đức Thánh Cha để Đức Thánh Cha dồi dào sức khỏe và mạnh mẽ phần hồn để hướng dẫn đoàn chiên Năm Châu của Chúa đến bến bình an.

Mỗi dịp Mừng Chúa Giáng Sinh và Tết Việt Nam, chúng con cũng như tất cả đoàn chiên Chúa trong Giáo hội Việt Nam, nhứt là các con chiên thuộc Tổng Giáo phận Hà Nội lại ngậm ngùi rơi lệ; khóc thương cho một vị Chủ chăn của chúng con. Đó là Đức nguyên Tổng Giám mục Tổng Giáo phận Hà Nội, Đức Tổng Giám mục GIUSE NGÔ QUANG KIẾT.

Đức Tổng Giám mục Giuse Ngô Quang Kiệt là một vị Tổng Giám mục trẻ, hăng hái và dũng cảm, đã vâng lời Bề trên cai quản Tổng Giáo phận Hà Nội; sau khi đã chịu gian khổ một thời gian để tái thiết Giáo phận Lạng Sơn, một Giáo phận chỉ còn một linh mục trăm tuổi và một nữ tu hơn trăm tuổi đời, không có một nơi xứng đáng để làm Nhà thờ Chánh tòa. Thế mà Ngài đã can đảm, cố gắng tạo lập để Lạng Sơn thành một Giáo phận khởi sắc, có nền tảng vững chắc.

Được Tòa thánh cử làm Tổng Giám mục Tổng Giáo phận Hà Nội,

nơi mà sói dữ dồn mọi nỗ lực khuất phục Đấng Bản quyền, chúng cố gắng đánh gục Đấng Chăn chiên để đàn chiên tan nát. Nhưng Đấng Chăn chiên Giuse Ngô Quang Kiệt của chúng con đã dũng mãnh đối đầu với đàn sói hung dữ. Ngài luôn đứng trước đàn chiên, bảo vệ chiên, tuyên bố sẵn sàng chết hay bị tù vì đoàn chiên đúng như Đức Giêsu đã làm, đã nói. Ngài không bỏ chiên, nhưng Ngài bị chính Bề trên, chính Quyền lực Giáo hội tại Vatican chấp nhận yêu sách của sói, buộc Ngài phải rời khỏi đoàn chiên. Ngài bị chính anh em đuổi ngài ra khỏi đoàn chiên trong một đêm u ám, y như lúc dân Do Thái bắt Chúa Giêsu từ trong Vườn Cây dầu. Trong khi đó, những kẻ hèn nhát, run sợ, khuất phục trước sói thì vẫn được quyền cao chức trọng.

Dịp đầu năm, chúng con cúi xin Đức Thánh Cha nghĩ đến một Đấng Chăn chiên đầy đủ nghị lực và nhân đức. Ngài là một nhân tài của Giáo hội, xin Đức Thánh Cha tái thẩm định lại trường hợp oan khiên của Ngài. Xin Đức Thánh Cha hãy dùng Ngài như khí cụ bình an của Chúa.

Xin Chúa Giêsu là Đấng Chăn Chiên Lành phù hộ cho Đức Thánh Cha và để Đức Thánh Cha nghĩ đến một kẻ chăn chiên biết bảo vệ đàn chiên và vâng lời Bề trên hiện đang phải ẩn mình trong một tu viện, như một người bị lôi ra khỏi hệ thống chăn chiên chỉ vì Vatican và các anh em ngài đã bức bách ngài rời bỏ đoàn chiên do áp lực của đàn sói.

Hải ngoại ngày lễ kính Mẹ Maria Mẹ Thiên Chúa, năm 2017

- **Micae Lê Hùng, Bỉ. Email** (lebruxelleshung@gmail.com)

- **Micae Lê Văn Ân, USA. Email** (hongan2001@gmail.com)

- **Việt Sĩ, USA.**

- **Nguyễn Kim Khánh, France.**

- **JB Trương Minh Sơn, Canada và 1495 người khác**

Diễn đàn Ba Cây Trúc

THỈNH NGUYỆN THƯ GỬI GIÁO HOÀNG VỀ CỰU TGM NGÔ QUANG KIẾT BBC 8-2-2017

1.500 người vừa ký thỉnh nguyện thư gửi Giáo hoàng Francis xin minh xét cho cựu Tổng Giám mục Hà Nội Ngô Quang Kiệt, người mà họ cho là đã "bị oan khiên".

Đức Joseph Ngô Quang Kiệt, sinh năm 1952, đảm nhận chức vụ Tổng giáo phận Hà Nội từ năm 2005-2010. Trong thời gian đó, ông đã gặp nhiều khó khăn với chính quyền, nhất là quanh vụ Tòa Khâm sứ ở phố Nhà Chung.

Tòa Tổng giám mục Hà Nội, đứng đầu là Tổng Giám mục Ngô Quang Kiệt, trong một thời gian dài đã yêu cầu xin lại tòa nhà từng được dùng làm văn phòng của đại diện Tòa thánh Vatican. Giáo dân cũng tổ chức nhiều cuộc cầu nguyện đông người bên ngoài để "đòi khu đất tòa Khâm sứ cũ".

Các nỗ lực đó đã thất bại khi cuối cùng vào năm 2008, chính quyền Hà Nội thu hồi, 'quy hoạch dự án xây dựng công viên cây xanh' tại đây.

Tháng 5-2010, theo đài Vatican, Giáo hoàng Benedict XVI nhận đơn từ chức của Tổng Giám mục Hà Nội Joseph Ngô Quang Kiệt vì lý do sức khỏe, chiếu theo khoản số 401 triệ 2 của Bộ Giáo luật.

Sau đó, ông chuyển tới Đan viện Châu Sơn, Ninh Bình

'Oan khiên'

Thỉnh nguyện thư ký tên một số cá nhân ở Mỹ, Canada, Bỉ, Pháp... nêu: "Cựu Tổng Giám mục Joseph Ngô Quang Kiệt luôn đứng trước đàn chiên, tuyên bố sẵn sàng chết hay bị tù vì đoàn chiên. Ngài không bỏ chiên, nhưng Ngài bị chính Bề trên, quyền lực Giáo hội tại Vatican chấp nhận yêu sách của sói, buộc Ngài phải rời khỏi đoàn chiên".

"Xin Chúa phù hộ để Đức Thánh Cha nghĩ đến một kẻ chăn chiên biết bảo vệ đàn chiên và vâng lời Bề trên hiện đang phải ẩn mình trong một tu viện, như một người bị lôi ra khỏi hệ thống chăn chiên chỉ vì Vatican và các anh em Ngài đã

Tuy vậy, ông nhấn lại qua một người khác rằng "đang muốn nghỉ ngơi".

Theo Linh mục Lê Ngọc Thanh thì chính quyền tỉnh Vĩnh Long “muốn thi uy, trầm trọng hóa sự có

Linh mục Lê Ngọc Thanh nói rằng trong lúc một số thành viên đang đi bộ thì chính quyền địa phương đã chặn và đưa hai chức sắc tôn giáo là Thông sự Cao Đài Châu Văn Gòn, Chánh trị sự Cao Đài giáo Nguyễn Văn Giang về trụ sở UBND xã Đông Thành, với lý do “nghĩ rằng hai người này phạm tội”. Linh mục Lê Ngọc Thanh cho biết thêm: “Khi chúng tôi đi bộ khoảng 3 kilomet thì có 2 vị bị bắt và bị đưa vào UBND xã. Hai vị này không đồng ý, nên đi ra, thì anh Kiểm, công an mới đe rằng: ‘Ở đây thì chúng tôi bảo vệ an toàn, ra ngoài thì có thể bị đánh và mất tài sản. Thì đúng vậy, hai vị đó, tức là Thông sự Cao Đài giáo Châu Văn Gòn và ông Chánh trị sự Nguyễn Văn Giang đã bị đánh, một ông thì gãy răng, một ông thì bị té da tay, và bị trấn lột tiền thoại, tiền bạc, và

giấy tờ hoàn toàn.”

Theo các thành viên Hội đồng Liên tôn việc “dừng chuyện xe lần tuyền là không thể chấp nhận được.”

Báo Tin mừng cho Người nghèo cho biết việc chính quyền hành hung ông Giang như sau: “Sau khi bị câu lưu ít phút và ra khỏi đồn công an, ông Giang bị nhóm côn đồ hành hung, cướp điện thoại và giấy tờ tùy thân.

Ông Giang được báo trích lời nói rằng “Khi chúng tôi đi ra đến đường lớn, nhóm côn đồ đã xông ra đánh, giựt cướp tài sản của chúng tôi.”

Ông Lê Văn Súc, Phó Hội trưởng Phật Giáo Hòa Hảo tỉnh Vĩnh Long, được cho là đã chứng kiến toàn bộ sự việc, xác nhận với tờ báo mạng Tin mừng như sau:

“Giới chức cầm quyền huy động công an, CSGT và an ninh chặn đường xe của các vị chức sắc trong HĐLT khi đi từ Sài Gòn xuống tỉnh Vĩnh Long. Tại Vĩnh Long, cách đạo trà của tôi khoảng 3 cây số, nhà cầm quyền huy động công an, CSGT, an ninh đến ngăn chặn các vị chức sắc không cho vào nhà tôi. Họ phải bỏ xe ở đó và đi bộ vào nhà tôi.”

Một nguồn tin cho biết ông Nguyễn Văn Điền, Hội trưởng PGHH Thuận túy, cũng bị chặn ngay từ sáng sớm tại tư gia nên ông không thể đến nhà ông Súc tham dự chúc Tết của Hội đồng Liên tôn.

Hôm 14/1, ông Lê Văn Súc và Mục sư Nguyễn Mạnh Hùng được biết là đã bị chính quyền địa phương ngăn chặn không cho gặp gỡ với Đại sứ Lưu động về Tự do Tôn giáo quốc tế Hoa Kỳ David Saperstein tại chùa Giác Hoa, ở Thành phố Hồ Chí Minh.

Giáo hội Phật giáo Hòa Hảo Thuận Túy cũng như Hội Đồng Liên tôn từng cực lực lên án công an Vĩnh Long đã vi phạm nghiêm trọng quyền đi lại của công dân, chà đạp thô bạo nhân quyền, và quyền tự do tôn giáo.

TRUNG QUỐC

mổ cướp nội tạng sống thành viên Pháp Luân Công

.....Tri Thức VN 01-02-2017.....

Mổ cướp nội tạng sống đang là một vấn đề rất nóng hiện nay, đặc biệt là ở Trung Quốc khi có hàng loạt bằng chứng phơi bày tội ác phản nhân loại tại quốc gia này. Chẳng thế mà, khi bị phóng viên hỏi về vấn đề mổ cướp nội tạng, cựu Thứ trưởng Bộ Y tế Trung Quốc Hoàng Khiết Phu lập tức trở nên biến sắc.

Biến sắc khi bị hỏi về vấn đề mổ cướp nội tạng

Đại hội của “Hiệp hội Cấy ghép Nội tạng Quốc tế” (The Transplantation Society Congress) lần thứ 26 diễn ra tại Trung tâm triển lãm Hồng Kông, kéo dài từ ngày 18-23/8. Tham dự phát biểu có ông Hoàng Khiết Phu và hơn 50 bác sĩ Trung Quốc.

Nơi diễn ra Đại hội được bảo vệ một cách nghiêm ngặt, các thảo luận đều không công khai với truyền thông. Ông Hoàng Khiết Phu khi rời khỏi hội trường đã bị phóng viên vây quanh, có người đặt câu hỏi liên quan đến tội ác mổ cướp nội tạng sống tại Trung Quốc. Ông Hoàng nhất thời biến sắc và không đưa ra câu trả lời.

Ông Hoàng Khiết Phu, hiện đang là Phó chủ nhiệm Hội đồng Bảo hiểm Trung Quốc, Chủ nhiệm Hội đồng Hiến tạng và Ghép tạng Trung Quốc, Tổng giám đốc Quỹ phát triển Ghép tạng Trung Quốc. Từ năm 2001 khi nhậm chức Thứ trưởng Bộ Y tế Trung Quốc, ông này là người phát ngôn và trực tiếp quản lý hệ thống ghép tạng của Trung Quốc.

Những năm gần đây, chính quyền Trung Quốc nhiều lần tuyên bố sẽ ngừng hẳn việc sử dụng nội tạng tử tù và sửa đổi các quy định về cấy ghép tạng. Cụ thể tháng 12-2014, ông Hoàng Khiết Phu công bố rằng từ 1-1-2015, Trung Quốc sẽ hoàn toàn ngừng việc sử dụng nội tạng tử tù.

Tuy nhiên, Đài phát thanh Châu Á Tự do có bài viết “Ghép tạng – Lời nói dối toàn diện của Trung Quốc” nhận xét rằng, ông Hoàng thay đổi cách giải thích liên quan đến cấy ghép tạng nhiều lần, khiến người ta hoàn toàn không biết được câu nào là thật, câu nào là giả. Theo thống kê, tính đến nay ông Hoàng Khiết Phu đã có ít nhất 7 cách giải thích khác nhau về nguồn gốc nội tạng cấy ghép.

Báo New York Times cũng từng đưa tin: ông Hoàng chỉ đang chơi đùa với câu chữ khi đề cập đến việc ngừng sử dụng nguồn nội tạng tử tù. Thực chất, số tử tù mỗi năm tại Trung

Quốc mỗi giảm mạnh, vậy đâu là nguồn gốc kho nội tạng khổng lồ mà Trung Quốc tiến hành cấy ghép hàng năm? Đây là chính là điểm khiến cộng đồng Quốc tế quan tâm và đặt dấu hỏi.

Nhân hội nghị ghép tạng tại Hồng Kông khai mạc, tổ chức Nhân quyền “Hiệp hội bác sĩ chống mổ cướp nội tạng” (DAFOH) tại Mỹ đưa ra văn bản kiến nghị: “Hội nghị ghép tạng có khả năng đang hoan nghênh những bác sĩ ngoại khoa Trung Quốc đã tiến hành các tội ác phản nhân loại, với bàn tay nhuộm đầy máu của những con người vô tội. Giới học thuật ghép tạng cần có Trách nhiệm và đạo đức nghề nghiệp, đồng thời tôn trọng các mối quan ngại của cộng đồng Quốc tế”.

Tử tù không phải là nguồn chính

Tháng 11-2012, tờ báo “Buổi Tối Dương Thành” tiết lộ: chỉ riêng tại bệnh viện Hiệp Hòa Bắc Kinh, ông Hoàng Khiết Phu mỗi tuần trung bình có 2 ca mổ cấy ghép gan. Tháng 3-2013, “Quảng Châu Nhật Báo” cho biết: trong năm 2012, ông Hoàng là người mổ chính của hơn 500 ca ghép gan, trong đó chỉ có duy nhất 1 ca là từ nguồn hiến tạng tự nguyện.

Không chỉ vậy, vào ngày 28-9-2005, trong một ca phẫu thuật ghép gan tự thân lần đầu tiên ở Trung Quốc tại Bệnh viện Số 1 Đại học Tân Cương, chỉ trong một thời gian ngắn đã có thể chuẩn bị 2 người có gan phù hợp từ các tỉnh khác nhau để dự trữ. Điều này làm dấy lên nghi vấn: liệu có hay không nguồn cung cấp nội tạng sống khổng lồ tại Trung Quốc?

Tiến sĩ Y khoa đại học Harvard, ông Uông Chí Viễn, người phát ngôn của “Tổ chức Thế giới điều tra cuộc đàn áp Pháp Luân Công (WOIPFG)” cho biết: “Gan không thể nào để lưu quá 15 giờ, vì vậy mà Hoàng Khiết Phu phải yêu cầu người ta chuẩn bị sẵn 2 bộ gan dự trữ”. Nếu gửi khẩn cấp từ Quảng Châu hay Trùng Khánh đến Ô Lỗ Mộc Tề (Tân Cương), nơi diễn ra ca phẫu thuật thì không kịp, đến nơi gan không dùng được nữa.

Ông Vương nhấn mạnh: “Vì vậy, có khả năng rất cao là có 2 người còn sống. Họ không thể là tử tù, cũng không thể tự nguyện đi máy bay đường dài đến Tân Cương. Chỉ có thể nói rằng 2 người này đặc biệt bị cưỡng chế, thuộc nhóm người có khả

năng bị giết hàng loạt để lấy nội tạng

Theo thống kê của chính quyền Trung Quốc, trước năm 2003, mỗi năm tại nước này có từ 5.000–6.000 ca cấy ghép nội tạng. Từ năm 2003–2006, con số này tăng vọt lên 12.000 ca/năm và sau đó là 20.000 ca.

Tuy nhiên, Tổ chức Ân xá Quốc tế ước tính từ năm 2000–2005, tại Trung Quốc bình quân mỗi năm có 1.616 phạm nhân bị tử hình, trong 5 năm tổng cộng có 8.080 người. Tổng hợp nguồn tin của nhiều tổ chức Quốc tế cũng như truyền thông chính thống tại Trung Quốc, số phạm nhân bị tử hình nhiều nhất cũng chỉ khoảng 10.000 người/năm.

Giới y học nhận định, với xác suất về tương thích nhóm máu và kháng gen bạch cầu giữa người lạ, cùng với rất nhiều hạn chế khác, xác suất nội tạng của tử tù có thể sử dụng là không quá 30%, tức là khoảng 3.000 người.

Tính toán tối đa, mỗi người có thể cung cấp 2 quả thận, 1 lá gan, cộng thêm việc Trung Quốc trước năm 2009 không có hệ thống đăng ký hiến tạng nội tạng, thì việc sử dụng cả 3 nội tạng là không thể đạt được 100%. Vì vậy giới y học cho rằng, ước tính với mức độ cao nhất thì cũng chỉ sử dụng được 75%. Như vậy nguồn nội tạng từ tử tù chỉ đạt 6.750 ca ghép gan, thận mỗi năm.

Nguồn nội tạng đến từ đâu?

Vậy thì nguồn nội tạng chủ yếu đến từ đâu? Theo báo cáo trong cuốn “Thu hoạch đâm máu” và “Đại thẩm sát”, nguồn nội tạng có số lượng lớn đến từ những người vô tội bị sát hại, chủ yếu là những người tu Pháp Luân Công; ngoài ra còn có người Duy Ngô Nhĩ, người Tây Tạng và tín đồ Ki-tô giáo. Thêm vào đó, số ca cấy ghép tạng trên thực tế vượt xa rất nhiều so với con số được chính quyền công bố. WOIPFG cũng chỉ ra rằng ông Hoàng Khiết Phu khi đang giữ chức vụ tại Đại học Y cũng có ám chỉ thừa nhận, từng cưỡng chế lấy nội tạng của người tu Pháp Luân Công. Bệnh viện thứ nhất Đại học Trung Sơn trực thuộc Đại học Y bắt đầu làm phẫu thuật ghép tạng từ năm 1999, cùng năm cựu lãnh đạo Giang Trạch Dân ra lệnh đàn áp Pháp Luân Công.

Ngày 10-10-2015, WOIPFG khởi tố ông Giang Trạch Dân đàn áp Pháp Luân Công và ra “Công bố tội trạng của Hoàng Khiết Phu, thủ phạm mổ cướp nội tạng sống người tu Pháp Luân Công”. Trong đây chỉ ra rằng, ông Hoàng Khiết Phu từng giữ chức Thứ trưởng Bộ Y tế Trung Quốc 12 năm, tích cực tham gia mổ cướp nội tạng sống người tu Pháp Luân Công

theo lệnh của tập đoàn ông Giang Trạch Dân.

Tuần san “Sinh Hoạt Tam Liên” của Trung Quốc từng đăng bài “Rất khó để định chế pháp luật việc cấy ghép nội tạng”, trong đó viết: “Tại Trung Quốc, 98% nguồn nội tạng cấy ghép đều không nằm trong hệ thống của Bộ Y tế”.

Ông Ưông Chí Viễn cho biết thêm: hiện tại WOIPFG đang thực hiện “Báo cáo tổng hợp” các dữ liệu thu được trong 10 năm gần đây, bao gồm: 60 băng ghi âm, 1.628 các tài liệu bằng chứng. Trong băng ghi âm điều tra Bệnh viện 205 của quân đội Trung Quốc cho thấy, việc mổ cướp sống nội tạng người tu Pháp Luân Công là đã “thông qua tòa án”.

Tòa án không chỉ công nhận việc này không vi phạm pháp luật, mà còn khẳng định là “có thể dùng được”. Trưởng ban Y tế Tổng cục Hậu cần Trung Quốc Bạch Thư Trung từng tiết lộ: việc bắt đầu tiến hành mổ cướp nội tạng chính là do cựu Tổng Bí thư Giang Trạch Dân chỉ đạo.

Theo Trithucvn

Cam kết Việt-Trung về tranh chấp trên biển có đáng tin?

.....Việt Hà RFA 19-01-2017.....

Tổng Bí thư đảng Cộng sản Việt Nam Nguyễn Phú Trọng kết thúc chuyến thăm hữu nghị Trung Quốc với một thông cáo chung nhấn mạnh cam kết giữa hai nước trong việc kiểm soát bất đồng trên biển và giữ gìn hòa bình ổn định ở khu vực biển Đông.

Kết thúc chuyến thăm hữu nghị Trung Quốc kéo dài từ ngày 12 đến 15 tháng 1 vừa qua, Tổng Bí thư đảng Cộng sản Việt Nam, ông Nguyễn Phú Trọng và người đồng cấp Trung Quốc Tập Cận Bình đã ra một thông cáo chung giữa hai nước, nhấn mạnh việc kiểm soát tốt những bất đồng trên biển, cam kết không có hành động làm phức tạp, mở rộng tranh chấp, giữ gìn hòa bình, ổn định ở biển Đông. Hai bên cũng tuyên bố sẽ tôn trọng tuyên bố về ứng của các bên trên biển Đông (DOC) và sớm xây dựng Bộ Quy tắc về ứng xử ở biển Đông COC.

Hy vọng dè dặt

Một số chuyên gia trong nước đã đón nhận những cam kết được đưa ra trong tuyên bố này một cách dè

dặt, thậm chí nghi ngờ về khả năng cam kết có thể được thực hiện.

Tiến sĩ Trần Công Trục, nguyên Trưởng ban Biên giới Chính phủ bày tỏ hy vọng những cam kết giữa lãnh đạo hai nước sẽ được tôn trọng nhưng ông cũng tỏ ra dè dặt khi đưa ra nhận định về phía Trung Quốc:

Về mặt hy vọng thì chúng tôi nghĩ là nếu như cả hai bên đều nghiêm túc thực hiện những cam kết đó thì tình hình biển Đông sẽ có những phát triển tốt hơn, và không có khả năng xảy ra chiến tranh. Việc vi phạm các quyền và lợi ích của các nước sẽ giảm đi, đặc biệt tôn trọng các nguyên tắc xử lý trên biển Đông Luật pháp Quốc tế, đặc biệt là Công ước Quốc tế về Luật biển năm 1982. Đó là về phía Việt Nam, dư luận tiến bộ hy vọng vào Trung Quốc. Chúng ta rất tin tưởng, hy vọng và mong muốn như vậy để có thể giải quyết mọi tranh chấp bằng biện pháp hòa bình,

nhưng trong thực tế thì chúng ta đã chứng minh được những thỏa thuận đó không đi đôi với việc làm.

Chuyên gia về biển Đông của Việt Nam, ông Đinh Kim Phúc từ Sài Gòn nói rằng ông không tin vào những cam kết về vấn đề biển Đông giữa hai nước được nêu ra trong tuyên bố, vì đây cũng là những gì mà hai nước đã từng nói nhiều lần trước kia mà không thực hiện được:

Trong toàn bộ thông cáo chung giữa Tổng bí thư Việt Nam Nguyễn Phú Trọng và Tổng bí thư đảng Cộng sản Trung Quốc đã ký thì tất cả những nội dung này chỉ lặp lại những nội dung của các đời Tổng bí thư trước ở chừng mực này hay chừng mực khác chứ không có cái gì mới. Bản thân tôi không hy vọng bất cứ nội dung nào được Trung Quốc thực hiện, và tất cả những gì mà nhiều đời Tổng bí thư đã nêu ra kể cả phía Trung Quốc lẫn Việt Nam thì Trung Quốc chỉ xem những chữ ký đó, những dòng chữ đó chỉ là tờ giấy lộn mà thôi.

Những cam kết liên quan đến

giải quyết các bất đồng trên biển giữa hai nước hay việc tôn trọng DOC và hướng tới COC luôn được nhắc tới trong các chuyến thăm và làm việc giữa lãnh đạo hai nước. Trong tuyên bố chung kết thúc chuyến thăm của Chủ tịch Tập Cận Bình tới Việt Nam vào tháng 11 năm ngoái, điểm thứ 7 của tuyên bố cũng nói rằng hai bên nhất trí cùng nhau kiểm soát tốt bất đồng trên biển, thực hiện đầy đủ và có hiệu quả DOC, thúc đẩy sớm đạt được COC, không có hành động làm phức tạp, mở rộng tranh chấp, xử lý kịp thời, thỏa đáng vấn đề nảy sinh, duy trì hòa bình, ổn định ở biển Đông. Xa hơn nữa, trong chuyến thăm của TBT Nguyễn Phú Trọng sang Trung Quốc vào tháng 4-2015, tuyên bố chung của hai nước cũng nói như vậy ở điểm thứ 5.

Tuy nhiên trong suốt năm 2015 và 2016, Trung Quốc vẫn có những hành động bị các nước khác coi là làm phá vỡ thực trạng và làm mất ổn định tình hình biển Đông như việc triển khai vũ khí ra quần đảo Hoàng Sa đang tranh chấp với Việt Nam và quần đảo Trường Sa đang tranh chấp với Việt Nam và những nước khác trong khu vực. Trong suốt thời gian từ năm 2013 đến nay Trung Quốc đã liên tục tiến hành việc xây lấp các đảo và bãi đá trong khu vực quần đảo Trường Sa, bất chấp những lên án của Mỹ và những nước khác trong khu vực. Báo cáo của Bộ Quốc phòng Mỹ hồi năm 2015 cáo buộc Trung Quốc đã bồi đắp hơn 1,170 ha đất ở khu vực quần đảo Trường Sa tính đến tháng 6-2015, nhiều hơn 17 lần trong vòng 20 tháng so với tổng cộng đất đai được bồi đắp bởi các quốc gia có tranh chấp trong khu vực trong suốt 40 năm qua.

Hữu nghị nhưng vẫn nghi ngờ

Thạc sĩ luật Hoàng Việt, thành viên Quỹ nghiên cứu biển Đông cho rằng mặc dù một mặt hai nước muốn củng cố quan hệ hữu nghị nhưng mặt khác Việt Nam vẫn không thể tin tưởng Trung Quốc:

Chúng ta biết là trong những thời khắc quan trọng, lãnh đạo Việt Nam đều sang Trung Quốc để trao đổi quan điểm. Vì Việt Nam là một

quốc gia nhỏ nằm cạnh Trung Quốc là một cường quốc trên biển cho nên VN rất biết nếu duy trì hòa bình thì VN phải liên quan đến Trung Quốc. Tuy nhiên mặt thứ hai là đối với những tranh chấp trên biển và tham vọng của Trung Quốc trên biển thì VN hoàn toàn không tin tưởng Trung Quốc. Dù hai bên luôn luôn đặt ra vấn đề là cùng thỏa thuận với nhau, nhưng tất cả những thỏa thuận đó chỉ là trên giấy chứ trên thực tế chưa thực sự xảy ra.

Điều này thể hiện trong việc Việt Nam tiếp tục củng cố tiềm lực quốc phòng của mình, triển khai giàn phóng tên lửa di động đến một số đảo ở Trường Sa trong năm 2016, tiến hành nạo vét kênh ở đảo Đá Lát thuộc Trường Sa. Những hành động này được các chuyên gia về quân sự Quốc tế đánh giá là hành động kiên quyết hóa giải những tham vọng bành trướng chủ quyền trên biển của Trung Quốc.

Trong tuyên bố chung kết thúc chuyến thăm hữu nghị lần này, cả hai nước cũng một lần nữa nhấn mạnh việc thực hiện thỏa thuận những nguyên tắc cơ bản chỉ đạo giải quyết vấn đề trên biển mà lãnh đạo hai nước đã ký vào năm 2011 nhân chuyến thăm của Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng sang Trung Quốc. Theo nhận định của thạc sĩ luật Hoàng Việt, việc thực hiện thỏa thuận này trong những năm qua đã không thực sự tốt, điển hình là vụ Trung Quốc đưa giàn khoan dầu 981 vào khu vực VN đòi chủ quyền gần quần đảo Hoàng Sa năm 2014. Những đường dây nóng được thiết lập giữa hai nước căn cứ trên các thỏa thuận đã đạt được đã không có hiệu quả trong suốt giai đoạn mối quan hệ hai nước căng thẳng.

Tuyên bố chung lần này cũng nói đến việc thúc đẩy thực hiện đường dây nóng về các vụ việc phát sinh đột xuất ủa hoạt động nghề cá trên biển. Nhưng đây cũng là một điểm nóng trong quan hệ hai nước khi mà ngư dân VN trong các năm qua liên tục bị những tàu cá, tàu kiểm ngư của TQ rượt đuổi, tấn công khi họ đang đánh bắt cá ở khu vực ngư trường truyền thống gần quần đảo Hoàng Sa. ❖❖❖❖❖❖

BÀ BUI MINH HẰNG VÀ ÔNG ĐOÀN HUY CHƯƠNG ĐÃ RA KHỎI NHÀ TÙ NHỎ

CTV Danlambao 11-02-2017- Vào lúc 8h03p ngày 11/02, chị Bùi Thị Minh Hằng đã ra khỏi trại giam sau khi chấm dứt bản án tù 3 năm vì những hoạt động tranh đấu cho nhân quyền, bảo vệ chủ quyền biển đảo và đòi hỏi quyền lợi cho dân oan.

Khoảng hơn 20 người ủng hộ chị Bùi Thị Minh Hằng đã từ Sài Gòn, khởi hành trên 2 xe để đến trại giam Gia Trung thuộc tỉnh Gia Lai để đón và thể hiện sự ủng hộ đối với chị Hằng.

Trước những người đến trại đón mình, chị Hằng đã nói lời cảm ơn, đồng thời, chuyển lời cảm ơn đến tất cả tổ chức, cá nhân ở trong nước và quốc tế đã luôn ở bên cạnh, ủng hộ chị.

Có khoảng hàng chục nhân viên mang sắc phục và thường phục của ngành công an đã giám sát những người đến trại giam đón Bùi Hằng. Tuy nhiên, theo blogger Dương Lâm của Mạng Lưới Blogger Việt Nam cho biết thì đã không có trường hợp đáng tiếc nào xảy ra.

BBC 14-02-2017

Ông Đoàn Huy Chương, nhà hoạt động công đoàn, đã về nhà ở Trà Vinh sau khi có tin ông 'bất vô âm tín', vợ ông xác nhận với BBC Tiếng Việt.

Bà Chiêm Thị Tường Mạnh, vợ ông Chương, cho biết công an đưa ông Chương từ trại tù Z30A ở Đồng Nai về tới nhà tại Trà Vinh vào chiều 13/2. Sức khỏe của ông Chương tốt, bà Mạnh nói thêm.

Ông Chương được trả tự do sáng 13/2 sau bảy năm tù giam. Tuy nhiên, vợ ông cùng gia đình đã không đón được ông tại trại tù vào ngày ông được thả.

Chiều 13/2, trả lời BBC khi đang trên đường về tỉnh Trà Vinh, vợ ông Chương nói: "Tôi đến trại tù Z30A Xuân Lộc ở Đồng Nai từ sáng sớm nhưng không được gặp chồng."

"Cán bộ trại giam nói anh Chương đã được bố ruột [Mục sư Đoàn Văn Diên, cựu tù nhân lương tâm] đón về."

"Nhưng do trong gia đình có bất hòa từ nhiều năm nay nên tôi không gọi được cho bố chồng để hỏi xem chồng tôi đang ở đâu."

"Đến giờ phút này, thật sự tôi không biết chồng mình đã được thả ra hay chưa và đang ở đâu."

Ông Đoàn Huy Chương, một trong ba thành viên sáng lập Phong trào Lao Động Việt, bị Tòa án tỉnh Trà Vinh tuyên án 7 năm tù giam vì tội 'Phá rối an ninh trật tự nhằm chống lại chính quyền nhân dân' theo Điều 89 Bộ Luật Hình sự vào tháng 10/2010.

NHỮNG KÝ ỨC KHÔNG BAO GIỜ CŨ

+++++Nhạc sĩ Tuấn Khanh 03-02-2017+++++

Đó là một ngày mùa xuân lạnh lẽo bất thường ở Huế. Mùa xuân 1968. Một người cảnh sát tên Dũng bất ngờ khi thấy những người lính đối phương cầm AK tràn khắp thành phố Huế. Cuộc tiến chiếm và bắt giữ rất nhiều thường dân và viên chức chính quyền thành phố đã diễn ra nhanh chóng trong mấy ngày Tết, mà nhiều tài liệu sau này ghi lại, cho biết các thành phần Việt cộng nằm vùng đã âm thầm lên danh sách theo từng tổ, từng tuyến và từng khu vực. Tình thế bất ngờ khiến cho những người lính phía Bắc Việt nắm ưu thế ngay lập tức. Nhưng Dũng là một người khá may mắn trong phút đầu, vì ông được người nhà nhanh chóng đưa ra sau vườn, đào một cái hố nhỏ và núp ở dưới trong nhiều ngày.

Vào đêm 30 Tết, tức ngày 29-1-1968, khi mọi người dân tin vào lệnh hưu chiến được quân đội Bắc Việt ký kết với phía miền Nam VN và bắt đầu nghỉ ngơi, đốt pháo ăn Tết, thì rạng sáng mùng 1 Tết, những tiếng súng đầu tiên hòa lẫn với tiếng pháo đã khởi đầu cho một sự kiện đẫm máu trong lịch sử chiến tranh VN: thảm sát Mậu Thân tại Huế.

Mỗi bên đều có ngôn ngữ riêng để nhắc lại giờ phút quan trọng này. Chính quyền Sài Gòn thì diễn đạt rằng Việt cộng đã “phản bội lại hiệp ước đình chiến” 3 ngày Tết đã ký. Còn phía Hà Nội thì diễn giải rằng hành động đó là “cướp thời cơ”.

Không chỉ có Huế. Tết Mậu Thân 1968 ghi dấu một cuộc tấn công bất ngờ và đồng loạt của quân đội Bắc Việt vào 25/44 tỉnh lỵ và thị trấn của phía miền Nam Việt Nam lúc đó. Vào sáng ngày mùng 1 Tết (30-1-1968), trên đài phát thanh Quốc gia Sài Gòn, cố Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu đã tuyên bố phía miền Bắc đã vi phạm việc ký kết hưu chiến trong dịp Tết và ngay sau đó tuyên bố hủy bỏ lệnh ngưng bắn của phía Việt Nam Cộng Hòa để chính thức mở các cuộc phản công.

Cuộc chiến này, do sự hỗn loạn về truyền thông mà nhiều năm sau, người ta mới có được những tài liệu

tương đối chính xác. Vào khoảng 3g40 sáng ngày 30-1, những tiếng súng pháo cối từ phía núi nã vào thành phố Huế, chính là hiệu lệnh cho khoảng 80,000 binh lính chính quy Bắc Việt và quân nằm vùng đã tràn vào kinh đô cổ kính của VN, nơi khoảng 140,000 dân sinh sống.

Tương quan lực lượng được xem là bất cân xứng, vì thuận theo hiệp ước đình chiến ngày Tết, Huế lúc đó –được sách The Tet Offensive: A Concise History and Abandoning Vietnam ghi lại– chỉ có khoảng 200 lính Mỹ và các nhân viên người Úc thuộc sư đoàn 1 đồn trú ở đó, cùng một số cảnh sát và binh lính địa phương không đáng kể.

Suốt trong nhiều ngày, người nhà của ông Dũng đã kinh hoàng chứng kiến các vụ xử bắn ngay trước hiên nhà mình, được gọi là “trừng trị bọn phản cách mạng”, mà trong đó có cả những thường dân không hề biết sử dụng vũ khí. Hàng loạt các vụ bắt và đem đi mà người ta không biết là về đâu. Mùng 7 là ngày diễn ra rất nhiều các vụ bắt bớ mang đi mất tích. Khiến rất nhiều gia đình ở Huế, đến tận hôm nay vẫn chọn ngày mùng 7 Tết để làm giỗ chung cho người thân của mình.

Phía trước nhà ông Dũng là một khoảng ruộng. Tiếng súng nổ giật bắn thỉnh thoảng từ đó vang lên, như báo hiệu cho những người sống quanh đó rằng đã có ai đó bị hành hình, chôn vùi... mà không có tòa án hay một tội danh đúng.

Khắp nơi trong thành phố như vậy. Sau 25 ngày Huế bị tạm chiếm bởi quân đội Bắc Việt, người ta tìm thấy nhiều hố chôn người tập thể, nhiều nơi xác người chôn sống. Các con số tổng kết tại Huế cho thấy các nạn nhân bị thảm sát được tìm thấy tại trường tiểu học Gia Hội, chùa Theravada, Bãi Dâu, Cồn Hến, Tiểu Chũng Viện, khu vực phía Tây Huế gần lăng Tự Đức và lăng Đồng Khánh, cầu An Ninh Thượng, cửa Đông Ba, trường An Ninh Hạ, trường Văn Chí, chợ Thông, Lang Xá cồn, gần lăng Gia Long, gần chùa Tường Vân, Đông Gi (Di),

Vinh Thái, Thủy Thanh, Lương Viên, Phù Lương, Phú Xuân (Phú Thứ), Thương Hòa, Vinh Hưng, Khe Đá Mài... tất cả 22 địa điểm, tìm thấy được tổng cộng 2,326 sọ người trong số 6.000 nạn nhân thuộc tỉnh Thừa Thiên và Huế đã được thân nhân xác nhận là chết hoặc bị bắt đi thủ tiêu, mất tích...

Không chỉ có người Việt Nam giết người Việt Nam. Trong quyển Tet, của nhà báo Don Oberdorfer, xuất bản năm 1971, cho biết có những người như Stephen Miller (28 tuổi) nhân viên Sở ngoại vụ và thông tin Hoa Kỳ bị trói mang ra sau một chũng viện Công giáo để hành hình. Các bác sĩ người Đức Raimund Discher, Alois Alteköster và Horst-Günther Krainick cùng vợ của ông với công việc là giảng dạy về y tế cũng bị dẫn đi. Sau khi quân đội miền Nam Việt Nam tái chiếm Huế, người ta tìm thấy xác những người này bị chôn ở một khu ruộng gần đó. Một tài liệu tiết lộ vào năm 2011, còn cho biết rằng người ta tìm thấy các móng tay của người vợ ông Krainick bị gãy và đầy đất cát, có nghĩa bà đã bị chôn sống và tuyệt vọng tìm cách thoát ra. Hai linh mục người Pháp là Urbain và Guy cũng không tránh khỏi thảm nạn: ông Urbain thì bị trói và chôn sống. Còn ông Guy thì may mắn hơn với một viên đạn vào sau gáy.

Khi ông Dũng đang trốn trong cái hố của mình, được phủ đầy lá cây lên trên, vô tình ông nghe được người nhà nói với nhau rằng vợ của ông đang vào bệnh viện do đau đẻ sớm. Sốt ruột, ông Dũng tìm cách lên đến bệnh viện để nhìn vợ và con, nhưng khi vừa ra khỏi cổng bệnh viện, ông đã bị một nhóm người ập đến giải đi.

Ngày 13, khi có ai đó nói rằng ông Dũng đã bị bắn, xác chôn ở một khu ruộng gần nhà, mẹ ông Dũng cùng gia đình chạy đến để đào, tìm xác. Nhưng đó là một khu ruộng lớn, chỉ nhìn thôi cũng có cảm giác kiệt sức. Điều kỳ diệu đã xảy ra khi mọi người đã hoàn toàn tuyệt vọng. Mẹ của ông Dũng đã tung đồng xu lên, cầu nguyện rằng nếu ông chết và bị vùi thây nơi đây, hãy để đồng xu rơi xuống nơi đó. Khi mọi người

đến nơi đồng xu rơi, đào lên, thì thấy ông nằm dưới xác một người đồng sự của ông. Cả hai đã chết, không biết là bị bắn hay bị chôn sống. Và cũng vì vậy, đám giỗ của ông Dũng hàng năm được tổ chức vào ngày 13 Tết, một ngày vu vơ tạm bợ nào đó, nhưng hàng ngàn gia đình ở Huế đã cẩn trọng chọn cho người thân của mình, sau vụ thảm sát.

Tôi ngồi nghe câu chuyện của ông Dũng từ một người thân của ông. Đó là một người đàn ông năm nay đã gần 70 tuổi. Giọng kể chậm rãi, trầm trầm, giống như câu chuyện đọc trước giờ đi ngủ cho trẻ con. Chỉ khác rằng nó sẽ khiến bạn đi vào những cơn ác mộng không bao giờ chấm dứt, vì đó là sự man rợ mà những người Việt đã hành động trên quê hương mình, nhân danh những nấc thang lên thiên đường từ Nga Sô hay Trung cộng.

Mỗi năm Tết về, tôi vẫn có thói quen hay tìm hỏi những người đã sống, đã biết, đã chứng kiến thảm sát Mậu Thân, như một cách mặc niệm cho số phận người Việt Nam bị chà đạp bởi hận thù và những lý tưởng xa vời với tình yêu quê hương và dân tộc. Tôi để avatar của mình trên Facebook không màu, như một cách để tang cho những con người đã vô vọng trước họng súng và sự điên cuồng của đồng loại cùng màu da, tiếng nói. Đơn giản vì tôi thương dân tộc mình và tôi yêu sự thật.

Trịnh Công Sơn đã viết trong tạp Ca khúc Da vàng: “Xác người nằm trôi sông, phơi trên ruộng đồng. Trên nóc nhà thành phố, trên những đường quanh co”. Không có gì mô tả chân thực như bài hát đó. Lịch sử Việt Nam hôm nay cũng bị bẻ quanh co, quanh những xác người vô tội như vậy, bởi những kẻ cầm quyền. Suốt nhiều năm, những người cộng sản miền Bắc vẫn vỗ tay và gọi đó là một chiến thắng oanh liệt, còn một trong những trí thức nổi tiếng đi trong vũng máu thảm sát 1968 đó (TDNL: Hoàng Phủ Ngọc Tường), thì nói một cách kiêu hãnh trên loạt phim tài liệu Vietnam: A History của Stanley Karnow rằng “cần thì cũng phải

giết, vì đó là những con rắn độc”.

Nhưng không có đạo lý nào công nhận loại chiến thắng chấp nhận dẫm đạp lên sinh mạng của toàn dân mình. Đó chỉ là một tên gọi khác của thứ tội ác ghê tởm.

Những mùa xuân thật buồn từ đó. Khi tôi đến Huế, tôi lần bước đến sân vận động, ra trường Gia Hội cũ... và nghĩ về những ngày không bao giờ cũ. Mỗi mỗi không bao giờ cũ. Nếu người cầm quyền có lòng tự trọng và nhân cách, họ sẽ ghi chép sự thật và được mai sau nhìn nhận. Còn nếu không, chính toàn dân sẽ chép lại, lưu truyền ngàn đời bằng tất cả lòng khinh khi và oán hận.

nhacsituankhanh

HỒ SỞ KHANH VÀ NHỮNG KẺ BỊ LỪA

—Trần Thảo 05-02-2017—

Ngày 2-9-1945, Hồ Chí Minh đọc bản Tuyên ngôn Độc lập tại vườn hoa Ba Đình, Hà Nội. Ba tuần sau, ngày 23-9-1945, Pháp theo chân lực lượng quân Anh vào giải giới quân Nhật và muốn tái lập chế độ thuộc địa tại Nam bộ Việt Nam. Ý đồ tham lam, một lần nữa muốn nắm giữ quyền bóc lột của Thực dân Pháp đã khiến nhân dân Nam bộ bất bình, phẫn nộ, quyết đứng lên chống lại. Sự hưởng ứng kháng chiến của nhân dân miền nam, với bản tính “gặp chuyện bất bình chẳng tha”, có thể nói là như ngọn sóng trào.

Hãy nghe ca khúc Nam bộ Kháng chiến của NS Tạ Thanh Sơn: *Mùa thu rồi ngày 23. Ta đi theo tiếng kêu sơn hà nguy biến. Rền khắp trời lời hoan hô. Dân quân nam nhíp chân. Tiến lên trận tiền. Thuốc súng kém chân đi không. Mà lòng người giàu lòng vì nước. Nóp với giáo mang ngang vai. Nhưng thân trai nào kém oai hùng...*

Đứng ở mốc thời gian hiện tại, mà chúng ta vẫn có thể hình dung trọn vẹn cái khí thế sục sôi, hùng hục của vạn vạn tấm lòng hướng về tổ quốc trước họa xâm lăng. Già trẻ lớn bé gì cũng chỉ muốn xắn tay áo, lăn xả vào giặc cướp, sẵn sàng hy sinh vì quyền lợi tối thượng của tổ quốc.

Tôi nhớ từng đọc ở đâu đó mấy câu thơ của Victor Hugo được dịch sang tiếng Việt: “Vinh quang thay cho những người hy sinh vì tổ quốc! Thiêng liêng thay tình yêu đất mẹ!”

Đúng là như thế! Ngày nay đọc lại những hồi ký lịch sử, những áng văn

viết về biến cố trọng đại của ngày Nam Bộ Kháng Chiến, chúng ta không khỏi nổi da gà, lắng nghe mạch máu của chính mình chuyển động, lòng tự nhiên cảm thấy vô vàn hãnh diện cho tinh thần yêu nước nồng nàn của dân nam.

Ngoài miền bắc cũng thế. Bắt đầu từ ngày 20-12-1946, sau khi Hồ Chí Minh đưa ra lời kêu gọi toàn quốc kháng chiến, cả dân tộc từ nam ra bắc như biến thành một khối thiết thạch. Có thể nói, sau hàng trăm năm chịu đựng hai tầng áp bức của phong kiến và thực dân, nhân dân Việt Nam ý thức đã tới lúc phải đứng lên cởi bỏ xích xiềng nô lệ, xây dựng một cuộc đời mới cho đất nước và cho chính bản thân mình.

Trong miền nam, nhà văn Xuân Vũ kể lại việc ông mới 14, 15 tuổi đã bỏ nhà trốn đi theo “cách mạng” rồi tập kết ra bắc. Trong “Hồi ký của một

thằng hèn”, NS Tô Hải kể lại việc ông đã không nghe lời cảnh cáo của thân phụ, quyết tâm đi theo đảng cộng sản, một phần do yêu nước, nào có so đo cộng sản hay không cộng sản, một phần cũng do tự ái của tuổi mới lớn, chủ quan tin vào nhận định của riêng mình.

Nhà văn Xuân Vũ và Nhạc sĩ Tô Hải chỉ là hai thí dụ trong hàng vạn người của tầng lớp thanh niên, ôm bầu máu nóng trước nghịch cảnh của đất nước.

Vinh quang thay và cũng bi thảm thay! Vinh quang vì tuổi trẻ Việt Nam thời đó đã tiếp nối được truyền thống hào hùng của tiền nhân, của Trần Quốc Toản, của Lê Lợi, của Quang Trung trong sứ mệnh giữ nước của dân tộc Việt. Bi thảm vì nhiệt huyết đó, tình yêu quê hương đó đã bị những người cộng sản quỷ quyệt tận tình lợi dụng. Thay vì đem tất cả năng lực của tuổi trẻ dồn cho sứ mệnh giữ nước và dựng nước, sau khi toàn dân đoàn kết một lòng, thành công đánh đuổi Thực dân Pháp ra khỏi đất nước với chiến thắng Điện Biên Phủ, những người CSVN đã trói buộc những nhân tài đất nước vào vòng kim tỏa của chủ nghĩa cộng sản, tiếp tục đẩy họ vào cuộc chiến xâm lược miền nam VN sau này, thực hiện dã tâm của quan thầy cộng sản thế giới: Nhuộm đỏ toàn cõi Đông Dương.

Nhà văn Xuân Vũ khi tập kết ra bắc năm 1954, lòng bồn bộn hăng hái đã viết hai câu thơ: “Mười năm dồn lại một ngày. Là ngày tay mẹ cầm tay Bác Hồ!”

Chỉ sống ở miền bắc vài tháng, ông đã sáng mắt sáng lòng, viết hai câu thơ khác, nhưng dĩ nhiên là giấu trong lòng, không dám đăng báo Văn Nghệ Hà Nội như hai câu trước: *"Mười năm rõ mặt Bác Hồ. Là con quái vật miệng hô mắt lờ"*.

Với những người như ông Xuân Vũ Bùi Quang Triết và ông Tô Hải, mối tình đầu của mình bị tên sở khanh phụ bạc một lần là tổn tới già. Một ông thì âm thầm tạo dựng cơ hội đi B, về đến được quê nhà Mỏ Cày, Bến Tre năm 1968 là đông tuốt, một đi không trở lại. Một ông thì bất hạnh hơn, cố gắng nín thở qua sông, tới khi có tuổi rồi mới gióng lên tiếng "nói cho hả" trong tác phẩm "Hồi ký của Một Thằng hèn". Điều không thể chấp nhận được của chế độ CSVN là đối với một ông cụ 90 tuổi, bệnh hoạn liên miên như Nhạc sĩ Tô Hải mà chúng vẫn không buông tha, mới đây tin tức trên mạng cho hay phòng bệnh ông nằm luôn có công an theo dõi, rình rập. Cuối cùng chúng còn ra lệnh cho bác sĩ bệnh viện từ chối chữa bệnh cho ông và đuổi ông về nhà.

Đời cũng lắm cảnh trở trêu! Không phải ai cũng như ông Xuân Vũ và ông Tô Hải. Bộ mặt trơ trẽn của những người cộng sản, trước thì hô hào cách mạng, đấu tranh xóa bỏ giai cấp, tự do công lý cho tất cả mọi người, sau khi nắm quyền lực trong tay thì lại muốn làm vua, giai cấp xã hội chẳng những không được xóa bỏ mà còn ghê gớm hơn gấp trăm lần thời phong kiến, đã khiến cho hai ông Xuân Vũ và Tô Hải ngán tới tận cổ, và tìm mọi cách ly khai. Nhưng cũng có lắm người, tuy thất vọng vì đảng, sau khi nắm quyền, đã khiến xã hội đi vào chiều hướng thê thảm, tối tăm, cụ thể là hai vụ Cải cách Ruộng đất và Cải tạo Tư sản ngoài miền bắc đã khiến lòng người ly tán, nhân dân ngoài đó sống khép kín trong một đời sống như trại lính, nghèo nàn, bần tiện, nhưng họ vẫn khư khư ôm trong lòng những kỷ ức đẹp đẽ, hào hùng của một thời tham gia kháng chiến như Hoàng Cầm viết trong bài thơ Đêm Liên Hoan: *"Người sau kẻ trước lao vào giặc. Giữ vững nghìn thu một giống nòi"*.

Những người này, trước sau họ cố bám víu vào những hình tượng, những lời tuyên truyền dối trá nhưng đẹp đẽ về Hồ Chí Minh và luôn coi ông như một cha già dân tộc, một anh hùng cứu quốc. Thời đại trước đây, trong một môi trường hoàn toàn khép kín như xã hội miền bắc, người dân bị bưng bít mọi thông tin, họ mơ hồ tin theo những vẽ vờ để sùng bái cá nhân HCM thì chúng ta có thể thông

cảm được; nhưng tới đầu thế kỷ 21, khi những sử liệu được nghiên cứu một cách đáng tin cậy về Hồ Chí Minh ở trong tầm tay của họ, nhưng họ vẫn khẳng khái cho rằng đó là những tin tức xuyên tạc, nói xấu lãnh tụ. Những người như thế rất nhiều. Khi nói về Hồ Chí Minh, những người này yêu cầu người ta phải nhận xét khách quan, cẩn trọng, không thành kiến. Hồ Chí Minh là một kẻ cơ hội, tàn bạo, giả dối. Hồ Chí Minh là một kẻ sẵn sàng làm tay sai cho cộng sản quốc tế, sẵn sàng bán đứng dân tộc, đất nước. Tất cả những bản chất đó ngày nay đã rõ như ban ngày, vậy thì còn phải khách quan, không thành kiến như thế nào nữa?

Thực ra, như tôi đề cập phía trên, đây là một vấn đề tâm lý. Thói thường người ta hay nói "Ngọt bùi nhớ lúc đắng cay", nhưng cũng có khi lại là "Đắng cay nhớ lúc ngọt bùi". Rất nhiều người, khi tham gia cuộc toàn quốc kháng chiến từ năm 1945-1954, ở trong độ tuổi chưa tới 20, có khi còn chưa biết tình yêu trai gái là gì. Họ đi theo tiếng gọi cứu nước, và đảng cộng sản với Hồ Chí Minh đứng đầu, đã là một hình ảnh thiêng liêng, lòng lộng trong tâm hồn họ. Hay nói véo von một chút, đảng và "Bác Hồ" thực sự là mối tình đầu của họ. Khi đảng và bác, như một tên sở khanh, để lộ mặt thật xảo trá, phụ phàng tình yêu của họ, họ đau lắm chứ, nhưng trong những phút giây đắng cay đó, họ tự an ủi mình bằng những hình ảnh ngọt bùi một thuở. Hãy nghe bác sĩ Nguyễn Khắc Viện, một người cộng sản 82 tuổi tâm sự: *"Đời tôi là đời một kẻ NGÃY THƠ. Phần THƠ là đi theo cụ Hồ kháng chiến chống xâm lược, tôi giữ nó lại. Phần NGÃY là đi theo Chủ nghĩa Xã hội, tôi vứt nó đi. Nhưng nếu phải sống lại, tôi vẫn đi con đường đó."*

Đọc lời tâm sự của BS Nguyễn Khắc Viện thì chúng ta đã rõ lắm rồi! Tôi bỗng dừng từ câu kết của BS Nguyễn Khắc Viện mà nảy sinh một câu hỏi tò mò. Ông NKV bảo rằng nếu phải sống lại, ông ấy vẫn đi con đường đó. Tôi xin hỏi ông NKV: nếu ông sống lại vào thời đại của cuộc toàn quốc kháng chiến, và ông được mang theo *Ký ức của mình vào đầu thế kỷ 21 ở Việt Nam* thì ông có còn đi theo con đường mà ông nói hay không? Nếu ông "vẫn đi con đường đó" thì quả thật tôi xin bái phục ông là một chân trí giả!

Bởi cái mâu thuẫn tâm lý này, mà nhiều người dù đã ngán ngẫm cái cơ chế XHCN đi hoài không thấy đường ra, nhưng họ đổ thừa tất cả những tệ hại của xã hội hiện nay là do những

tên cà bừa như Nguyễn Tấn Dũng, Nguyễn Phú Trọng, và những tên trước đây như Nguyễn Văn Linh, Lê Khả Phiêu, Phan Văn Khải v.v... vì bắt tài nên đã đưa đất nước dân tộc đến vũng lầy hiện nay. Họ tin rằng nếu Hồ Chí Minh không chết sớm, và cầm cân nảy mực thì đất nước nhất định là vinh quang, xán lạn! Không thiếu những kẻ mang kiến thức của thời đại mới mà vẫn khấn vái xin ông Hồ có linh thiêng thì về phù hộ cho mấy ông thần nước mặn hiện nay sám hối, quay về nẻo phải, mau xây dựng nền tự do dân chủ. Thật hết ý luôn!

Hồ Chí Minh qua đời mà thân xác không được nhập thổ, chắc khó mà tiêu diêu, lại bị hai hồn ma Ba Dũn và Sáu Thọ kèm hai bên, có khấn vái tới ông mà không hồi lộ hai tên đó, thì dám nhận được cái xua tay, lắc đầu: *"Đừng làm phiền tới lãnh tụ tối cao!"*

Tôi không tin những người này lại có lối suy tư như vậy, tôi tin là họ biết hết sự thật, nhưng họ không dám chấp nhận nó mà thôi. Họ bám víu vào hồn ma của HCM để cho tâm hồn của họ có một chỗ dựa, nếu chối bỏ HCM, họ không còn gì cả. Ôi "Tôi đang mơ giấc mộng dài. Đừng lay tôi nhé cuộc đời chung quanh!"

Lâu nay tôi hay chọt vào vấn đề này. Không phải vì tôi muốn lay họ dậy khỏi giấc mơ, bởi vì như thế thật tội nghiệp, họ sẽ chẳng còn gì cả. Nhưng tôi nghĩ rằng họ sẽ khiến cho sự lầm lạc này lan truyền ra xã hội, đó quả là điều không tốt. Nhưng ngẫm lại quả thật là đau! Chế độ CSVN dựa vào hình tượng HCM để kéo dài sự thống trị qua bộ máy tuyên truyền, không ngại tiêu tiền tỉ để xây tượng khắp nơi, mà ngay cả những người đã từng bị phản bội một cách trắng trợn, vẫn bám víu vào cái tượng mạ kền HCM để an ủi chính mình?

Đất nước Việt Nam trong vòng một thế kỷ qua đã trải qua quá nhiều bất hạnh, nhưng trong những bất hạnh đó, còn có một chút xui may mắn, đó là Hồ Chí Minh đã chết sớm vào năm 1969. Nếu ông ta còn sống lâu hơn chừng 10 năm, cá nhân tôi tin rằng đất nước Việt Nam còn thê thảm hơn bây giờ.

Mới đây tôi được đọc ba bài viết của tác giả tên Lãng Anh trên trang mạng Ba Sàm với tiêu đề chung là "Đảng Cộng Sản Việt Nam, Ngã Ba Đường Lịch Sử". Phải thành thật công nhận tác giả Lãng Anh đã mất nhiều công sức để viết ba bài viết thật hay, tràn đầy kiến thức với lối phân tích sắc sảo. Các bạn hãy vào trang Ba Sàm để đọc trọn vẹn ba bài viết của tác giả Lãng Anh. Ở đây tôi chỉ

nêu vài nét chính.

Trong phần kết luận, tác giả Lãng Anh đã quy ra những điều mà chế độ CSVN cần phải làm để chuyển hóa đất nước sang một thời kỳ mới mẻ trong hòa bình, thay vì phải kết thúc chế độ trong loạn lạc, bất hạnh. Gồm những điều như sau:

1- Nói lỏng kiểm duyệt báo chí và trang mạng xã hội.

2- Sa thải và tái bố trí việc làm cho ít nhất 30% người hưởng lương ngân sách.

3- Ban hành một đạo luật chống tham nhũng mới. Đặc xá những án tham nhũng cũ, và sẽ nghiêm chỉnh trừng trị những án tham nhũng mới khi thời hạn đặc xá chấm dứt.

4- Thành lập cơ quan tư pháp mới, được trao quyền điều tra, truy tố và xét xử các vụ án tham nhũng sau thời hạn đặc xá, dù đó là ai.

5- Tách rời Tư pháp ra khỏi Hành pháp.

6- Giải tán Mặt Trận Tổ Quốc, thành lập Mặt Trận Toàn Dân mới, với những thành viên được bầu lên một cách công khai và minh bạch, Mặt Trận Toàn Dân này sẽ lựa chọn một hội đồng soạn thảo Hiến pháp mới.

7- Phải thực sự cầu thị, đầy đủ thiện chí.

Tôi thật sự kính trọng thiện chí của tác giả Lãng Anh, đã bỏ công sức để soạn ba bài viết này. Điều đó nói lên tác giả đã có nhiều suy tư và lo lắng cho vận mệnh đất nước và dân tộc. Tuy có những chi tiết tôi không đồng ý như tác giả tin rằng những người cộng sản thế hệ đầu, cụ thể là Hồ Chí Minh, là người yêu nước. Tác giả cũng tỏ lòng kính trọng Đại tướng Võ Nguyên Giáp như một danh tướng, một anh hùng v.v... Những chi tiết đó tôi không muốn bàn luận ở đây. Tôi chỉ xin đưa ra vài nhận định về những gì cốt lõi trong bài viết của Lãng Anh.

Thưa tác giả Lãng Anh.

Như anh trình bày, đối tượng của bài viết là những người cộng sản VN. Hay nói cụ thể là những người đang nắm quyền trong cơ chế CSVN hiện nay, vì những đảng viên CS bình thường dù có tâm đắc với những gì anh dày công viết ra thì họ cũng không làm gì được. Đó là chưa nói phần lớn số này sống trong "an toàn khu" của đặc quyền, đặc lợi đã được biên chế, họ cứ muốn tiếp tục thế này, không muốn thay đổi.

Thế thì anh Lãng Anh có thể trông chờ gì từ những người CSVN đang nắm vận mạng đất nước trong tay?

Trong mấy mươi năm qua, trải qua nhiều đời Tổng Bí thư, không

thiếu những con người tâm huyết, trong và ngoài đảng, đã chẳng ngại bất lợi cho bản thân, đã cất lên tiếng nói đầy thiện chí xây dựng, mong mỏi cho đất nước thoát khỏi vũng lầy tăm tối, nhân dân được hưởng đời sống văn minh, những quyền căn bản của con người được tôn trọng. Những vị như Hà Sĩ Phu, Nguyễn Trung, Nguyễn Khắc Mai, Lê Hồng Hà, Trần Huỳnh Duy Thức v.v... và còn bao nhiêu người nữa, họ đem tâm chân tình ra để góp ý, mong đất nước chuyển hóa tốt đẹp. Nhưng đổi lại, họ đã được đối xử thế nào? Tất cả đều bị trù dập cách này hay cách khác. Tại sao lại như thế?

Ông Hà Sĩ Phu có một nhận định rất thú vị: "*Những người CSVN, khi chưa nắm quyền trong tay, họ rước chủ nghĩa Mác vào đất nước ta bằng cửa sau. Khi họ đã nắm quyền trong tay thì họ máng chủ nghĩa Mác ở cửa chính để treo đầu dê bán thịt chó*". Ngắn gọn thế thôi, nhưng đã nói quá rõ cái bản chất xảo trá, dối gian của những người CSVN, kể từ HCM, Lê Duẩn cho tới Nguyễn Phú Trọng, Trần Đại Quang hiện nay!

Thưa tác giả Lãng Anh.

Những người CSVN hiện nay họ đang đi trên con đường một chiều, không thể quay đầu lại được. Vì quay đầu vào lúc này, đối với họ, có nghĩa là tự sát, mất hết quyền lực, mất hết lợi lộc bản thân.

Tôi cũng mới đọc một bài viết của ông Nguyễn Đăng Quang, trong đó cũng có đôi phần tương tự như của

anh Lãng Anh. Ông NDQ đề nghị nên có một Ủy ban Kiểm tra Trung ương do Đại hội đảng bầu lên, chứ không nên được chỉ định bởi TBT và BCT như trước đây, để kiểm tra mọi hành động xấu xa do tha hóa quyền lực gây ra. Dĩ nhiên động cơ của anh Lãng Anh và ông Nguyễn Đăng Quang, khi đề nghị những việc mà cơ chế CSVN cần làm lúc này, khác nhau. Đề nghị của anh Lãng Anh nhắm vào việc giải quyết cái đồng rác xã nghĩa, cứu nước cứu dân mà những người CSVN là một thành phần. Còn ông Nguyễn Đăng Quang đề nghị để xây dựng đảng trong sạch, giảm suy thoái và xã hội nhờ đó sẽ hưởng xái mà tốt đẹp hơn.

Nhưng dù là động cơ nào, thì trong cái nhìn của tôi, những đề nghị của các anh cũng chỉ có một nơi chốn lưu giữ duy nhất, đó là thùng rác!

Tôi nói điều này với tất cả chân thành, không hề có ý mỉa mai, mong anh Lãng Anh đừng buồn.

Tình trạng đất nước Việt Nam hiện nay nhất định sẽ không được chuyển hóa trong một cách thức hoà bình như tác giả Lãng Anh mong đợi. Vì thế, thay vì đem đàn mà gây tai trâu, hãy đem tâm huyết để giải quyết cái vật cản đã đè nặng tâm tư người Việt Nam bấy lâu nay, đó là cái sợ đối với những hành động áp bức kiểu côn đồ, luật rừng của bạo quyền CSVN.

danlambaovn.blogspot.com

Nhân dịp sinh nhật lần thứ 87

VỚI BIỂN MIỀN TRUNG

*"Ai khóc dùm cho Biển một lời không?
Ai trả lời đi ! Biển quê mình sao vậy ?
Ai thấy gì không? Biển đang chết đấy !
Biển oán mình, vọng mãi tiếng cầu van !
Miền Trung ơi, nắng cháy mưa ngàn
Biển bạc thân thương cho vòn thứ cá
Đánh bắt gần xa, cá về ảm đạm
Giờ chết bặt ngàn. Cá chết bởi vì đâu ?
Dân chết trong lòng, đỏ mắt nhìn nhau
Thuyền đậu, tàu neo, lưới chài đem cất
Cá gom về chôn đầy trong lòng đất
Bến cá thuyền về không í ới chào mua
Biển Miền Trung cá nằm chết, đau chưa !
Oan ức lắm, dân làm chi nên tội
Ai ? Ai ? Ai ? ... gây ra bao tội lỗi
Không lẽ trời ? ... gây nông nổi ... ai lo ?
Ai lập đàn trời kêu cúng để cho
Nước sạch lại như thời vua từng lập
Ai sẽ kêu oan, nói lên điều đau nhất
Hay dân mình nói mãi để mình nghe!"*

Lại Huyền Châu

ĐẢNG CSVN cần thay đổi hay cần giải tán?

.....Phạm Hoàng Nam 05-02-2017.....

của đảng CSVN, phóng viên VOV đã có bài phỏng vấn ông Nguyễn Đức Hà, nguyên Vụ trưởng vụ cơ sở đảng CSVN (Ban tổ chức Trung ương) về vấn đề "Tại sao phải đặt ra nhiệm vụ xây dựng đảng về mặt đạo đức?" Hóa ra bấy lâu đảng chẳng có đạo đức không phải là do bọn "phản động" nó xuyên tạc!!!

Ông Nguyễn Đức Hà nhận định: "Qua 30 năm đổi mới, chúng ta đã đạt được những thành tựu to lớn có ý nghĩa lịch sử trên nhiều phương diện: chính trị ổn định, kinh tế-xã hội phát triển, an ninh quốc phòng không những được giữ vững mà còn được tăng cường thêm tiềm lực, đời sống của nhân dân không ngừng được nâng lên, vị thế của nước ta trên trường Quốc tế không ngừng được nâng cao".

- Chính trị ổn định???

Tôi thật sự không hiểu về khái niệm "chính trị ổn định" mà ông Hà đặt ra mà chẳng hề có bất kỳ dẫn chứng nào.

Phải chăng đó là sự gia tăng đàn áp, khủng bố, bắt bớ, bỏ tù tất cả những tiếng nói đối lập, những người hoạt động bảo vệ Nhân quyền như sau đại hội XII các ông đã làm đối với: Nguyễn Văn Đài, Lê Thu Hà, Nguyễn Ngọc Như Quỳnh, Trần Thị Nga, Nguyễn Văn Oai, Nguyễn Văn Hóa,... hòng dập tắt phong trào đấu tranh đang dần hình thành và phát triển ở Việt Nam trong những năm gần đây?

Hay sự tranh giành quyền lực chính trị, mâu thuẫn lợi ích đã dẫn đến những cuộc thanh trừng các phe nhóm khác trong nội bộ đảng cầm quyền thời gian gần đây, điển hình như vụ Trịnh Xuân Thanh và Vũ Huy Hoàng???

- Kinh tế, xã hội phát triển???

Tờ VNExpress số ra ngày 1-11-2016 có bài "Bộ trưởng Tài chính: 15 năm, nợ công tăng gần 15 lần". Trong đó có nêu cụ thể "Người đứng đầu ngành tài chính đưa số liệu cho thấy tỷ lệ tương đối về nợ

công đã tăng từ mức 36,5% GDP năm 2001 lên hơn gấp rưỡi - 62,2% GDP vào năm 2015. Còn xét về quy mô, số liệu năm 2015 đạt 2,68 triệu tỷ đồng, gấp 2,3 lần năm 2010 và 14,8 lần năm 2001."

Hàng loạt các tập đoàn, doanh nghiệp nhà nước làm ăn thua lỗ, âm vốn hàng chục ngàn tỷ đồng.

Số nợ công bình quân đầu người hiện nay khoảng trên 30 triệu đồng/người. Để giải quyết tình trạng đó, nhà nước đã chọn giải pháp in thêm tiền tung vào trong dân khiến cho tình trạng lạm phát tăng cao, đồng tiền mất giá và người cuối cùng phải gánh chịu còn ai khác ngoài dân đen ?

- An ninh Quốc phòng được giữ vững???

Quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa mất dần trong tay Trung Cộng. Hải phận Việt Nam dần bị thu hẹp, ngư dân bây giờ chỉ có thể đánh bắt quanh gần bờ. Biết bao nhiêu ngư dân bị Trung cộng bắn chết và bắt giữ khi đi đánh bắt xa bờ ???

Sông Mê Kông bị Trung cộng ngăn chặn dòng chảy khiến cho miền Tây Nam Bộ bị hạn hán, mất mùa.

Đất đai của nhân dân bị cưỡng chế giao cho các tập đoàn đầu tư Trung cộng và Đài Loan với giá rẻ mạt, để mặc họ khai thác tài nguyên khoáng sản Việt Nam và thải ra môi trường các chất thải độc hại một cách vô tội vạ khiến cho môi trường Việt Nam trở nên ô nhiễm trầm trọng. Nặng nề nhất là thảm họa Formosa đã giết chết vùng biển duyên hải miền Trung mà mất cả trăm năm sau mới hồi phục được.

Hàng hóa phế thải, thực phẩm dơ bẩn của Trung cộng thi nhau tuông vào đầu độc người dân VN.

- Đời sống của nhân dân không ngừng được nâng lên, vị trí của nước ta trên trường quốc tế không ngừng được nâng cao ?

Nếu đời sống nhân dân không được ngừng nâng lên thì tại sao mỗi

năm có cả trăm ngàn người xuất khẩu lao động ở các nước Trung Quốc, Đài Loan, Nhật, Hàn Quốc,...

Tình hình di cư của người Việt cũng tương tự theo số liệu của Tổ chức Di cư Quốc tế (IMO) lấy từ nguồn dữ liệu của Vụ Liên Hiệp quốc về vấn đề kinh tế và xã hội (UN DESA), từ năm 1990 đến năm 2015 có 2.558.678 người Việt Nam di cư ra nước ngoài. Như vậy tính trung bình trong 26 năm, mỗi năm có khoảng gần 100 nghìn người Việt di cư ra nước ngoài.

Đời sống nhân dân được nâng cao đến mức dân Việt có câu cửa miệng "Nếu cái cột đèn biết đi cũng bỏ nước ra đi".

Còn vị trí Quốc gia trên trường Quốc tế được nâng cao mà ngay cả đồng tiền Campuchia hiện nay còn có giá trị hơn tiền Việt. Người Việt cầm passport CHXNCHVN đi đến đâu đều bị soi đến đó.

Còn nhiều điều để nói nhưng nói nhiều đó chắc cũng đủ rồi.

Kết lại, đảng cần phải xây dựng về mặt đạo đức là hoàn toàn chính xác. Năm mới, tuổi mới rồi, đảng bớt xạo giùm cái.

Và nếu được thì tôi khuyên đảng CSVN nên tự giải tán trong ôn hòa, chấm dứt sự cai trị độc tài để chấm dứt sự bất mãn trong nhân dân, tránh dẫn đến tình trạng chính trị hỗn loạn và những cuộc cách mạng bằng bạo lực từ nhân dân.

danlambaovn.blogspot.com

TỰ DO NGÔN LUẬN

Bán nguyệt san
IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng:

<http://www.tdngonluan.com>

www.tudodanchuvietnam.net

<http://tudongonluan.atspace.com>

<http://khoi8406vn.blogspot.com>

<https://www.facebook.com/T%E1%BB%B1-Do-Ng%C3%B4n-Lu%E1%BA%ADn-238293869580176/?ref=hl>

HÃY TÌM CÁCH LOẠI BỎ CHẾ ĐỘ ĐỘC TÀI CSVN

.....**Mai Thanh Truyết 04-02-2017**.....

"Tất cả điều mà tôi khẳng định là: mọi thử nghiệm của tôi đều làm đậm nét niềm tin của tôi vào bất bạo động như là lực mạnh nhất có sẵn cho nhân loại" - **M.K. Gandhi**

Đảng CSVN đã thất bại trong việc điều hành đất nước về mọi mặt và còn đang tiếp tay cho Tàu Cộng thôn tính quê hương Việt Nam. Đây không phải là một sự kết tội mà là một thực tế đã được mọi người Việt yêu Tự do minh chứng từ bao năm nay qua nhiều tác phẩm, bài viết và chứng cứ. Sự cầm quyền của ĐCSVN kéo dài một ngày là thêm một ngày đẩy đất nước gần hơn tới chỗ diệt vong.

Vì thế, vấn đề giải quyết chế độ CSVN cần phải được đưa ra bàn thảo sâu rộng để đi tới một tiến trình hành động cụ thể và rõ ràng.

1- ĐCSVN chủ trương bạo lực

ĐCSVN đi theo chủ trương bạo lực của Lenin và đã dùng bạo lực để cướp chính quyền năm 1945 cũng như xâm chiếm miền Nam Việt Nam năm 1975. Đối với CSVN, bạo lực là phương cách giải quyết mọi vấn đề trong việc cai trị dân chúng.

Phương pháp cai trị bằng bạo lực đã được hai thể chế chính trị trên thế giới áp dụng rất rành rẽ là độc tài cộng sản và độc tài phát xít. Độc tài CSVN ngày nay đã biến thể không còn là loại độc tài của giai cấp công nhân mà đã vô hình chung giống hệt độc tài phát xít, tức là mọi quyền lợi quốc gia đều thu tóm về tay đảng cai trị và giới tư bản quy thuộc. Dưới kiểu độc tài phát xít này, giới được ưu đãi và hưởng mọi quyền lợi quốc gia là thành phần đảng viên, giới thân cận đảng, tư bản đồ và doanh thương nhà nước.

Qua hơn 30 năm mở cửa đưa nền kinh tế theo nguyên tắc thị trường Tự do dưới "định hướng xã hội chủ nghĩa", ĐCSVN mất dần hậu thuẫn của giới nông dân và công nhân, vì quyền lợi của đảng không còn gắn liền với đại đa số dân chúng. Những thành quả do sự phát triển kinh tế mang lại không chia đều cho khối đại đa số dân chúng mà vào túi thành phần đảng viên & các phe nhóm thân cận mà họ đặt tên là "nhóm lợi ích".

"Đi theo đảng thì có quyền và tiền" trở thành nguyên tắc hấp dẫn của đảng. Sự kiện này không phải là diễn biến thay đổi bất ngờ đối với ĐCS mà là con đường do họ cố ý chọn vì lý thuyết cộng sản đã lộ mặt một lý thuyết hoang tưởng. Khi chọn đi theo cách thức của đảng phát xít là họ biết

rõ đã mất chính nghĩa và không còn nguyên tắc hướng dẫn nào khác.

Vì mất chính nghĩa và độc tài nên họ luôn luôn lo sợ bị lật đổ!

Nỗi ám ảnh bị lật đổ đưa tới nhu cầu cần phải thiết lập một hệ thống cai trị chặt chẽ, để kiểm soát mọi sinh hoạt của xã hội và người dân. ĐCS cài đặt đảng viên ở mọi cơ phận hành chính tới tận làng xã và ngay cả các công ty thương mại. Không kể đến quân đội hay truyền thông mà mọi sinh hoạt của dân chúng cũng không tránh khỏi con mắt soi mói của đảng. Điển hình như tổ chức Mặt Trận Tổ Quốc được dựng nên để thu tóm và kiểm soát mọi sinh hoạt dân sự của quần chúng như tôn giáo, nghiệp đoàn, hội học sinh, giới chức, khoa học... Con mắt của đảng không những coi chừng những cá nhân có tư tưởng bất đồng mà còn đề phòng, bóp chết mọi hành vi đối nghịch có cơ hội nảy mầm.

2- Phải có hành động

Một mặt kiểm soát chặt chẽ mọi sinh hoạt của dân chúng và mặt khác thu tóm hầu hết tài sản quốc gia và độc quyền lãnh đạo, thế lực của ĐCS mang về một sức mạnh vô địch. Như thế thì làm sao lật đổ được ĐCSVN? Tuy mang về kiên cố nhưng thực tế cho thấy rằng mọi chế độ độc tài đều 'vô địch' cho tới khi họ đổ như sung rụng một cách không ai ngờ, giống như trường hợp của Đông Âu và khối Liên Xô ở những năm 1989-1991...

ĐCSVN chắc chắn cũng sẽ có cùng số phận và sẽ có ngày sụp đổ. Chắc chắn là thế.

Nhưng việc gì xảy ra cũng phải có nguyên do hay nói cách khác, muốn một điều gì thay đổi thì phải có tác động. Trên quan điểm của những nhà đấu tranh hay nói rộng ra là quan điểm tích cực thì không thể ngồi chờ để "Trời" làm, mà chính bản thân những người bị áp bức hay cảm thấy bất mãn trước bất công phải bắt tay chủ động sự thay đổi.

Sự tìm hiểu về khả năng phòng thủ vững chãi của chế độ độc tài là để nhìn thẳng vào thực tế rằng công việc lật đổ một nhà cầm quyền độc tài không phải dễ dàng hay giản dị. Công việc này đòi hỏi phải có những hoạch định chiến lược, chiến thuật quy mô tương tự như chiến tranh quân sự mới có thể đưa tới thành công. Sự nghiên cứu phải sâu rộng từ tổng quát đến chi tiết theo tiến trình làm cho đối phương suy yếu dần đến chỗ mất hết sức mạnh và đầu hàng.

Đây một cuộc đấu tranh gian khổ và trường kỳ. Về phía Dân chủ, các lực lượng đấu tranh cũng phải đi từ nhỏ tới lớn và lớn lên theo ảnh hưởng lan rộng dần. Hình ảnh thành bại của cuộc đấu tranh có thể hình dung qua sự so sánh tương quan lực lượng, phía Dân chủ phải lớn dần đồng thời với sự suy yếu dần của nhà cầm quyền, tới khi họ mất hết kiểm soát và sụp đổ. Không có cuộc cách mạng nào xảy ra một cách bỗng dưng hay mau chóng mà tất cả phải do sự hy sinh và công sức của rất nhiều người với thời gian dài.

3- Đấu tranh bất bạo động

Có hai phương cách đấu tranh là bạo động và bất bạo động. Một định nghĩa ngắn gọn: bạo động là sử dụng vũ khí và bất bạo động là không sử dụng vũ khí. Nếu áp dụng đấu tranh bạo động thì phải tạo lập lực lượng kháng chiến vũ trang. Với tình hình thế giới chống khủng bố ngày nay, khó có nước nào sẵn sàng đứng ra cung cấp vũ khí cho bất kỳ cuộc tranh đấu bạo động nào. Vì thế chỉ còn lại một phương cách duy nhất là đấu tranh bất bạo động.

Đấu tranh bất bạo động không có nghĩa là thụ động như chủ thuyết 'hòa bình' hay lý thuyết 'đưa má kia cho tát' của tôn giáo mà là một lực chủ động dùng các phương tiện ôn hòa để chống lại bạo động. Lý thuyết dùng tĩnh chế động, dùng nhu thắng cương không mới mẻ gì trong võ thuật hay học thuyết Đông phương, nhưng khi dùng nguyên tắc này để chống chọi lại một chế độ độc tài có đầy đủ mọi phương tiện đàn áp và kiểm soát quần chúng chặt chẽ thì hơi khó hiểu. Tuy vậy các cuộc cách mạng thành công sử dụng phương pháp bất bạo động để lật đổ chế độ độc tài vững mạnh trên thế giới như cộng sản Liên Xô, khối Đông Âu... đã chứng tỏ phương pháp bất bạo động là một hướng đi khả thi.

Lý thuyết về đấu tranh bất bạo động đã được Gandhi hệ thống hóa thành một phương pháp đấu tranh hiệu quả và ông đã áp dụng để giải thoát dân tộc Ấn Độ khỏi ách đô hộ của người Anh năm 1947. Sau đó phương pháp này được nhiều nhà hoạt động học hỏi và áp dụng như Martin Luther King (Hoa Kỳ), Nelson Mandela (Nam Phi), Lech Walesa (Ba Lan) và thủ lĩnh các phong trào Dân chủ lật đổ chế độ CS Liên Xô, Đông Âu hay Tunisia và Ai cập mới đây. Hiện nay ở Hoa Kỳ, ông Gene Sharp (sn 1928) là một nhà nghiên cứu tích cực về lý thuyết bất bạo động để đem phương pháp đấu tranh này lên hàng kinh điển như chiến tranh quân sự.

4- 198 phương pháp đấu tranh bất bạo động của Gene Sharp

Từ năm 1993, TS Sharp đã cho ấn hành quyển "Từ Độc tài đến Dân chủ" (*From Dictatorship to Democracy*). Và vào năm 2005, Ông đã xuất bản tiếp cuốn sách "Tiến hành Tranh đấu Bất bạo động: Thực hành trong thế kỷ 20 và Tiềm năng trong Thế kỷ 21" (*Waging Nonviolent Struggle: 20th Century Practice and 21st Century Potential*).

Chủ đề chính của Sharp là quyền lực không phải là nguyên khối (monolithic); nghĩa là nó không bắt nguồn từ một số phẩm chất nội tại (intrinsic quality) của những người đang cầm quyền. Đối với Sharp, quyền lực chính trị, quyền lực của bất cứ nhà nước nào đều bắt nguồn từ các đối tượng của nhà nước, chính là người dân. Đối với ông, niềm tin căn bản là bất kỳ cơ cấu quyền lực nào đều dựa vào sự tuân phục của người dân, nếu không, mọi sự sẽ diễn biến ngược lại. Ông đề ra 198 phương pháp đấu tranh bất bạo động. Điền hình vài phương pháp áp dụng thông thường như:

- Phương pháp bất bạo động căn bản: nói chuyện trước công chúng, thành lập các tổ chức đối lập, làm tờ rơi, sách động trên radio, tivi v.v...
- Thành lập các nhóm đại diện khắp nơi;
- Bất hợp tác kinh tế, chính trị;
- Phủ nhận Hiến pháp;
- Tuyệt thực v.v...

Và, điều cần phải được hiểu rõ ràng là hiệu quả cuộc đấu tranh bất bạo động chỉ có thể đạt tới đa khi các phương pháp đã được lựa chọn để thực hiện các chiến lược trên nằm trong điều kiện hiện có của xã hội chúng ta đang tranh đấu.

5- Cần phải khởi sự nghiên cứu và hành động đấu tranh bất bạo động cho VN ngay từ bây giờ...

Cách tiến hành đấu tranh bất bạo động ở mỗi quốc gia mỗi khác nhau, vì vũ khí của loại đấu tranh này dựa vào các đặc điểm mang tính xã hội, tâm lý của quốc gia đó. Vì thế, phương cách tiến hành đấu tranh cho Việt Nam cần phải được nghiên cứu đầy đủ để tạo dựng căn bản lý thuyết cho các tổ chức đối kháng hoạt động. Bắt tay vào công cuộc bàn thảo hay nghiên cứu về đấu tranh bất bạo động là bắt đầu cất bước trên con đường xóa bỏ chế độ CS cho quê hương Việt Nam.

Tất cả đều sẽ giống như sự khẳng quyết của Gandhi, một khi cuộc đấu tranh bất bạo động bắt đầu lăn bánh, không trở lực nào có thể cản nổi.

Đó là một chân lý bất di bất dịch,

một niềm tin vững chắc của tất cả những người con Việt ở trong và ngoài nước.

Xin mượn lời của Đức Lê Minh, một đảng viên của ĐCSVN để kết thúc bài viết hôm nay:

"Ta tuyệt đối không nhắc lại chuyện đó. Ta tuyệt đối tìm cách quên rằng thằng đàn anh TC đã giết đồng bào ta còn tệ hơn giết chó, máu chảy thành sông ở biên giới phía Bắc. Và ta vẫn tiếp tục thờ lạy nó."

Ta là ai? Ta là đảng cộng sản Việt Nam. Ta là thứ cặn bã của dân tộc này. Ta là thứ mọi rợ đạo đức giả. Ta là loài khỉ đột đã xua đuổi được mọi nền văn minh để tiếp tục tự sướng với nhau trong bóng tối của thời trung cổ."

Và còn nữa? Hãy chờ xem ta sẽ nghiền nát kẻ thù (nhân dân) như đàn anh TC của chúng ta dùng xe tăng xay thịt nhân dân chúng nó thành thức ăn cho súc vật trên quảng trường Thiên An Môn."

Ta là quái thai thời đại. Ta không xứng đáng đứng ngang hàng với loài người văn minh trên trái đất này."

Thảm họa diệt chủng đã hiện ra trước mắt, không ai có thể cứu được dân tộc Việt Nam khỏi thảm họa này, ngoài 90 triệu người Việt."

Mỗi người cần nhìn thấy cái chết đang đến với chính mình và con cháu mình. Hãy chuyển tải thông tin này tới tất cả mọi người, tới mọi tờ báo, mọi phương tiện thông tin để mọi người cùng biết, cùng nhau đứng lên chống thảm họa diệt chủng đã đến trước mắt, để cả thế giới cùng biết và lên tiếng bảo vệ chúng ta."

danlambaovn.blogspot.com

càng cao... chúng ta rất vui mừng và tự hào những kết quả đạt được trong những năm vừa qua, một trong những năm có ấn tượng phát triển tốt, không khí đón xuân có khí thế, cả hệ thống chính trị chúng ta vào cuộc, nhân dân đồng tình ủng hộ cao. Đó là cái rất sâu xa không ai có thể đo đếm được." (Phỏng vấn của Đài Tiếng nói VN, 27-01-2017 (30 Tết)

Ông Trọng nói vậy mà không phải vậy vì ông đã nói những điều không thật. Quốc phòng an ninh Tổ quốc chưa bảo đảm vì mỗi đe dọa đánh chiếm lãnh thổ Việt Nam của Trung Hoa vẫn lơ lửng ở Biển Đông và dọc biên giới Trung-Việt.

"Một đất nước thanh bình" thì phải trong âm ngoai êm, biên cương phải vững như bàn thạch, quần đảo Hoàng Sa không còn trong tay Tàu và quân Trung Hoa đã rút khỏi 7 bãi đá chiếm được của Việt Nam ở Trường Sa năm 1988 mà nay đã tân tạo, mở rộng thành đảo quân sự để đe dọa an ninh trong khu vực.

Tất cả những yếu tố quan trọng và then chốt này chưa xảy ra nên sự vững tin của ông Trọng phải có lý do nào đó. Chẳng nhẽ sự lạc quan này lại gắn kết với "Tuyên bố Tầm nhìn chung về hợp tác quốc phòng giữa Bộ Quốc phòng nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam và Bộ Quốc phòng nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa đến năm 2025" ?

Hai nước Việt-Trung đã ký Thỏa hiệp này trong chuyến thăm Trung Quốc không rõ lý do của ông Nguyễn Phú Trọng trong 3 ngày từ 12 đến 15-01-2017. Nhưng chi tiết của thỏa hiệp "nhìn chung" là nhìn như thế nào, và

SÓNG NGẦM ĐANG PHÁ NÁT VIỆT NAM

—Phạm Trần 03-02-2017—

Nếu chỉ đọc những điều Đảng và Nhà nước nói thì Việt Nam là nước hòa bình, phồn thịnh, nhân dân hạnh phúc và không có gì phải băn khoăn.

Nhưng đằng sau tấm màn nhung ấy thì đất nước lại là một xã hội đang suy đồi về luân thường đạo lý, tội ác gia tăng và con người Việt Nam đang mất định hướng.

Trước hết hãy đọc câu nói lạc quan đầu năm Đinh Dậu của Tổng Bí thư đảng Cộng sản Việt Nam Nguyễn Phú Trọng: "Bước sang Năm mới 2017, sẽ có nhiều thời cơ, vận hội mới mở ra với Việt Nam... Đời sống nhân dân tiếp tục được cải thiện, quốc phòng an ninh được giữ vững, chúng ta vẫn bảo đảm một đất nước thanh bình... Vị thế, uy tín của Việt Nam trên chính trường Quốc tế ngày

tại sao lại giới hạn đến năm 2025 đã không được tiết lộ.

Vì vậy đã có nghi vấn có phải "nhìn chung" là hai nước Việt-Trung đã hòa hoãn không gây khó khăn quân sự cho nhau ở biên giới; giữ nguyên trạng những vị trí đóng quân của đôi bên ở Trường Sa; Việt Nam cam kết không nhắc đến vấn đề Hoàng Sa, và "quên" luôn cả những thảm họa Trung Quốc đã gây ra cho Việt Nam trong 2 cuộc chiến tranh biên giới 1979-1999 ? Hay còn những "nhìn chung" nào khác mà Việt Nam phải nhượng bộ để được yên thân ?

Các nghi vấn này đang luân quần trong đầu nhiều người còn biết suy nghĩ ở VN vào lúc ĐCSVN phải đối diện với một số vấn đề nghiêm trọng đang đe dọa sự lãnh đạo của mình.

Suy thoái lên ngôi

Đứng đầu trong số này là làm sao ngăn chặn được suy thoái đạo đức lối sống và tư tưởng trong cán bộ đảng viên. Nghị quyết Trung ương 4 khóa XII, ban hành ngày 30-10-2016, về *"Tăng cường xây dựng, chỉnh đốn Đảng; ngăn chặn, đẩy lùi sự suy thoái về tư tưởng chính trị, đạo đức, lối sống, những biểu hiện "tự diễn biến", "tự chuyển hóa" trong nội bộ"* đang là cơn sốt vỡ da của đảng.

Vô số Hội nghị của đảng, nhà nước, quân đội, công an, báo chí, văn nghệ sỹ, Mặt trận Tổ quốc và Ban Tuyên giáo từ Trung ương đến cơ sở v.v... đã được tổ chức để quán triệt thi hành.

Kết quả ra sao thì có Trời biết. Chỉ thấy Tổng Bí thư Trọng lại mới triển khai thêm:

"Tôi xin nhấn mạnh thêm một số ý mới. Đầu tiên là phải làm tốt công tác giáo dục chính trị tư tưởng, phê bình và tự phê bình, làm chuyển biến trong mỗi con người, mỗi tổ chức."

"Thứ 2, phải nhấn mạnh xây dựng cơ chế chính sách Luật pháp để kiểm soát cho được quyền lực. Ngoài việc kêu gọi tự giác giáo dục chính trị tư tưởng phải có biện pháp về tổ chức, tức là có cơ chế chính sách Luật pháp, như tôi đã nhiều lần nói một cách hình ảnh là nhốt quyền lực vào trong lồng cơ chế, quy chế chính sách"

"Thứ 3, tăng cường kỷ luật kỷ cương, vừa qua chỉ là xử lý bước đầu thôi. Thứ 4, phải dựa vào nhân dân, phát huy vai trò giám sát của nhân dân, của công luận, của báo chí, công khai hóa." (Phỏng vấn của VOV ngày 27-01-2017)

Tuy có rõ ràng và chi tiết hơn nhưng nội dung thi hành thì vẫn như cũ và đã hỏng cả rồi. Bằng chứng là toàn đảng lại đang rầm rộ tổ chức "phê bình và tự phê bình" cho có vẻ "làm ăn" nghiêm chỉnh, nhưng cuối cùng rồi sẽ "trăm voi không được đội nước xáo" như trăm ngàn chuyện của đảng bấy lâu nay.

Bởi vì truyện dài "xây dựng, chỉnh đốn đảng" lần đầu tiên đã có trong Nghị quyết Hội nghị lần thứ 6 (lần 2) của Ban Chấp hành Trung ương Đảng (khóa VIII). Dưới thời Tổng Bí thư Lê Khả Phiêu, Nghị quyết ngày 02-02-1999 đã đưa ra chi tiết *"Về một số vấn đề cơ bản và cấp bách trong công tác xây dựng Đảng hiện nay"*.

Đến khoá đảng XI thời ông Trọng, Hội nghị Trung ương 4 lại tung ra Nghị quyết về *"Một số vấn đề cấp bách về xây dựng Đảng hiện nay"*. Tổng cộng 20 năm, qua 3 đời Tổng Bí thư (Lê Khả Phiêu-Nông Đức Mạnh (2 khóa IX và X) và Nguyễn Phú

Trọng (khóa XI rồi tiếp sang khóa XII), vấn đề xây dựng và chỉnh đốn đã biến thành "đạp đổ" và "đổ đổ" để tiến nhanh, tiến mạnh lên "tự diễn biến" và "tự chuyển hóa" nghiêm trọng hơn trong nội bộ đảng.

Nguyên do vì Chủ nghĩa Cộng sản, tuy còn sống trên giấy và trong đầu thiểu số lãnh đạo cực kỳ ù lì, bảo thủ và chậm tiến nhưng đã chết trong trái tim của hầu hết nhân dân VN.

Đảng CSVN có gần 4 triệu đảng viên trong tổng số 93 triệu dân, nhưng mấy ai trong họ còn tin rằng Chủ nghĩa Mác-Lênin và tư tưởng Cộng sản Hồ Chí Minh vẫn là cứu tinh và là nền tảng vững vàng để xây dựng đất nước thành công ?

Cũng thay đổi là đi song song với Nghị quyết chống "tự diễn biến" và "tự chuyển hóa" là công tác *"học tập và làm theo tư tưởng, đạo đức, phong cách Hồ Chí Minh"*, thay vì *"học tập và làm theo tấm gương đạo đức Hồ Chí Minh"* như trước đây.

Nhưng phong trào học tập này cũng chỉ làm cho có lệ và phần đông là hình thức để báo cáo và khoe thành tích. Bởi vì nếu có làm như đã nói thì các tệ nạn tham nhũng, cửa quyền, lãng phí, mất đoàn kết, kèn cựa, nói xấu nhau trong đảng đã chết từ lâu rồi.

Cho nên khi người dân nghe câu nói tự khoe được *"nhân dân đồng tình ủng hộ cao"* của ông Trọng nói với VOV thì dân cũng chỉ biết chép miệng bĩu môi cho đỡ xấu hổ.

Khó khăn cho đảng CSVN là ông Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng đã lỡ hứa sẽ làm triệt để, quyết liệt và cho bằng được, dù biết là rất khó.

Chẳng hạn như ông đòi mọi người phải *"phải làm tốt công tác giáo dục chính trị tư tưởng"* và phải *"nhốt quyền lực vào trong lồng cơ chế, quy chế chính sách"*. Nhưng đâu phải bây giờ đảng viên mới suy thoái tư tưởng, tức không còn tin vào đảng, nói không đi đôi với làm hay làm ngược lại Nghị quyết, Chỉ thị của đảng ?

Họ đã quay lưng lại với chế độ và tư tưởng Cộng sản từ ngay khi Thế giới Cộng sản tan rã năm 1991 ở nhà nước đầu sở Nga. Và từ sau Đại hội đảng đổi mới kỳ VI thời Nguyễn Văn Linh năm 1986 cho đến bây giờ trên 30 năm, cán bộ đảng viên tiếp tục chệch hướng và tự tìm đường mà đi để đạt mục tiêu giàu sang phú quý.

Còn chuyện ông Trọng đòi quyền lực của mỗi đảng viên phải bị khép vào kỷ luật và khung Luật pháp, kỷ cương và điều lệ đảng thì đó là chuyện của đảng nói và đảng làm.

Đảng đặt ra chính sách, người của đảng thi hành để cuối cùng khen

thường hay kỷ luật cũng do người trong đảng nhỏ nhẹ với nhau, đa phần bằng bằng biện pháp hành chính, tha cho nhau để giữ tình đoàn kết và bảo vệ lợi ích nhóm, thay vì truy tố và bỏ tù thì không phải "vừa đá bóng vừa thổi còi" là gì ?

Làn sóng ngầm nguy hiểm

Nhưng bên dưới mặt nổi của tình trạng ngổn ngang nội bộ và những lạc quan bốc đồng của lãnh đạo thì những bất cập nổi cộm của chế độ đã lộ lên khắp mặt và đang tàn phá dữ dội nền tảng xã hội và con người VN.

Đó là nguyên nhân đã xuất hiện những phong trào do nhà nước chủ động được gọi là : *"Toàn dân tham gia phòng ngừa, phát hiện, tố giác tội phạm và quản lý, giáo dục người phạm tội trong gia đình, ở địa bàn dân cư"* gắn với Cuộc vận động *"Toàn dân đoàn kết xây dựng đời sống văn hóa"* và *"Toàn dân chung sức xây dựng nông thôn mới"*.

Những cuộc vận động này, tuy tốn phí cao, nhưng kết quả giải trừ tội phạm chẳng được bao nhiêu.

Cũng đáng ngạc nhiên là một làn sóng lên tiếng về tình trạng tội phạm và phản ảnh mối quan tâm của người dân đã được nhiều giới và báo chí tham gia trong hai năm 2012-2014. Sau đó giảm dần nhưng không có nghĩa nhà nước đã thành công trong công tác diệt tội phạm.

Vì vậy, những gì trích dẫn trong bài này từ mấy năm trước vẫn còn nguyên giá trị của thời bây giờ, năm 2017, nếu so với các tin tức hàng ngày trên báo chí và báo cáo của công an.

Luật sư, Đại biểu Quốc hội Trương Trọng Nghĩa của Sài Gòn cho biết: *"Tình hình tội phạm hình sự ở nước ta đang gia tăng nghiêm trọng cả về số lượng và tính chất. Người ta dễ thấy tội phạm về con người xâm hại đến tính mạng, sức khỏe, danh dự của người dân, tội phạm về sở hữu làm tổn thất thu nhập và tài sản của xã hội. Tuy nhiên, tác hại của tội phạm còn đáng quan ngại hơn dưới lăng kính xã hội học."*

Nạn côn đồ, lưu manh, băng nhóm là một báo động đỏ ở Việt Nam vì nó thể hiện những yếu kém, bất cập lớn cả về pháp luật lẫn công tác phòng, chống tội phạm. Doanh nghiệp sử dụng xã hội đen để đòi nợ; người dân, kể cả trong gia đình, giải quyết mâu thuẫn bằng bạo lực; tình trạng côn đồ, lưu manh hóa trong nhà trường, nơi công cộng đang lan tràn; hành vi coi thường, xúc phạm, thậm chí tấn công nhân viên công lực ngày càng phổ biến. Nguy hại của nạn côn đồ, lưu manh và băng nhóm là hết

sức lớn vì chúng càng lộng hành thì người dân càng mất niềm tin ở công quyền, công lý và càng có xu hướng dựa vào chúng để đòi công lý bằng bạo lực, bằng “luật rừng”. (Theo tạp chí Pháp luật TP.HCM online)

Như vậy thì lực lượng cảnh sát hình sự và điều tra tội phạm đã trốn hay khg dám đụng tới kẻ phạm pháp?

Nguy hiểm hơn, theo Ls Nghĩa: “*Nguy cơ nhiều mặt. Giáo dục yếu kém của nhà trường và gia đình, cộng với đạo đức xã hội suy thoái khiến cho nhiều thanh thiếu niên tiêm nhiễm thói xấu, từ đó bị tiền sự, tiền án rất sớm, để lại những vết sẹo trong tinh thần và nhân cách, làm thui chột, hủy hoại cả phần đời còn lại. Do nhiều nguyên nhân, tỉ lệ tiếp tục dần sâu vào tội phạm cao hơn tỉ lệ hoàn lương.*”

Luật sư Trương Trọng Nghĩa nổi tiếng ở Quốc hội là người nói thẳng và nói mạnh những đòi hỏi nhà nước phải giải quyết để tránh nạn cho dân. Do đó, không ngạc nhiên khi ông chỉ trích thẳng cán bộ thi hành Luật pháp một cách tùy tiện để thủ lợi.

Ông bảo: “*Thực tiễn mấy năm qua cho thấy có nhiều chậm trễ, bất hợp lý trong pháp luật hình sự Việt Nam. Biết bao dòng sông trong mát ở các miền quê bị các doanh nghiệp gây ô nhiễm, đẩy hàng vạn nông dân vào chốn quần bách vì không trồng trọt, đánh bắt được, thậm chí tắm giặt cũng ảnh hưởng đến sức khỏe. Nhưng ngay cả những vụ cố ý, gian dối xả chất thải độc hại ra môi trường bị bắt quả tang cũng không thể truy cứu Trách nhiệm hình sự. Hàng loạt công ty đa quốc gia khai lỗ triển miên trên sổ sách ở Việt Nam nhưng vẫn mở rộng đầu tư và tăng doanh số mà không thể xử lý tội trốn thuế. Nhiều vụ thua lỗ, thất thoát tài sản công do tham ô, lãng phí nhưng không thể khởi tố nhờ vào lá chắn Trách nhiệm tập thể của pháp nhân. Nguyên nhân là ở tư duy pháp lý cũ kỹ, cho rằng chỉ có những cá nhân mới phải chịu Trách nhiệm hình sự.*”

Cuối cùng, ông Nghĩa nói thẳng với nhà nước: “*Kết quả chống tham nhũng mấy năm qua cho thấy có sự lờn thuốc, mất sức đề kháng của không ít cán bộ, công chức; do đó phải có những thay đổi cấp bách, đột phá cả về thể chế, quy định và lực lượng phòng chống. Chừng nào chưa đẩy lùi được nạn tham nhũng thì mọi nỗ lực phòng, chống tội phạm, kể cả những đạo luật chặt chẽ nhất cũng bị vô hiệu.*”

Khẳng định của Đại biểu Nghĩa đã phản ánh trong câu nói đề đòi của Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng ngày

27-09-2013. Ông Trọng nói về tình trạng tham nhũng với cử tri quận Bà Đình, Hà Nội: “*Cái gì cũng phải tiền, không tiền không trôi, như ngựa ghề phải gãi rất khó chịu.*”

Nhưng sau câu nói thì tham nhũng vẫn tiếp tục sống hùng, sống mạnh và sống vinh quang như bấy lâu nay thì làm sao diệt được tội phạm ?

Chưa thành niên phạm tội cao

Đáng quan tâm cho toàn xã hội là ngày càng có nhiều tội phạm gây ra bởi thành phần trẻ, vị thành niên. Một bài viết trên trang Cảnh sát Nhân dân ngày 22-12-2014 cho thấy: “*Số lượng tội phạm do người chưa thành niên gây ra chiếm tới 1/3 tổng số vụ phạm tội, hàng năm cả nước có xấp xỉ 15.000 người chưa thành niên vi phạm pháp luật bị đưa ra xử lý, 2.000 người chưa thành niên bị đưa vào trường giáo dưỡng và khoảng 1.200 người chưa thành niên phải chấp hành án hình sự tại các trại giam.*”

Vấn theo phân tích của hai tác giả Thạc sỹ Nguyễn Thị Bích Ngọc, trường Cao đẳng CSND I và Nguyễn Quang Dũng, Học viện CSND thì: “*Có khoảng 2/3 số người chưa thành niên vi phạm pháp luật được cải tạo và giáo dục, đồng thời, tại các địa bàn cơ sở, tuy vậy số lượng các vụ phạm tội do nhóm đối tượng này gây ra không giảm, thậm chí còn có xu hướng gia tăng, đi kèm với đó là tính chất, mức độ của vụ việc phạm tội ngày càng nghiêm trọng như giết người man rợ, cướp tài sản táo tợn, manh động, có tổ chức.*”

Vậy những nguyên nhân nào dẫn đến sự gia tăng này ? Hai tác giả trả lời: “*Nếu thiếu đi sự định hướng, uốn nắn kịp thời từ gia đình và nhà trường thì nguy cơ phạm tội sẽ càng trở nên rõ rệt. Đây có thể nói là một trong những nguyên nhân cơ bản của tình trạng vi phạm pháp luật nói chung, phạm tội cướp tài sản nói riêng của người chưa thành niên.*”

Tạp chí Cộng Sản điện tử, cơ quan lý luận hàng đầu của đảng CSVN cũng có bài viết về tình trạng tội phạm ở Việt Nam trong số ra ngày 24-09-2014.

Báo này cho biết: “*Tội phạm có tổ chức, băng nhóm tội phạm mang tính chất “xã hội đen”, tội phạm buôn lậu, gian lận thương mại, tội phạm về ma túy hoạt động công khai, lộng hành ở nhiều thành phố lớn, trên các tuyến biên giới, trắng trợn xâm phạm quyền, lợi ích của Nhà nước, xã hội và nhân dân. Tham nhũng và tội phạm tham nhũng vẫn hết sức nhức nhối, trở thành một trong những mối đe dọa trực tiếp sự tồn vong của chế độ. Tội phạm và vi phạm pháp luật về bảo vệ*

môi trường xảy ra trong nhiều lĩnh vực, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự phát triển kinh tế của đất nước, xâm phạm trực tiếp đến quyền lợi của người dân và sức khỏe cộng đồng. Tội phạm có tính Quốc tế, tội phạm xuyên quốc gia và tội phạm sử dụng công nghệ cao đang là một thách thức lớn.”

“*Nguyên nhân của tình hình trên*”, theo tạp chí, “*một phần là do các yếu tố khách quan, như tác động của những vấn đề xã hội phức tạp nảy sinh trong cơ chế thị trường và hội nhập Quốc tế; sự xuống cấp về đạo đức xã hội, lối sống thực dụng, chạy theo đồng tiền, làm ăn chộp giật,... nhưng chủ yếu vẫn là do những hạn chế, yếu kém trong công tác đấu tranh phòng, chống tội phạm, nhất là phòng ngừa xã hội. Cấp ủy đảng, chính quyền, người đứng đầu cơ quan, tổ chức ở một số ngành, địa phương chưa thực sự quan tâm chỉ đạo toàn diện công tác phòng, chống tội phạm, vì vậy, nhiệm vụ phòng, chống tội phạm chưa được đưa vào chương trình, kế hoạch phát triển theo yêu cầu của Đảng và Nhà nước*”

Như vậy thì chống với đỡ làm sao được. Cán bộ có Trách nhiệm lơ là, không quan tâm hay làm cho có lệ để lấy điểm, khoe thành tích thì tội phạm lên ngôi là đúng trăm phần trăm.

Thậm chí, tạp chí Cộng Sản còn tố cáo: “*Nhiều cấp, nhiều ngành còn đứng ngoài cuộc hoặc chỉ tham gia một cách hình thức, chiếu lệ, đối phó. Tổ chức bộ máy, phân công, phân cấp ở các cơ quan bảo vệ pháp luật và chuyên trách còn bất cập, dẫn đến chồng chéo, trùng lặp. Năng lực tham mưu, quản lý và tổ chức thực hiện cũng như tinh thần Trách nhiệm, thái độ phục vụ Tổ quốc, phục vụ nhân dân, kiên quyết tấn công tội phạm của một bộ phận cán bộ cơ quan bảo vệ pháp luật, chiến sĩ lực lượng chuyên trách còn hạn chế, yếu kém, sa sút.*”

Đi xa hơn, bài báo đã phản ánh: “*Tính chất tội phạm ngày càng nguy hiểm, mang yếu tố Quốc tế, có tổ chức, xuyên quốc gia và sử dụng công nghệ cao. Thủ đoạn hoạt động tinh vi, phương thức hoạt động xảo quyệt, manh động, liêu lĩnh. Tội phạm hình sự có tổ chức, băng nhóm “xã hội đen” gây án nghiêm trọng, băng nhóm tội phạm ma túy có vũ trang ở khu vực biên giới, tội phạm tham nhũng và tội phạm kinh tế trong lĩnh vực tài chính - ngân hàng, đầu tư, quản lý, sử dụng đất đai và thương mại, tội phạm và vi phạm pháp luật về bảo vệ môi trường vẫn hết sức nhức nhối. Xu hướng tội phạm cấu kết với nhau hình thành các tập đoàn tội*

phạm lớn hoạt động đa lĩnh vực, liên tỉnh, xuyên quốc gia, nếu không được đấu tranh ngăn chặn, có thể trở thành hiện thực. Tội phạm do suy thoái đạo đức xã hội, đạo đức gia đình có xu hướng gia tăng, trực tiếp đe dọa phá vỡ nền tảng đạo đức, văn hóa xã hội.”

Bộ Chính trị vào cuộc

Tình trạng tội phạm nghiêm trọng đến nỗi đã buộc Bộ Chính trị phải ra Chỉ thị ngày 19-12-2014 có tên: “Chỉ thị về tăng cường sự lãnh đạo của Đảng đối với công tác phòng, chống tội phạm trong tình hình mới.”

Chỉ thị nói: “Tình hình tội phạm vẫn còn diễn biến phức tạp. Đã xuất hiện nhiều loại tội phạm mới như: khủng bố, rửa tiền, mua bán người, sử dụng công nghệ cao để phạm tội, tội phạm trong lĩnh vực chứng khoán, ngân hàng, tội phạm về môi trường, tội phạm xuyên quốc gia... Số người nước ngoài phạm tội ở Việt Nam và số người Việt Nam phạm tội ở nước ngoài ngày càng nhiều. Tội phạm liên quan trực tiếp đến sự suy thoái đạo đức gia đình, xã hội chiếm tỉ lệ cao, có nhiều vụ đặc biệt nghiêm trọng. Tội phạm sử dụng vũ khí chống lại lực lượng thi hành công vụ gia tăng và quyết liệt hơn. Tình trạng phạm tội trong thanh thiếu niên xảy ra nhiều hơn, rất đáng lo ngại...”

Vậy nguyên nhân từ đâu, Chỉ thị vạch ra: “Tình hình trên đây do nhiều nguyên nhân, trong đó có nguyên nhân là cấp ủy đảng, chính quyền ở một số nơi chưa thực sự quan tâm lãnh đạo, chỉ đạo nên chưa huy động được sức mạnh tổng hợp của cả hệ thống chính trị trong công tác phòng, chống tội phạm; lực lượng trực tiếp chống tội phạm ở nhiều nơi còn yếu; công tác quản lý xã hội, công tác tuyên truyền, giáo dục về pháp luật, về đạo đức, lối sống và vận động nhân dân tham gia phòng, chống tội phạm còn nhiều hạn chế. Hiệu quả phòng ngừa tội phạm do nguyên nhân xã hội còn thấp; tỉ lệ điều tra, khám phá một số loại tội phạm chưa cao...”

Trước tệ nạn này, như thường lệ phải tìm thủ phạm để bắt tội cho mình, Bộ Chính trị đã trơ trẽn viết: “Trong thời gian tới, tình hình tội phạm sẽ còn tiếp tục diễn biến phức tạp, dễ bị các thế lực thù địch và phần tử xấu lợi dụng, kích động làm mất ổn định chính trị, ảnh hưởng đến an ninh quốc gia và sự vững mạnh của chế độ ta. Do đó, công tác phòng, chống tội phạm cần chuyển biến mạnh mẽ hơn nữa.”

Đáng chú ý là trong số những giải pháp, đảng đã ra lệnh phải: “Chú trọng phòng ngừa, ngăn chặn và xử lý

kiên quyết những cán bộ, đảng viên bao che, dung túng tội phạm hoặc có biểu hiện tiêu cực trong công tác này. Cán bộ, đảng viên có vợ (hoặc chồng), con bị xử lý hình sự thì tùy theo mức độ liên đới phải xem xét khi đề bạt, bổ nhiệm, giới thiệu ứng cử vào các chức vụ lãnh đạo hoặc miễn nhiệm, cách chức nếu cán bộ, đảng viên đó đang giữ chức vụ lãnh đạo.”

Nhưng từ đó đến nay (2017), chưa thấy có cán bộ đảng viên nào bị đem ra hành tội về bao che, dung túng tội phạm.

Ma túy-thuốc phiện

Trong lĩnh vực nghiện ngập ở Việt Nam, theo báo cáo tháng 9-2015 của Bộ Lao động-Xã hội và Thương binh (LĐXH&TB), kết quả rà soát đến tháng 9-2015 toàn quốc có hơn 204 nghìn người nghiện ma túy có hồ sơ quản lý của lực lượng Công an, tăng gần 23 nghìn người (tăng 12%) so với cuối năm 2013.

Con số này chỉ gồm những con nghiện chính thức. Số người nghiện không khai báo hay lẫn trốn trong xã hội không thể đếm được.

Báo cáo cũng cho biết: “Hiện nay, cả nước có 123 trung tâm cai nghiện bắt buộc với biên chế hơn 7 nghìn cán bộ, lương bình quân mỗi người là 3-4 triệu đồng/tháng, lưu lượng tiếp nhận cai nghiện khoảng 60 nghìn người/năm với cơ sở vật chất hàng ngàn ha. Nhưng hiện tại chỉ có 22,2 nghìn người cai nghiện tại các trung tâm cai nghiện không có người nghiện rất lãng phí. Ngoài ra còn có 180 cơ sở điều trị methadone, tại 42 tỉnh thành đang điều trị cho 42 nghìn người nghiện ma túy.”

Vậy ma túy mới đang đầu độc giới trẻ như thế nào? Báo An Ninh Thế Giới online viết ngày 15-12-2016 cho biết có các loại đang lưu hành trên thị trường gồm: “Tem giấy”, “lá khát”, “trà sữa”, “nước vui”, “đồng trùng”... là những loại ma túy mới mà cơ quan chức năng vừa phát hiện ra ở Hà Nội, TP HCM và một số tỉnh thành miền Bắc.” Bài báo viết: “Thoạt nghe không ít người cứ ngỡ rằng đó là những loại thực phẩm, dược phẩm rất “lành”, tốt cho sức khỏe. Song ngược lại, nó là những loại ma túy tổng hợp có thể khiến cho người sử dụng bị nghiện và mất kiểm soát hành vi.”

Vẫn theo An Ninh Thế Giới: “Tháng 3-2016, Phòng Cảnh sát điều tra tội phạm về ma túy (PC47) Công an tỉnh Quảng Ninh đã triệt phá một đường dây mua bán ma túy tổng hợp từ nước ngoài vào Việt Nam. Điều khiến cho các trinh sát hết sức bất ngờ là các đối tượng đã đem vào nội

địa những loại ma túy mới, hoàn toàn chưa từng xuất hiện tại Việt Nam trước đây.”

Riêng ở Việt Nam, Bộ LĐXH&TB báo cáo: “Số người trẻ nghiện ma túy chiếm 70%, 80% là nghiện nặng, 85,5% đã có tiền án tiền sự. Riêng ở Hà Nội, số người trẻ nghiện chiếm đến 93%. Trong đó, học sinh sinh viên là 2.837 em. Những con nghiện ở Việt nam mỗi năm đốt 50 tỉ đồng. Tiền cho chương trình phòng chống, cai nghiện, quảng bá năm 1996 là 20 tỉ đồng. Từ năm 1998-2000 số tiền chi cho việc phòng chống trong cả nước là 125 tỉ 703 triệu. Số tiền này có thể xây 125 trường trung học cho cả nước (1 tỉ/trường), hoặc 4-5 trường đại học (25-30 tỉ/trường). Nếu số tiền này chi cho việc xóa đói giảm nghèo (cả nước 2.800 hộ) thì mỗi hộ được hơn 4,5 tỉ đồng.”

Báo cáo viết tiếp: “Tại thành phố Hà Nội 1995, có 5.000 người nghiện, đến 1998 là 13.000 người. Tại Sài Gòn, tháng 07-1997, số người nghiện mà công an nắm được là 4.500 người; đến tháng 07-1998 là 10.038 người, trong đó 81% ở độ tuổi dưới 30. Nhưng thực tế ước tính, tại Tp Hồ Chí Minh có khoảng 20.000 con nghiện với 632 khu vực liên quan đến mua bán tổ chức chích hút ma túy.

Nhưng điều đáng sợ nhất là vấn đề ma túy hiện trong trường học. Số học sinh, sinh viên nghiện ma túy ngày càng tăng. Các con nghiện xâm nhập sân trường, dụ dỗ, mồi chài, lôi kéo, cho thử... Học sinh, sinh viên đang ở độ tuổi trẻ đơn sơ, dễ bị lôi cuốn.”

Vẫn theo báo cáo của Công an thì thuốc phiện và ma túy các loại đã nhập vào Việt Nam từ Trung Hoa, Lào, Thái Lan và Cao Miên. Đường biển và đường hàng không, xe lửa và các phương tiện giao thông khác, kể cả đi bộ vận tải ma túy, thuốc phiện cũng được các tổ chức sử dụng.

Theo các viên chức nhà nước, Việt Nam cũng đã biến thành trung tâm chuyển ma túy đi các nước khác.

Tình trạng mại dâm

Về tình trạng mại dâm, Việt Nam không có thống kê chính thức vì hành nghề bất hợp pháp. Báo cáo Chính phủ chỉ cho biết: “Mại dâm năm 2013 của Việt Nam cho thấy: cả nước ước tính có gần 33.000 người bán dâm, phần lớn là nữ; nhưng chỉ có khoảng 9.000 gái bán dâm có hồ sơ quản lý. Độ tuổi bán dâm ngày càng trẻ hóa, từ 16-18 tuổi chiếm 15,3%, từ 25-35 tuổi chiếm 35% và đông nhất là từ 18-25 tuổi chiếm 42%. Về học vấn, 17,1% chỉ tốt nghiệp tiểu học, 39,3% đã tốt nghiệp trung học và đáng lưu ý

là khoảng 10,3% đã tốt nghiệp đại học hoặc cao đẳng."

Tại "Hội nghị tổng kết 10 năm thi hành Pháp lệnh phòng, chống mại dâm" sáng 19-12-2014, Thứ trưởng Bộ LĐTB&XH Nguyễn Trọng Đàm cho biết: "Theo báo cáo của 63 tỉnh, thành phố trực thuộc Trung ương, đến tháng 11-2014, cả nước có 11.240 người bán dâm có hồ sơ quản lý. Trước đó, ngày 13-6-2014, ông Phạm Ngọc Dũng, Phó trưởng phòng Chính sách phòng chống mại dâm, Cục Phòng chống tệ nạn xã hội (Bộ LĐ-TB&XH) cho biết, cả nước hiện có khoảng 30.000 người đang hoạt động mại dâm."

Báo cáo cũng cho biết: "Ở thành phố Hồ Chí Minh, thống kê năm 2016 ước tính cả thành phố có 3.600 người bán dâm, kích dục, tăng tới 20% so với năm 2015."

Nạn buôn người để phục vụ mại dâm cũng gia tăng. Số liệu của Ban chỉ đạo Phòng chống tội phạm cho thấy: "Tại Việt Nam trong giai đoạn 2011-2015, các địa phương đã phát hiện gần 2.000 vụ buôn bán người với hơn 3.800 nạn nhân. Trong đó, trên 85% số nạn nhân là phụ nữ và trẻ em. Phần lớn phụ nữ bị buôn bán để làm gái mại dâm tại các đô thị hoặc đưa sang Trung Quốc làm gái mại dâm tại nước này, ngoài ra đã có những trường hợp bị lừa sang Malaysia làm nô lệ tình dục."

Một báo cáo khác của nhà nước Việt Nam xác nhận số phụ nữ và trẻ em "bổng dưng mất tích" khỏi Việt Nam đã lên đến con số báo động trên 30.000 người. Phần lớn những người này từ cùng quê và các tỉnh vùng biên giới Tây Bắc tiếp giáp với Trung Hoa và ở những vùng nghèo túng.

Các cuộc điều tra địa phương xác nhận tình trạng "mất tích" này được coi liên quan đến nạn buôn người từ Việt Nam có bàn tay tiếp sức của con buôn bất chính và các tổ chức nước ngoài.

Như vậy thì xã hội, đất nước và con người Việt Nam có hy vọng "bước sang Năm mới 2017, sẽ có nhiều thời cơ, vận hội mới mở ra với Việt Nam", và "Đời sống nhân dân tiếp tục được cải thiện, quốc phòng an ninh được giữ vững, chúng ta vẫn bảo đảm một đất nước thanh bình" như rêu rao của Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng hay những trận cuồng phong tội phạm, nghiện ngập, buôn người và mại dâm sẽ tiếp tục hủy diệt con người và xã hội Việt Nam ? -/-

Phạm Trần
(02/017)

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

NHỮNG ĐIỀU NÊN BIẾT VỀ NHÂN QUYỀN

—Nguyễn Thanh Trang 28-01-2017—

Lời Tác Giả: Ngày nay do trào lưu Dân chủ hóa toàn cầu, lý tưởng Nhân quyền càng ngày càng được đề cao khắp nơi trên thế giới. Nhưng tại một số quốc gia chưa có Dân chủ thật sự như Việt Nam, rất ít người biết rõ tầm quan trọng của Nhân quyền, trong khi đó, Chính phủ lại không muốn dân chúng am hiểu Nhân quyền. Đó là lý do tại sao tài liệu này đã được biên soạn để có thể phổ biến rộng rãi tại quê nhà, nhằm giúp đồng bào hiểu rõ hơn những Nhân quyền phổ quát của họ và Luật Quốc tế Nhân quyền của Liên Hiệp quốc.

*

Hỏi: Trước khi tìm hiểu về Nhân quyền, xin định nghĩa vắn tắt Nhân quyền là gì?

Đáp: Nhân quyền hay quyền làm người là những quyền phổ quát mà mọi người từ lúc mới sinh ra đã được Tạo Hóa ban cho, không phân biệt màu da, chủng tộc, ngôn ngữ, tôn giáo, chính kiến hay giới tính nam, nữ. Đó là những quyền Tự do căn bản, như Tự do sinh sống và mưu cầu hạnh phúc, Tự do đi lại và cư trú, Tự do sở hữu tài sản, Tự do ngôn luận, Tự do báo chí, Tự do tư tưởng, Tự do tín ngưỡng, Tự do hội họp, Tự do lập hội, Tự do sinh hoạt chính trị và Tự do ứng cử, bầu cử. Những quyền đó không do nhà nước hay bất cứ cá nhân, tổ chức nào ban cho. Vì thế, bất cứ nơi nào Nhân quyền bị chà đạp, mọi người dân phải can đảm đứng lên tranh đấu để đòi lại những Nhân quyền căn bản và phổ quát của mình.

Hỏi: Nhân quyền và Dân quyền khác nhau ở chỗ nào?

Đáp: Nhân quyền là những quyền làm người căn bản và phổ quát đã được các quốc gia hội viên của Liên Hiệp quốc công nhận và đề cao. Trong khi đó, Dân quyền là những quyền công dân của một nước, được quy định bởi Hiến pháp và luật lệ của quốc gia. Vì thế Dân quyền của các nước không nhất thiết phải giống nhau.

Hỏi: Xin đơn cử một ví dụ cho thấy sự khác biệt giữa Nhân quyền và Dân quyền.

Đáp: Với tư cách công dân, mọi người đã trưởng thành đều có quyền tham gia bầu cử và ứng cử. Nhưng tùy theo luật lệ của mỗi quốc gia, người dân phải hội đủ một số điều kiện nào đó, ví dụ phải là 18 tuổi trở lên, đã cư trú tại địa chỉ hiện tại ít nhất là 3 tháng hay 6 tháng, v.v. Đó là

Dân quyền. Trái lại, bất cứ ai dù trẻ hay già, nam hay nữ, sinh sống tại bất cứ nước nào, dù là công dân hay chỉ là thường trú nhân cũng đều được hưởng những Nhân quyền căn bản như Tự do tư tưởng, Tự do ngôn luận, Tự do tín ngưỡng, Tự do hội họp, Tự do tham gia hay thành lập nghiệp đoàn, v.v... Không ai có quyền tước đoạt Nhân quyền của người dân

Hỏi: Có một số người cho rằng Nhân quyền tại các quốc gia không nhất thiết phải giống nhau vì mỗi nước có văn hóa và hoàn cảnh khác nhau. Lập luận đó có đúng không?

Đáp: Đó chỉ là lập luận của một số chính khách và nhà nước độc tài muốn ngụy biện cho những hành động vi phạm Nhân quyền của họ. Thật vậy, tính phổ quát của Nhân quyền đã được tái khẳng định trong bản Tuyên bố Vienna do LHQ đưa ra tại Hội nghị Quốc tế về Nhân quyền năm 1993. Theo đó, bản chất phổ quát của các quyền con người và quyền Tự do là không thể bàn cãi. Tất cả các quyền con người đều phổ quát, không thể tách rời, chúng phụ thuộc và liên quan với nhau.

Hỏi: LHQ đã ra đời từ năm nào và với mục đích gì?

Đáp: Vào đầu năm 1945, trước khi Đệ nhị Thế chiến kết thúc, 50 quốc gia đã tổ chức một Hội nghị Quốc tế tại San Francisco, Hoa Kỳ để ký kết Hiến chương thành lập LHQ nhằm mục đích duy trì hòa bình và tránh đại họa của một cuộc đại chiến thế giới lần thứ ba mà bom nguyên tử có thể tiêu diệt loài người trên địa cầu này.

Hỏi: Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền được ra đời từ khi nào?

Đáp: Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền được Đại Hội đồng LHQ thông qua ngày 10-12-1948 tại Paris, thủ đô nước Pháp, với 48 phiếu thuận, 6 phiếu trắng và không có phiếu chống.

Hỏi: Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền và Luật Quốc tế Nhân quyền khác nhau ở những điểm nào?

Đáp: Tuyên ngôn là một văn kiện nói lên lý tưởng đề cao Nhân quyền của Liên Hiệp quốc. Đó không phải là một Hiệp ước hay Công ước, và vì thế, nó không có hiệu lực pháp lý. Trong khi đó, Luật Quốc tế Nhân quyền bao gồm ba văn kiện: Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền, Công ước Quốc tế về Quyền Dân sự và Chính trị và Công ước Quốc tế về Quyền Kinh tế, Xã hội và Văn Hóa. Mọi quốc gia thành viên của LHQ chấp nhận

bản Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền và xem đó là lý tưởng chung của mọi quốc gia, nhưng nước nào muốn gia nhập các Công ước Quốc tế về Nhân quyền, phải được Quốc hội của nước đó phê chuẩn mới có hiệu lực. Ngoài ra, Luật Quốc tế Nhân quyền có giá trị cưỡng hành và cao hơn giá trị của Hiến pháp và Luật pháp quốc gia.

Hỏi : Hai Công ước Quốc tế về Nhân quyền đã được thành lập từ năm nào?

Đáp : Hai Công ước Quốc tế về Nhân quyền đã được thông qua từ năm 1966, nhưng đến 10 năm sau hai Công ước này mới được đa số các quốc gia hội viên LHQ phê chuẩn. Vì thế, đến năm 1976 mới được LHQ chính thức công bố.

Hỏi: Quyền Dân sự và Chính trị bao gồm những quyền gì?

Đáp: Theo Công ước Quốc tế về Quyền Dân sự và Chính trị, nhà nước có Nghĩa vụ bảo vệ các quyền sau đây của người dân:

- Quyền sống, quyền Tự do và an toàn thân thể;
- Không bị làm tôi đòi hay nô lệ;
- Không bị trừng phạt vô nhân đạo, hay bị lăng nhục;
- Không bị bắt bớ hay giam cầm tùy tiện;
- Quyền được xét xử trước một tòa án vô tư, công bằng và có luật sư biện hộ;
- Không bị xâm phạm tùy tiện danh dự cá nhân, đời sống riêng tư, gia đình, nhà ở hay thư tín;
- Quyền Tự do cư trú và đi lại trong quốc gia của mình;
- Quyền được xuất ngoại và hồi hương;
- Quyền tị nạn tại các quốc gia khác;
- Quyền sở hữu tài sản;
- Quyền Tự do tư tưởng, Tự do lương tâm và Tự do tôn giáo;
- Quyền Tự do ngôn luận, Tự do tìm kiếm, tiếp nhận tin tức bất kỳ nơi nào và phổ biến tin tức bằng mọi phương tiện truyền thông, không giới hạn lãnh thổ;
- Quyền Tự do hội họp có tính cách hòa bình;
- Quyền tham dự vào việc điều hành chính quyền trực tiếp bằng cách ra ứng cử, hay gián tiếp bằng cách bầu lên người đại diện cho mình trong những cuộc bầu cử bằng phiếu kín, dân chủ và công bằng.

Hỏi: Quyền Kinh tế, Xã hội và Văn hóa bao gồm những quyền gì?

Đáp: Theo Công ước Quốc tế về Quyền Kinh tế, Xã hội và Văn hóa, nhà nước có Nghĩa vụ thường xuyên

cố gắng cải thiện đời sống của người dân, cụ thể là những quyền sau đây:

- Quyền có việc làm và lựa chọn việc làm;
- Quyền được hưởng mức lương tương xứng và công bằng, có điều kiện làm việc an toàn, được huấn luyện và có cơ hội thăng tiến;
- Quyền thành lập nghiệp đoàn và tham gia nghiệp đoàn;
- Quyền được hưởng an sinh xã hội và bảo hiểm sức khỏe;
- Quyền được hưởng giáo dục. Đặc biệt giáo dục bậc tiểu học phải có tính cách cưỡng bách và miễn phí. Giáo dục bậc trung học phải được phổ thông và tiến dần đến hoàn toàn miễn phí;
- Được bảo vệ những quyền lợi tinh thần và tài chánh do những phát minh khoa học hay sản phẩm văn hóa và mỹ thuật của mình mang lại.

Hỏi : Việt Nam đã gia nhập LHQ từ năm nào? Và đến khi nào Quốc hội VN phê chuẩn hai Công ước Quốc tế về Nhân quyền?

Đáp : Việt Nam gia nhập LHQ năm 1977 và phê chuẩn hai Công ước QT về Nhân quyền năm 1982.

Hỏi: Những Nhân quyền đã được ghi trong Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền và hai Công ước Quốc tế Nhân quyền là những quyền gì?

Đáp: Theo Luật sư Nguyễn Hữu Thống, Cố vấn của Mạng lưới Nhân quyền Việt Nam, để cho dễ nhớ, Nhân quyền có thể được xếp thành ba bậc như sau:

- Nhân quyền bậc 1, mệnh danh là Tự do Thân thể, gồm những quyền liên quan đến thân thể con người, như quyền sống, quyền không bị hành hạ, tra tấn, quyền không bị nô dịch, quyền an toàn thân thể, không bị bắt giữ và giam cầm trái phép; Khi bị truy tố, được xét xử công bằng bởi một tòa án độc lập và vô tư.
- Nhân quyền bậc 2, mệnh danh là Quyền An cư và Lạc nghiệp.
- Quyền An cư gồm có: Tự do cư trú và đi lại; Tự do xuất ngoại và hồi hương; quyền riêng tư cho bản thân, gia đình, nhà ở, thư tín; quyền tị nạn; quyền sở hữu, v.v.
- Quyền Lạc nghiệp gồm có: quyền có việc làm với lương tiền xứng đáng và công bằng; quyền được bảo hiểm và an sinh xã hội; quyền có đời sống khả quan cho bản thân và gia đình; quyền được hưởng y tế, giáo dục và văn hóa.
- Nhân quyền bậc 3, mệnh danh là Tự do Tinh thần và Tự do Chính trị, gồm Tự do tín ngưỡng, Tự do tư tưởng, Tự do phát biểu, Tự do báo chí, Tự do hội họp, Tự do lập hội và

Tự do hoạt động nghiệp đoàn.

Hỏi : Có người cho rằng tranh đấu Nhân quyền và đòi hỏi Dân chủ đều có mục tiêu tối hậu là đem lại Tự do, Dân chủ và Nhân quyền cho mọi người. Như thế tranh đấu vì Nhân quyền và tranh đấu cho Dân chủ khác nhau ở chỗ nào?

Đáp : Như chúng ta đã thấy, các điều khoản 18, 19, 20 và 21 của bản Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền cũng như các điều khoản 18, 19, 20 và 21 trong Công ước Quốc tế về Quyền Dân sự và Chính trị đều ghi rõ các quyền Tự do tư tưởng, Tự do tín ngưỡng, Tự do ngôn luận, Tự do hội họp, Tự do lập hội, Tự do sinh hoạt nghiệp đoàn và đảng phái chính trị, và Tự do ứng cử, bầu cử. Như thế, trong Nhân quyền đương nhiên có Dân chủ. Tại các quốc gia độc tài, Nhân quyền của người dân thường bị chà đạp, không có Tự do báo chí, Tự do tư tưởng, Tự do hội họp và Tự do lập hội v.v... Vì thế, tại các quốc gia đó, dân chúng phải mạnh dạn đứng lên tranh đấu đòi hỏi nhà nước thực thi Dân chủ, vì phải có Dân chủ mới có Nhân quyền.

Hỏi: LHQ đã ban hành Luật Quốc tế Nhân quyền từ năm 1976, nhưng cho đến nay, tại một số quốc gia, Nhân quyền vẫn còn bị chà đạp nặng nề, nguyên nhân vì sao?

Đáp: Năm 1998, nhân dịp Kỷ Niệm 50 năm ngày công bố Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền, LHQ đã duyệt xét tình hình Nhân quyền trên thế giới, LHQ đã thấy rằng trong nửa thế kỷ qua tình trạng Nhân quyền hầu hết khắp nơi đã được cải tiến đáng kể, nhưng tại một số quốc gia Á Châu, Phi Châu và Nam Mỹ, Nhân quyền vẫn chưa được tôn trọng và dân chúng chưa ý thức được tầm quan trọng của Nhân quyền vì hai lý do sau đây:

- Thứ nhất, đa số dân chúng vẫn còn xa lạ với Nhân quyền, và chưa được học hỏi về Nhân quyền và Luật Quốc tế Nhân quyền của LHQ;
- Thứ hai, nhà cầm quyền tại các nước độc tài đã không giúp đỡ mà lại còn ngăn cấm mọi nỗ lực quảng bá và giáo dục dân chúng am hiểu về Nhân quyền. Chính vì thế, ngày 9-12-1998 Đại Hội đồng LHQ đã thông qua Nghị quyết 53/144, tức Tuyên ngôn về Những Quyền và Trách nhiệm của Cá nhân, Hội đoàn và các Cơ quan trong xã hội phải cổ vũ và bảo vệ Nhân quyền theo đúng Luật Quốc tế Nhân quyền.

Hỏi: Theo Nghị quyết 53/144 của LHQ, các cá nhân và tổ chức ngoài Chính phủ (NGO) có những Quyền và Nghĩa vụ gì?

Đáp: Theo Nghị quyết đó, sau đây là 5 Quyền và Nghĩa vụ chính yếu của cá nhân và các tổ chức xã hội dân sự:

- Quyền đề xướng và đòi hỏi Nhà nước thực thi Nhân quyền;
- Quyền hội họp, thành lập và tham dự các tổ chức ngoài Chính phủ (NGO);
- Quyền được tham chính trực tiếp hay gián tiếp và quyền này bao gồm cả quyền đề nghị, phê phán và chỉ trích các việc làm của Chính phủ;
- Cá nhân và tổ chức ngoài Chính phủ có Nghĩa vụ tham gia các hoạt động giáo dục, huấn luyện và nghiên cứu về Nhân quyền để nâng cao dân trí đồng bào;
- Cá nhân và tổ chức ngoài Chính phủ có Nghĩa vụ và Trách nhiệm góp phần phát huy các tổ chức xã hội dân sự và các định chế Dân chủ để xây dựng đất nước ngày càng tiến bộ và tốt đẹp hơn.

Hỏi: Theo Nghị quyết 53/144 của LHQ, Chính phủ có những Trách nhiệm gì?

Đáp: Theo Nghị quyết đó, sau đây là 5 Trách nhiệm chính yếu của Chính phủ:

- Quảng bá và bảo vệ Nhân quyền và những Quyền Tự do căn bản của dân chúng bằng cách tạo các điều kiện thiết yếu về giáo dục, xã hội, kinh tế, Luật pháp và chính trị theo đúng Luật Quốc tế Nhân quyền;
- Ban hành các văn kiện lập pháp và lập quy để bảo đảm Nhân quyền và những Quyền Tự do căn bản của người dân;
- San định Hiến pháp và luật lệ quốc gia thế nào cho phù hợp với Hiến chương của LHQ và Luật Quốc tế Nhân quyền;
- Hỗ trợ và khởi xướng các nỗ lực bảo vệ Nhân quyền như việc thành lập các Ủy ban Nhân quyền và Ủy ban Điều tra các viên chức vi phạm Nhân quyền, v.v.
- Tổ chức và yểm trợ các chương trình giảng dạy Nhân quyền và những Quyền Tự do căn bản tại học đường. Đặc biệt Luật Quốc tế Nhân quyền phải được giảng dạy trong các khóa huấn luyện luật sư, biện lý và lực lượng công an, cảnh sát để giúp họ thi hành nghiệp vụ một cách tốt đẹp và không vi phạm Nhân quyền của người dân.

Mạng lưới Nhân quyền Việt Nam (Tết Đinh Dậu, 2017)

Điều gì xảy ra khi Thủ tướng tiêu diệt Kinh tế Quốc doanh ?

.....**Bùi Quang Vơm 03-02-2017**.....

Có nhiều biểu hiện có thể cho thấy Thủ tướng chính phủ Nguyễn Xuân Phúc đang tìm cách che chắn cho mình. Không biết có phải do sức ép của Bộ Chính trị trước những nguy cơ có thật về một sự sụp đổ của chính phủ, bắt đầu bằng sự sụp đổ nền tài chính, mà trước hết là khả năng thanh toán các khoản nợ quốc tế tính trên đồng đôla mà Chính phủ phải trả, chỉ vì lỡ ký bảo lãnh cho các tập đoàn kinh tế quốc doanh.

Có thể ông Phúc đã không chịu là người đổ vỡ. Những quyết định quá nuông chiều các tập đoàn quốc doanh trong việc vay vốn nước ngoài của chính phủ do ông Dũng cầm đầu, bây giờ tới lúc vỡ lở.

Thời ông Dũng, nhân danh dự án các quả "đám thép", ông Dũng đã phê chuẩn hàng loạt các quyết định bảo lãnh cho các tập đoàn quốc doanh vay vốn của các đối tác nước ngoài. Và các tập đoàn đã không dùng tiền vay để tạo ra đám thép mà để đầu tư vào chứng khoán và bất động sản, kiếm chác và chia nhau những khoản lãi kèch xù những năm bong bóng phình ra hàng chục lần, trước khi chịu khủng hoảng tan vỡ bắt đầu năm 2012, để lại cho nền kinh tế quốc doanh sự trống rỗng và những khoản nợ không gì lấp đầy được. Không ai biết trong những khoản vay mà chính phủ bảo lãnh, sẽ có bao nhiêu phần trăm "quay lại" chữ ký, khi các ông chủ các tập đoàn đám thép rút túi hàng nghìn tỷ đồng, và để lại những khoản lỗ hàng trăm nghìn tỷ cho nền tài chính quốc gia. Chỉ một Vinashin cũng hô biến một lần hơn 80.000 tỷ. Và có tới hơn 13 tập đoàn, hàng trăm tổng công ty, hàng nghìn công ty con như vậy.

Nhưng cái khó chịu nhất là những chữ ký ấy không phải là chữ ký có tên Nguyễn Xuân Phúc, mà là tên ông Nguyễn Tấn Dũng, kẻ đang ung dung "làm người tử tế" một cách yên bình.

Còn bây giờ, "nợ công nếu tính

đủ thì đã vượt trần", ngày 29-12-2016, ông Phúc phải kêu lên như vậy, đó là loại "tội phạm núp bóng doanh nghiệp". Ông Phúc đang kết tội ai ?!

Các doanh nghiệp quốc doanh chính là thủ phạm của những thất bại mà ông đang phải đối diện, hay những gì mà cái CP trước đó ăn rồi để lại vô cho ông, ông sẽ không thể âm thầm làm ra "cao thượng" để "áo gấm đi đêm"; và nhất là bây giờ ông Trọng có thể ngồi đây mà đẩy mọi con cờ vào tay ông.

Tăng trưởng giảm, và sẽ tiếp tục giảm. Ngân sách thất thu, không đủ chi. Tiền cho các chi phí thường xuyên, trong đó chủ yếu là chi lương thưởng cho bộ máy đảng và bộ máy hành chính khổng lồ không ngừng tăng, tạo cho Chính phủ một sức ép không thể chịu đựng. Ông phải vay để lấy tiền trả nợ, nhưng tiền vay mới, chưa kể không còn nguồn nào chịu cho Việt Nam vay, mà nếu có, những khoản vay này không còn ưu ái với lãi suất thấp như những năm trước. Vay những khoản vay có lãi suất cao để trả nợ cho những khoản vay ưu đãi trước đây, mà cái "hời" đó thì cái chính phủ trước đã bóc sạch. Hết ân hạn. bắt đầu phải trả cả vốn lẫn lãi. Có phải ông đã thành một thứ trâu kéo cày như một nghiệp chương định mệnh của ông Dũng không!? Sung sướng gì cái chân Thủ tướng vào lúc này. Trên đe, dưới búa!

Ai sẽ phải chịu cái tội gây ra những món nợ đang sắp không còn khả năng trả được này? Ai, ông không biết, nhưng không phải ông.

"Tôi nghe chuyên gia báo cáo, cảnh báo: nếu không chấm dứt tình trạng này, sự sụp đổ của nền tài khóa quốc gia không thể tránh khỏi". Ông bắt đầu dạo nhạc như vậy trong hội nghị tổng kết ngành tài chính được tổ chức chiều ngày 6-1-2017.

Ngay từ 5-2016, Tiến sĩ Lê Đăng Doanh đã cho rằng nếu tính đủ các khoản nợ từ cấp xã đến nợ xây dựng

cơ bản của các bộ ngành, địa phương, nợ của doanh nghiệp nhà nước thì nợ công của VN có thể đã lên đến 110-120% GDP, khoảng trên 4,5 triệu tỷ đồng, tương đương khoảng 220 tỷ USD. Các khoản nợ này có lãi suất từ 3-8%, bình quân 5%, như vậy nếu tăng trưởng dưới 5%, thì quốc gia tất phá sản. Ông Phúc đang phải đi xiếc trên dây.

"Cháu nó lú, nhưng có chú nó khôn". Ông Phúc chịu tiếng văn hoá không hơn gì ông Dũng, nhưng hỏi ông Dũng giải tán Hội Chuyên gia cổ vắn, để tiện việc "sập xí sập ngầu", thì ông Phúc không làm thế, ông xin ông Trọng đưa ông Vương Đình Huệ xuống làm phó kinh tế cho ông, cũng gọi là ông biết người. Ông thừa biết không thể tìm chỗ dựa ở mấy thằng tập đoàn quốc doanh, át chủ bài của Thị trường định hướng XHCN, chỉ giới biển tài sản công thành tiền bỏ túi.

Báo kinhtedubao.vn vừa đưa tin: "Thủ tướng Chính phủ vừa ký văn bản giao các bộ, cơ quan liên quan triển khai thực hiện những nhiệm vụ đã nêu trong các tài liệu phục vụ Kỳ họp thứ 2 Quốc hội khóa XIV và một số nội dung của Quyết định số 1981/QĐ-TTg ngày 18-10-2016 của Thủ tướng Chính phủ. Cụ thể... khẩn trương soạn thảo, hoàn thiện dự án Luật Quản lý nợ công (sửa đổi) trình Phiên họp Chính phủ tháng 2-2017".

Điều đáng chú ý là luật Quản lý nợ công sửa đổi sẽ quy định đưa các khoản vay nợ nước ngoài của các tập đoàn và các doanh nghiệp quốc doanh vào khái niệm nợ công quốc gia, phù hợp với cách tính của cơ quan thống kê của Liên hợp quốc áp dụng cho mọi nền kinh tế.

Theo tinh thần mới nhất mà Thủ tướng Phúc hợp với ngành tài chính và các ngành khác, nếu doanh nghiệp nhà nước không trả được nợ vay nước ngoài thì sẽ phải tự phá sản chứ không thể trông đợi vào sự cứu giúp của Chính phủ.

Số liệu báo cáo của Bộ tài chính, trong sáu tháng tới, có tới 30% các tập đoàn và doanh nghiệp nhà nước đối diện với nguy cơ phá sản do mất khả năng thanh toán nợ nước ngoài.

Điều gì sẽ xảy ra khi Chính phủ

của ông Phúc từ chối bảo trợ các doanh nghiệp quốc doanh?

Một bộ phận của nền kinh tế Nhà nước sẽ bị bỏ rơi không thương tiếc? Ông Phúc thực sự có ý định thủ tiêu "lực lượng chủ đạo của nền kinh tế thị trường định hướng xã hội chủ nghĩa"? Ông Phúc chống lại quyết tâm "phát triển vững chắc nền kinh tế thị trường định hướng xã hội chủ nghĩa, trong đó kinh tế quốc doanh và kinh tế tập thể sẽ ngày càng chiếm vị trí chủ đạo" ghi trong "cương lĩnh xây dựng đất nước trong thời kỳ quá độ lên chủ nghĩa xã hội (bổ sung, phát triển năm 2011)" ?

Người ta không quên trước đó, Phát biểu khai mạc Hội thảo Quốc tế "Tạo dựng Hệ sinh thái khởi nghiệp đổi mới sáng tạo Việt Nam - Bài học thực tiễn từ Israel" diễn ra sáng 21-9 do UBND TP Hà Nội phối hợp với Đại sứ quán Israel và Tập đoàn FPT tổ chức, Phó thủ tướng Vương Đình Huệ cho biết "Chính phủ đã đưa ra những nhóm giải pháp rất cụ thể về tạo dựng môi trường thuận lợi hỗ trợ doanh nghiệp khởi nghiệp đổi mới sáng tạo với mục tiêu có ít nhất 1 triệu doanh nghiệp hoạt động hiệu quả vào năm 2020". Và một triệu doanh nghiệp này là những doanh nghiệp tư nhân, quy mô vừa và nhỏ.

Nếu điều này được thực hiện, khu vực kinh tế tư nhân sẽ giữ khoảng 500 tỷ đôla tiền vốn, trong khi lượng tài sản do khu vực quốc doanh chiếm giữ, ước tính cho tới nay khoảng 150 tỷ đôla, có khả năng không tăng mà thậm chí còn bị giảm, sẽ cho thấy một toàn cảnh nền kinh tế thị trường không còn tính chất định hướng xã hội chủ nghĩa nữa.

Tới năm 2015, khi cơ sở vật chất của một nền kinh tế công nghiệp hiện đại hình thành, sẽ chỉ còn kinh tế tư nhân. Cái ước vọng của ông Trọng về một nền kinh tế xã hội chủ nghĩa, với duy nhất kinh tế quốc doanh và kinh tế tập thể, vào cuối thế kỷ sẽ chắc chắn tiêu tan.

Ông Phúc đang làm gì, bắt đầu làm gì? Có phải ông đang bắt đầu cuộc hành trình về phía Thế giới, ngược chiều với ông Trọng? Có một

quy luật đã hiện hình từ rất lâu, rằng bất cứ kẻ nào ngồi ghế Chính phủ, dù từ tế hay không từ tế thì đều tìm cách đi ngược lại đảng. Hình như khi tiếp cận thế giới, những người này ngộ ra rằng đảng đang đi ngược lại dòng chảy của loài người tiên bộ. Bất cứ ai, khi chấp nhận hội nhập, chấp nhận luật chơi chung toàn cầu, đều thấy cái quái dị của thể chế độc đảng cầm quyền, và không thể không phản bội nó. Cũng như trước đây, tất cả các bộ trưởng ngoại giao, chỉ sau một nhiệm kỳ thì đều thất sủng. Đó là "tự diễn biến".

Nếu không biết cách tìm đến dân, không tìm kiếm sức mạnh từ phía các tổ chức chính trị xã hội, không biết dựa vào nguồn năng lượng vĩ đại như những cơn sóng thần đang vùn vụt, thì rồi cũng lại đến lượt ông Phúc sẽ bị ông Trọng gạt ra ngoài lề bằng những thủ đoạn có vỏ bọc "Giáo làng".

danlambaovn.blogspot.com

NGUYỄN XUÂN PHÚC CẢNH BÁO

Trích Vietnambiz 06-01-2017

Phát biểu tại Hội nghị đánh giá công tác thực hiện nhiệm vụ tài chính - ngân sách nhà nước năm 2016, triển khai nhiệm vụ tài chính - ngân sách năm 2017, diễn ra chiều ngày 6/1, Thủ tướng chỉ ra một số mặt mà ngành tài chính cần khắc phục.

Đó là tỉ lệ nợ công tăng nhanh, 5 năm qua, tăng trung bình 18,4%, nhanh gấp 3 lần tốc độ tăng trưởng kinh tế. Dự địa chính sách tài khóa rất hạn hẹp. Cân đối ngân sách Nhà nước (NSNN) luôn khó khăn.

Thủ tướng chỉ ra thu ngân sách không đủ chi thường xuyên và trả nợ. Hệ quả là để có đầu tư phát triển, để có tăng trưởng, Chính phủ buộc phải đi vay. Điều này tác động đến nợ công và thâm hụt ngân sách. Chi thường xuyên tăng rất nhanh trong những năm gần đây là nguyên nhân chính làm NSNN luôn căng thẳng. "Có chuyên gia cảnh báo, nếu không chấm dứt tình trạng này, sự sụp đổ của nền tài khóa quốc gia là không thể tránh khỏi", Thủ tướng nói.

Theo báo cáo của Bộ Tài chính, tình trạng thất thu ngân sách còn lớn, nhất là thuế khóa, mua bán hóa đơn, gian lận kê khai thuế, hoàn thuế. Thu ngân sách Trung ương đã vượt 7,8% so với dự toán, dù trước đó dự kiến hụt thu ít nhất từ 8.000 - 12.000 tỷ đồng.

BIKỊCH CĂN VỐN ĐỐI ỨNG ODA

.....**Phạm Chí Dũng 05-02-2017**.....

Giải ngân chỉ đạt 50% kế hoạch

Năm 2016 kết thúc không chỉ bằng tình trạng khốn quẫn về nợ công, nợ xấu và cạn kiệt ngân sách, mà cả nguồn tài chính vẫn được nhiều quan chức Việt Nam xem là “tiền chùa” – ODA cũng trở thành một bi kịch của chính nó.

Trong năm 2016, một hiện tượng đặc biệt đã xảy ra: dù được xem là “chỉ đạo quyết liệt và mạnh mẽ,” nhưng tỉ lệ giải ngân các dự án ODA đã ký trong 11 tháng đầu năm 2016 chỉ đạt ở con số 72.2% kế hoạch. Có tới 12 bộ, ngành và một số địa phương giải ngân chưa đạt 50% kế hoạch.

Theo tính toán của Ngân hàng Phát triển Châu Á (ADB), nếu tình hình giải ngân không được cải thiện, hàng năm Việt Nam sẽ mất khoảng \$100 triệu chi phí cơ hội.

Trong một cuộc kiểm tra tiến độ các dự án sử dụng vốn ODA, ông Phạm Bình Minh, phó thủ tướng, đã phải “cảm râm” rằng tiến độ giải ngân vốn rất chậm, chỉ bằng 80% của năm 2015. Những con số rất ấn tượng được phát ra là tại chín bộ ngành và 26 tỉnh thành là khối lượng giải ngân chỉ đạt dưới 50%.

Trong khi đó, các bộ ngành liên quan như Bộ Kế hoạch và Đầu tư, Bộ Tài chính và nhiều địa phương vẫn thường nại ra những lý do thuộc về khách quan như giải phóng mặt bằng, nhưng lại tránh đề cập đến một nguyên nhân thuộc loại “nhạy cảm” của ngân sách quốc gia: thiếu vốn đối ứng.

Thế nhưng chính Phó Thủ tướng Phạm Bình Minh lại xác nhận với báo chí về nguyên nhân khiến tiến độ giải ngân các dự án ODA quá chậm không chỉ do khó khăn giải phóng mặt bằng mà còn bởi thiếu vốn đối ứng.

Vậy vốn đối ứng đã bị thiếu hụt đến mức nào?

Bi kịch vốn đối ứng

Một trong những nguyên nhân chính về giải ngân ODA chậm là ngân sách Việt Nam không đủ để

cung ứng vốn đối ứng –thường chiếm khoảng 15-20% tổng vốn vay– theo điều kiện của hợp đồng vay vốn ODA.

Vào những năm trước, khi tiền ngân sách còn tương đối dồi dào, nhiều bộ ngành và tỉnh thành còn được quyền tự phân bổ ngân sách trong đó có vốn đối ứng cho các dự án ODA. Tuy nhiên từ cuối năm 2015 khi bắt đầu xảy ra triệu chứng các cơ quan đảng ở Cà Mau và Bạc Liêu hết sạch tiền và còn nợ đầm đìa, căn bệnh sạch túi đã lan nhanh sang các bộ ngành và địa phương khác.

Sài Gòn dù được coi là “bò sữa” của trung ương, nhưng năm 2016 cũng bị trung ương cắt giảm nguồn thu ngân sách đến 5%, tức tỉ lệ thu ngân sách mà thành phố này còn được giữ lại chỉ còn 18%, tất nhiên không đủ để chống ngập và thậm chí để trả lương, chưa nói đến việc cung cấp vốn đối ứng cho các dự án ODA. Trong khi đó, rất nhiều địa phương như Khánh Hòa, Nghệ An, Hà Tĩnh, Thanh Hóa... đã quá bẽ bối với loại dự án chi xài vô tội vạ xây dựng trụ sở hành chính và tượng đài từ hàng ngàn đến hàng chục ngàn tỷ đồng. Thật dễ hiểu là khi dự án ODA cần đến vốn đối ứng, nhiều địa phương đã khg còn bất kỳ khoản tiền nào để đắp vào.

Bi kịch tham nhũng

Từ nhiều năm qua, ODA lại là một trong những quốc nạn về tham nhũng. Tỉ lệ thất thoát bình quân tại nhiều dự án ODA được đồn đoán khoảng 20–25%. Nhưng đó chỉ là mức “hợp pháp.” Thậm chí tỉ lệ “lại quả” ODA còn vọt đến 40%, được một dự án xây dựng trường tiểu học ở Hà Tĩnh chứng thực, vào giai đoạn 2009–010.

Các nước Tây Âu và Bắc Âu đã tài trợ cho Chính phủ Việt Nam trong vài chục năm qua để “cải cách Luật pháp” và “chống tham nhũng,” nhưng việc này dường như cũng không mang lại kết quả. ODA vẫn là miếng mồi béo bở nhất cho các giới chức tham nhũng ở Việt Nam.

Ngay trước thềm hội nghị nhóm tư vấn các nhà tài trợ giữa kỳ năm 2012, Bộ Ngoại giao Đan Mạch không ngần ngại tuyên bố ngừng 3/4 dự án ODA tài trợ cho Việt Nam do nghi ngờ một số cơ quan đơn vị sử dụng chi sai khoảng 11.4 tỷ đồng trên tổng số tiền 69 tỷ đồng do Đan Mạch tài trợ, tức là tương đương khoảng 19.9 triệu cua-ron.

Năm 2013, phía Thụy Điển đã bắt buộc phải ngừng vô thời hạn các khoản viện trợ ODA cho Việt Nam sau khi phát hiện hàng loạt gian dối của quan chức Việt. Sau đó cả Bộ Ngoại giao Úc và vài quốc gia khác cũng bắt đầu cắt giảm viện trợ.

Vào đầu năm 2015, Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng đi Úc để “khuyến mãi” nước ngoài mua nợ xấu. Nhưng có vẻ gương mặt ông Dũng đã sạm hắc khi Thủ tướng Tony Abbott không những không quan tâm đến lời chào mua nợ xấu mà còn tuyên bố thẳng tay cắt giảm viện trợ đối với Việt Nam.

Bi kịch nợ công

Vào Tháng 05-2016, một chuyên gia kinh tế là Tiến sĩ Lê Đăng Doanh cho rằng nếu tính đủ các khoản nợ từ cấp xã đến nợ xây dựng cơ bản của các bộ ngành, địa phương, nợ của doanh nghiệp nhà nước thì nợ công của Việt Nam có lẽ lên đến 110-120% GDP, khoảng trên 4,500,000 tỷ đồng, tương đương khoảng \$220 tỷ.

Thậm chí có những đánh giá không chính thức cho rằng tỉ lệ nợ công của Việt Nam đang vào khoảng 150% GDP, tức lên đến khoảng \$300 tỷ, hoàn toàn có thể làm cho nền kinh tế Việt Nam bị phá sản trong ít năm tới –không khác mấy với trường hợp Argentina bị vỡ nợ đến hai lần vào năm 2001 và năm 2014.

Hết tiền lại chính là nguồn cơn chính yếu dẫn đến hiện tượng “Chính phủ dùng cảm và sáng suốt dùng dự án điện hạt nhân ở Ninh Thuận” –đúng theo lời tuyên giáo “lưỡi không xương nhiều đường lắt léo”– tại kỳ họp Quốc hội cuối năm 2016.

Cùng thời gian dự án điện hạt nhân Ninh Thuận bị bác bỏ, một dự án khổng lồ khác là dự án đường

cao tốc Bắc-Nam với ước toán lên đến 230,000 tỷ đồng do Bộ Giao thông VT “vẽ,” bị Bộ Tài chính bác do không thể tìm được nguồn tiền.

Đó cũng là nguồn cơn chính yếu để gần một năm sau cuộc chuyển giao quyền lực Chính phủ Việt Nam, Thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc bắt đầu có những phát ngôn “lạ” về kinh tế ngay vào khoảng thời gian chuyển thời giữa năm 2016 và 2017: “Nợ công nếu tính đủ thì đã vượt trần” và đặc biệt là ông cảnh báo tương lai “sụp đổ tài khóa quốc gia.”

Mọi thứ sẽ đắt gấp đôi

Quá khứ bó chặt hiện tại, còn hiện tại lại ngáng trở tương lai. Giờ đây, ngay cả nguồn vốn ODA cho Việt Nam cũng bị các tổ chức tài chính Quốc tế siết lại.

Từ Tháng 7 trở đi, Việt Nam sẽ phải vay ODA với lãi suất không còn ưu đãi như vài chục năm trước, mà ngang giá với thị trường Quốc tế, cùng thời gian vay không còn ân hạn như trước đây. Nguồn vốn ODA đã vay sẽ phải chuyển sang điều khoản trả nợ nhanh gấp đôi, hoặc tăng lãi suất lên 2-3.5%/năm. Đối với các cơ quan nhà nước, điều này dấy lên lo ngại nếu không đẩy nhanh việc giải ngân \$22 tỷ vốn vay ODA, áp lực gia tăng nợ công sẽ rất lớn, cả về thời gian và lãi suất.

Hình ảnh hiện thời không khác mấy mõ treo miệng mèo. Tuy được quảng cáo vẫn còn đến \$22 tỷ nguồn ODA, nhưng VN không những phải trả lãi suất cao từ năm 2017, mà còn phải móc tiền ngân sách để trả một phần lãi do chậm giải ngân dự án ODA.

Khác hẳn vài năm trước, ngân sách trung ương đang cực kỳ khốn quẫn. Ngân sách này chỉ có thể lo việc chi trả lương và một ít đề mục về an sinh xã hội, còn đa phần “đầu tư phát triển” phải tiết chế đến mức tối thiểu. Sau trào lưu xây trụ sở và tượng đài từ ngàn tỷ đến chục ngàn tỷ vô tội vạ và vô liêm sỉ trong những năm trước, đến giờ ngân sách tìm ra một ngàn tỷ đồng để chi đã là khó khăn.

Tiền độ giải ngân ODA năm 2017 cũng bởi thế nhiều khả năng vẫn tiếp tục “rùa.” ■■■■■■■■■■

ĐÔI LỜI TRẦN TÌNH đầu năm về chuyện “chửi công an”Phạm Đoan Trang 30-01-2017.....

Một vài người quen, bạn bè của tôi có thắc mắc “sao Trang ‘chửi công an’ ghê thế”. Có một chị đồng nghiệp, sau khi chia sẻ với tôi nhiều điều, mới hạ giọng: “Hồi thật, hai chân thế nào rồi, đau lắm phải không? Vì tôi thấy mỗi lần cô viết về công an, tôi thấy giọng cô khác, nặng nề quá, không phải là cô nữa. Những lúc đó, tôi nghĩ chắc cô đang đau lắm”. Tôi chỉ cười cười, không biết nói sao. Không phải vì sợ hay có điều gì phải giấu giếm, mà chỉ đơn giản vì tôi mắc một thứ “bệnh nghề nghiệp” của nhiều nhà báo, đó là luôn cảm thấy khó khăn khi nói về bản thân.

Tuy nhiên, về chuyện “chửi công an” trong năm vừa qua, thì có thể làm rõ một vài vấn đề như sau:

Thứ nhất, nó không liên quan đến chấn thương của tôi. Nói cách khác, không phải vì bị công an đánh què chân mà tôi đâm ra thích chỉ trích họ.

Thứ hai, nếu xem kỹ, bạn đọc có thể thấy tôi không “chửi”, mà là vạch mặt và lên án họ.

Thứ ba, đối tượng của sự lên án không phải là toàn ngành công an nói chung, mà định danh chính xác là “lực lượng an ninh bảo vệ chế độ”, tức là những kẻ mà lợi ích đang gắn chặt với chế độ độc tài và vì thế, ra sức bảo vệ nó.

Chẳng người bình thường, có suy nghĩ nào lại không hiểu công an là một nghề trong xã hội, nên nó phải được hưởng sự tôn trọng bình đẳng với mọi nghề khác. Hơn thế nữa, do sứ mệnh của nó là bảo vệ quyền và quyền Tự do của người dân, vì lợi ích cộng đồng, cho nên đúng ra nó còn là một nghề cao quý, như những nghề phục vụ cộng đồng khác.

Tiếc rằng ở xứ độc tài cộng sản, nghề công an đã bị bóp méo đến biến dạng. Nó đã hư hỏng ngay từ đầu (năm 1945), khi dung nạp nhân nhữn̄g thành phần thất học, bất lương, thậm chí lưu manh, vào trong lực lượng. Chiến tranh càng là

cơ hội cho nó hỏng thêm, bởi lẽ trong chiến tranh, vì mục đích “chiến thắng”, người ta có thể làm tất cả, đương nhiên kể cả chà đạp lên pháp luật và Nhân quyền. Thời chiến, công an có thể mặc nhiên ám sát bất kỳ ai bị nghi là “Việt gian”, “phản bội cách mạng”, mà không cần một quá trình điều tra, xét xử nào. Ví dụ như chiến sĩ công an nhân dân Võ Thị Sáu đã vài lần dùng lựu đạn giết và làm bị thương hàng chục người, trong đó chỉ có một sĩ quan Pháp, còn lại đều là người Việt. Chẳng ai biết họ phạm tội gì mà bị chị Sáu “thay mặt cách mạng” trừng trị như vậy.

Dù sao cũng phải nói rằng, chiến tranh là khi cuộc sống đảo lộn và xã hội đã biến dạng; không thể thực hành Dân chủ, nhà nước pháp quyền hay thực thi Nhân quyền trong thời chiến được. Vì thế, khó có thể dùng nhãn quan của người trong thời bình để phán xét các hành động xảy ra trong chiến tranh, và cũng vì thế, chiến tranh là đáng ghê tởm.

Tuy nhiên, sau chiến tranh, nghề công an ở Việt Nam tiếp tục hư hỏng khi trở thành công cụ trong tay đảng độc tài, trong đó, đội ngũ an ninh bảo vệ chế độ trở thành lực lượng phản động nhất, vì chúng tiếp tay cho đảng đặc lực nhất. Dần dần, chính chúng cũng sử dụng đảng và “lý tưởng” của đảng làm công cụ, chiêu bài để kiểm soát.

Cụ thể hơn, đội ngũ ấy là cái hang ổ có những tên gọi như: “Tổng cục An ninh”, “Cơ quan An ninh Điều tra Bộ Công an”... Không một hoạt động nào của hang ổ này được công khai, kể cả địa chỉ chính xác của nó. Ngân sách dành cho nó đương nhiên là bí mật nhà nước; công việc, nhiệm vụ của nó, danh tính của nhân viên cũng được giữ kín. Nói chung, tính bí mật, mờ mịt, thủ đoạn là đặc thù và cũng là sức mạnh của nó, cứ phải công khai minh bạch cái gì là nó chết.

Cho nên nó càng không thể công

khai sự bất lực và đê hèn của nó: không chống nổi tình báo Trung Quốc, không bảo vệ được an ninh quốc gia, chủ quyền quốc gia, thì đề mấy thằng dân đen ra mà chống, rồi dân cho dân cái nhãn “khùng bô”, “xâm hại an ninh quốc gia”. Không có phản động thì vẽ ra phản động, vẽ ra thế lực thù địch, chống phá. Luôn luôn, an ninh Việt Nam phải tạo ra kẻ thù, phải có kẻ thù, vì thực sự chúng sống nhờ kẻ thù. Không có “bọn Dân chủ”, an ninh cạn đất mà ăn.

Đã thành lệ, cứ sau mỗi vụ bắt bớ, đàn áp, lại có an ninh lên lương, lên chức. Ít người biết rằng vụ bắt Thúy Nga sẽ giúp một đồng chí thượng tá kịp được thăng lên đại tá trước khi nghỉ hưu, để khi “về vườn” sẽ được hưởng lương cao hơn. Cũng ít người biết rằng, mỗi vụ phá một hoạt động nào đó của “bọn Dân chủ”, như hội thảo, lớp học, biểu tình... đều ghi điểm cho ít nhất một đồng chí an ninh, để khi xét thi đua sẽ được hưởng thêm nhiều lợi tức.

Chúng gọi những người hoạt động xã hội là “bọn Dân chủ”, “bọn lợi dụng chiêu bài Nhân quyền để gây rối và chống phá nhà nước”. Nhưng thực chất, chính chúng mới là những kẻ lợi dụng chiêu bài “bảo vệ chế độ” để vẽ dự án, xin kinh phí, xin hỗ trợ, nhằm đàn áp Dân chủ và phá hoại sự phát triển bình thường của xã hội, và CHỈ ĐỂ ĐÓP.

Những kẻ kiếm ăn và làm giàu nhờ Tự do của người khác như thế, bạn nghĩ chúng có đáng bị “chửi” không? Có lẽ chúng đáng bị một điều gì hơn vậy nữa kia.

Dẫu sao, trong năm 2017, ngoài những bài tấn công vào lực lượng “còn đảng còn mình”, tôi sẽ cố gắng viết về một vài lĩnh vực khác mà tôi rất quan tâm, và có lẽ đó cũng là những lĩnh vực mà nhiều người dân Việt Nam như tôi cần phải biết: chính trị và chính sách công.

Đảng Cộng sản đã và đang ăn tàn phá hại đất nước này. Tham nhũng, bóp nghẹt doanh nghiệp tư nhân, kìm hãm tầng lớp trung lưu, cấu kết với tư bản đồ tàn phá môi

trường và tài nguyên, tiêu diệt xã hội dân sự, nhồi sọ và tẩy não thanh niên... Như Lech Walesa (nhà hoạt động công đoàn, tổng thống Ba Lan sau cải cách) đã nói: “Người cộng sản là những tổ sư về phá hoại. Họ có thể biến cái hồ cá thành tô súp cá dễ như chơi. Cái mà chúng tôi phải đối đầu hôm nay là biến tô súp cá đó thành cái hồ cá lại”. Điều ông nói đã thành hiện thực ở Việt Nam những năm tháng mặt sản.

Đẹp đảng cộng sản đi rất khó, dọn cái đồng rác khổng lồ mà đảng để lại cũng sẽ cực nhọc không kém (tuy lúc đó không còn nguy hiểm nữa). Chúng ta sẽ phải bắt tay vào việc đưa tô súp thành hồ cá trở lại kể từ bây giờ.

dân thôn Cồn Sẻ còn yêu cầu các đại diện lãnh đạo địa phương không được ăn hối lộ tiền đền bù của dân, đây là chia sẻ của anh Duy. Anh Duy cũng là người dân Cồn Sẻ có mặt trong cuộc biểu tình vào ngày 05-02-2017 vừa qua. Anh Duy chia sẻ với Cali Today:

“Trong cuộc diễu hành ngày hôm qua, người dân trong thôn Cồn Sẻ đòi chính quyền thôn Cồn Sẻ cũng như chính quyền xã Quảng Lộc đền bù xứng đáng cho người dân, không được ăn hối lộ, chẳng hạn như những người mò cua, bắt ốc hoặc những tàu bè đánh bắt cũng phải được đền bù xứng đáng.”

Anh Duy vốn là người đi làm thuê cho chủ tàu đánh bắt xa bờ, thăm họa Formosa Hà Tĩnh vào

BIỂU TÌNH QUẢNG BÌNH: "Chúng tôi không phải là những chú bò ăn cỏ" —Cali Today News 06-02-2017—

Người dân ở khu vực 4 tỉnh miền Trung chịu ảnh hưởng trực tiếp của thảm họa Formosa Hà Tĩnh một lần nữa đứng lên biểu tình yêu cầu nhà cầm quyền các cấp ở địa phương phải giải quyết tiền đền bù thỏa đáng. Cuộc biểu tình gần đây nhất diễn ra vào ngày 05-02-2017 (ngày mùng Tết cổ truyền), tại thôn Cồn Sẻ, xã Quảng Lộc, thị xã Ba Đồn, tỉnh Quảng Bình...

“Chúng tôi không phải là những chú bò ăn cỏ nên đừng mị dân”...

Khoảng trưa ngày 05-02-2017, có khoảng mấy trăm người dân ở thôn Cồn Sẻ đã tự phát tiến đến nhà trường thôn và trụ sở thôn Cồn Sẻ để biểu tình, yêu cầu nhà cầm quyền địa phương giải quyết đền bù thỏa đáng cho người dân.

Ông Luật, một người dân nuôi bò cá bị thiệt hại nặng trong dịp thảm họa Formosa Hà Tĩnh đã cho Cali Today biết nguyên nhân chủ yếu của cuộc biểu tình như sau:

“Nguyên nhân là do bồi thường không đúng cho người dân, người dân còn thiệt hại nhiều quá nên đi đòi hỏi vậy đó.”

Ngoài nguyên nhân chủ yếu là yêu cầu đền bù thỏa đáng thì người

tháng 4-2016, người dân trong thôn Cồn Sẻ nói chung và gia đình anh Duy nói riêng bị thiệt hại rất nặng nề.

“Gia đình tôi bị thiệt hại khá nhiều. Trước khi xảy ra thảm họa Formosa, gia đình tôi cả vợ lẫn chồng thu nhập tháng là trên mười, mười lăm triệu. Giờ sau thảm họa thu nhập chẳng được bao nhiêu, cả vợ cả chồng thu nhập khoảng sáu, bảy triệu đồng không đủ ăn.”

Trong khi đó, thiệt hại của gia đình ông Luật là nói không hết được và sự đền bù của nhà cầm quyền địa phương chẳng thỏa đáng, còn quá nhiều thiệt hại của gia đình ông Luật chưa được xét đến. Ông Luật chia sẻ với Cali Today:

“Điều này nói không hết được, trong gia đình có đến tám, chín người lao động chính nhưng chỉ đền bù được có một cái thuyền với hai lao động, chứ còn bên bè cá thì họ chưa giải quyết, còn mấy lao động nữa.”

Những biểu ngữ mà người dân thôn Cồn Sẻ đưa ra trong cuộc biểu tình ngày 05-02-2017 vừa qua có những nội dung mà Cali Today được biết như: “Chúng tôi không phải là những chú bò ăn cỏ nên

FORMOSA và sự tê liệt của tiếng lương tâm

—Nguyễn Hữu Vinh 07-02-2017—

đừng mị dân”, “Yêu cầu cán bộ thôn tôn trọng ý kiến của dân”, “Chúng tôi sẽ không dừng lại nếu không đền bù thỏa đáng”, “Yêu cầu đền bù thỏa đáng, minh bạch, công khai”...

Theo ông Luật, bản thân ông cũng như người dân trong thôn Cồn Sẻ rất bức xúc về cách xử lý đền bù của nhà cầm quyền địa phương. Ông Luật nói:

“Lý do là họ không làm theo tờ giấy lệnh của Thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc ký ban hành đền bù cho dân. Người dân được biết là giấy lệnh của Thủ tướng liệt kê đền bù tới chín khoản trong khi ở đây người ta chỉ bồi thường cho dân được ba khoản thôi... thành ra người dân phần nộ đòi hỏi vấn đề đó”

Chưa hết, ông Luật nói tiếp: “Các thuyền đánh bắt ven sông, ven biển theo các nơi họ được đền bù khoảng 170 triệu đồng trong khi ở đây cả thuyền lẫn hai lao động chỉ nhận được 134 triệu đồng, tức là thấp hơn gần 40 triệu.”

Chia sẻ của ông Luật có phần trùng với chia sẻ của anh Duy: “Phía Chính phủ đưa ra một ý kiến riêng, bên phía thôn và xã ăn khớp với nhau đưa ra ý kiến riêng để mà lấy tiền đền bù đăng ăn hỏi lộ, ăn riêng. Nói thật với anh là như vậy.”

Do cuộc biểu tình diễn ra tự phát nên phía nhà cầm quyền không kịp chuẩn bị lực lượng đến đàn áp, rất ít công an có mặt tại hiện trường. Khi đoàn người biểu tình tiến đến trụ sở thôn thì những cán bộ thôn bỏ chạy hết, không có thấy ai.

“Ngày hôm qua, người dân đi diễu hành nói rằng: cán bộ các cấp phải trả quyền Tự do cho người dân, phải sống như thế nào chứ hôm nay người dân được đền bù đôi ba triệu đồng cũng có người không có đồng nào rồi con cái thiệt hại sau này nữa như không biết làm nghề gì? Sống như thế nào nữa? Bản thân tôi được đền bù 3 triệu đồng đáng lẽ tôi không nhận nhưng chủ tàu nói không nhận thì không có nữa nên tôi đành phải lấy đó để tiêu tết mà thôi.” – Anh Duy nói lời mong muốn./

THIÊN HÀ

Những ngày Tết Đinh Dậu vừa qua, người dân lại tiếp nhận thông tin cá lại chết hàng loạt ở Quảng Bình. Hàng loạt cá khoai đã chết tấp vào bờ gây sự sợ hãi và phẫn nộ của người dân.

Những màn kịch độc ác

Ngay lập tức, ngày 2-2-2017, Nguyễn Viết Ánh, chủ tịch UBND huyện Quảng Ninh, cho biết việc cá biển chết hàng loạt ở biển Hải Ninh những ngày vừa qua “là bình thường”.

Thoạt nghe tin này, người ta nghĩ rằng ông Chủ tịch cho rằng cá chết là bình thường, vì biển vẫn độc - một điều hết sức hiển nhiên - để cảnh báo người dân đừng ăn chất độc vào mình mà gây đại họa sức khỏe người dân và suy tàn nòi giống Việt.

Nhưng không, ông ta giải thích rằng “chỉ là cá khoai, là loài cá sinh sống gần như trên mặt nước và có chu kỳ sống khá ngắn ngủi”.

Thậm chí, tay Lê Văn Khởi, bí thư đảng ủy xã Hải Ninh còn nói rằng do “tập trung ở một chỗ nên lượng cá chết tăng nhiều hơn bình thường”.

Cái “bình thường” ở cách giải thích mà đến trẻ con cũng không thể nhìn được cười này đã phản ánh một điều: Họ đã không dám nói thật: Biển độc.

Tưởng chỉ có Quảng Bình mới có chuyện lấp liếm việc cá chết hàng loạt, đẩy người dân vào chỗ ăn cá độc. Nhưng, không chỉ Quảng Bình.

Ngày sau tết, 4-2-2017, trên một chương trình Tivi, người ta thấy ông Cục trưởng cục nuôi trồng Thủy sản và cả ông Lê Đình Sơn, Bí thư tỉnh ủy Hà Tĩnh lên nói rằng: Các loại cá đã nhiều trên biển Hà Tĩnh, điều đó chứng tỏ rằng biển đã sạch(!).

Nghe những lời này, người ta nhớ lại vẫn những lời nói, hành động của các quan chức nhà nước về việc nhiễm độc biển và thảm họa môi trường ở Miền Trung.

- Ngày 6-4-2016, người dân phát hiện ra cá chết hàng loạt, thảm họa môi trường biển miền Trung bắt đầu được phát hiện. Hàng loạt các loại cá, chim, sinh vật biển kể cả san hô thi nhau “đi theo cụ Các Mác, cụ Lenin” mà “chưa rõ nguyên nhân”. Cả nước hoảng hốt với thông tin này.

Thế nhưng.

- Ngày 23-4-2016, ông Đặng Ngọc Sơn, Phó Chủ tịch UBND tỉnh Hà Tĩnh tuyên bố: “mực, tôm, cua cá vẫn

đang sống thì người dân có thể ăn được. Ngoài ra, người dân cũng có thể yên tâm tắm biển ở các vùng biển này”.

- Ngày 26-4-2016, báo Hà Tĩnh, cơ quan của đảng bộ đảng CS Hà Tĩnh tuyên bố: “Biển đã sạch hơn” và xúi ngư dân ra khơi đánh bắt.

Vậy rồi cá tiếp tục chết, mà không chỉ có cá. Người dân kêu điện thoại tận nhà Phó Chủ tịch tỉnh đề nghị ông ăn cá và tắm biển Vũng Áng làm mẫu, ông lặn mất tăm.

Sau đó, hàng loạt màn diễn được quan chức từ Bộ trưởng Thông tin Truyền thông đến quan chức Quảng Bình, Đà Nẵng đã thi nhau tắm biển và ăn cá biển. Họ muốn làm mẫu cho người dân cứ vậy mà xơi cá. Mục đích là để ve vuốt và lừa đảo người dân, xoa dịu cơn giận dữ của họ với kẻ đã thủ ác gây ra thảm họa môi trường cũng như những kẻ cố tình bao che cho nó.

Phải nói rằng, đó là những màn kịch độc ác.

Bởi không ai có lương tâm lại man rợ đến mức không cần kiểm nghiệm, không biết được mức độ độc tố ở biển ra sao mà vẫn xúi dân là “ông chủ” là “cha mẹ” mình đi ăn những chất độc đó.

Nếu có một con số thống kê, thử hỏi trong gia đình quan chức từ Hà Tĩnh đến mấy tỉnh Miền Trung, có những nhà nào dám ăn cá từ biển Miền Trung? Tôi dám chắc là họ chưa bị điên.

Cho đến tận chiều tối 30-6-2016, Chính phủ mới công nhận việc cá nhiễm độc chết do Formosa xả độc, sau khi đã dàn hàng loạt công an, cảnh sát các loại vào đàn mặt và đe dọa cơn phẫn nộ của người dân Miền Trung.

Thế nhưng, cũng trong việc công bố nguyên nhân cá chết, Thứ trưởng Bộ môi trường còn giấu giếm điều cốt tử khi người ta hỏi về kim loại nặng trong nước biển rằng “nói đến kim loại nặng là gây tổn hại cho dân tộc” - quả là một trò hài không thể cười nổi.

Tất cả những ví dụ trên, cho thấy một điều: Nhà cầm quyền hiện nay đã bất chấp tất cả mọi vấn đề về sức khỏe, sinh mạng của người dân và sự tồn vong của nòi giống, chỉ nhằm để bảo vệ bằng được kẻ thủ ác, và đằng sau đó là những nhóm lợi ích đã đang tâm đầu độc đất nước này.

Biển sạch thật không?

Phó Viện trưởng Viện Hóa học (Viện Hàn lâm Khoa học và Công nghệ Việt Nam), Phó Chủ tịch Hội đồng Khoa học và Công nghệ cho rằng "Phải mất ít nhất 50 năm sau, hệ sinh thái biển ở bốn tỉnh này mới phục hồi lại như hiện trạng ban đầu".

Thế nhưng, chỉ cần 4 tháng sau, ngày 22-8-2016, Bộ Tài nguyên - Môi trường đã tuyên bố trên báo chí: "*Biển đã sạch, cá đã ăn được*". Quả là sự thần kỳ chỉ có ở Việt Nam nếu tin theo lời quan chức cộng sản.

Có điều là sau đó lại hàng loạt vụ ngộ độc hải sản từ biển diễn ra liên tiếp. Và lại tiếp tục màn dối trá, quanh co vòng vo tam quốc nhằm che giấu nguyên nhân. Thậm chí gà chết sau khi ăn cá là "do gà ăn quá no".

Nghe câu nói này, nhiều người đau đớn cũng phải bật người mà rằng: Nếu ăn quá no mà chết, thì hàng loạt quan chức cộng sản tham nhũng đâu còn tồn tại, "*lấy đâu ra cán bộ mà làm việc*" như lời Nguyễn Sinh Hùng, nguyên Chủ tịch Quốc hội VN.

Ngòi Vũng Áng, ăn cá Vũng Tàu. Cá Vũng Áng đi đâu?

Chúng tôi đã có mặt tại Vũng Áng những ngày sát tết trong đợt cứu trợ cho ngư dân có cái để đón xuân. Thảm họa môi trường đã xảy ra cách đó 9 tháng.

Ngồi ngay tại Vũng Áng trong một bữa cơm trưa có món cá biển, chủ nhà sợ chúng tôi nghi ngại đã nói rõ: Đây là cá biển nhưng được người thân gửi từ Vũng Tàu ra chứ không phải cá biển miền Trung.

Khi hỏi về hải sản và những thứ từ biển nơi đây, người dân cho biết: Sau khi thảm họa môi trường xảy ra, nhiều ngư dân đã bị nhiễm độc chì và nhiều người đã bị ngộ độc cá. Hàng loạt người đi khám sức khỏe để đi lao động nước ngoài đã không thể đảm bảo sức khỏe vì cơ thể nhiễm chì. Từ đó, không ai dám ăn bất cứ sản vật nào từ biển.

Tuy nhiên, là những người con của biển, từ tấm bé đến khi xuống mồ, con cá và hạt muối như ngấm vào từng thớ thịt đường gân của họ, do vậy thiếu cá thì không thể chịu được. Và họ phải nhờ người mua từ các nơi khác xa xôi gửi về để ăn cho đỡ nhớ.

Thế nhưng gần đây, khi những loài cá tầng đáy và tầng trung đã không thể sống được, thì những đoàn cá tầng nổi vẫn theo sóng vào tận đây. Và khi vào đây, thì rất dễ đánh bắt. Thậm chí, có thuyền còn đánh được cả ba bốn tạ cá khoai mỗi ngày. Dù giá rẻ thì vẫn bán được một số tiền kha khá.

Theo cách giải thích của ngư dân,

thì cá đó từ ngoài khơi vào bị nhiễm độc thì càng dễ đánh bắt hơn bình thường. Bởi để lâu hơn thì cá sẽ ngấm độc và... chết. Hiện tượng mấy ngày tết vừa qua, cá ở Quảng Bình chết hàng loạt là vì sau khi nhiễm độc không bị đánh bắt do vào ngày gần tết, nên cá rủ nhau chết hàng loạt là vì vậy.

Khi chúng tôi tìm hiểu số cá đánh bắt được thì có ai kiểm định kiểm tra độ độc tố của nó trước khi đưa đi tiêu thụ hay không? Câu trả lời là "Không", chưa có bất cứ một động thái nào từ cơ quan nhà nước nào kiểm tra để xem các loại cá nào hiện nay đã ăn được, loại nào không, mà cá nào có thể đưa ra thị trường và mà nào cần tiêu hủy. Tất cả cứ mặc kệ người dân tự xử.

Người dân cho chúng tôi biết: Ở đây người dân không dám ăn, nên giá rất rẻ so với thị trường bình thường. Thế nhưng các đầu mối thu gom từ khắp nơi đổ về đây mua đưa đi, thì không ai quan tâm nó sẽ đi đâu nữa. Và như vậy, nguồn cá độc từ Vũng Áng, từ vùng ô nhiễm cứ nối đuôi nhau ra đi "phục vụ" đồng bào cả nước.

Thật là một đại họa cho dân tộc khi nguồn kim loại nặng dồi dào từ Formosa qua những xe cá đi tung tăng ra khắp cả đất nước này rồi ngấm vào các tế bào người dân để gây họa lâu dài.

Thế nhưng, cũng trong chương trình TV đã nói ở trên, Bí thư tỉnh ủy Hà Tĩnh còn "tự hào" rằng "cá đánh bắt đến đâu đã được tiêu thụ đến đó" như một thành tích. Không hề thấy ông mấy may đặt câu hỏi rằng cá đó có thật sự đã sạch hay chưa, còn nhiễm độc hay không mà được tung ra thị trường cả nước?

Trong khi đó, theo ngư dân, thì còn lâu mới nghĩ đến chuyện biển sạch và cá hết độc.

Sự dốt nát hay sự tê liệt của lương tâm?

Vậy câu hỏi đặt ra là: Những cán bộ nói trên, từ Bộ trưởng Tài nguyên Môi trường, Bộ trưởng Bộ TT-TT, các bí thư, chủ tịch tỉnh, huyện, xã... vùng thảm họa và các cơ quan quản lý hoàn toàn không nghi ngờ về độc tố còn có trong cá hay không? Hay họ hoàn toàn yên tâm là biển đã sạch và cá đã hết độc?

Theo suy đoán của mỗi người bình thường, thì các cán bộ trên dù có diễn đủ bài, có phát biểu đủ lời về biển sạch, dù họ có diễn bài ăn hải sản để dụ người dân im miệng mà ăn... thì họ vẫn biết rất rõ là biển vẫn độc và cá vẫn không sạch.

Bằng chứng rất rõ là ông Phó Chủ

tịch tỉnh Hà Tĩnh đã hứa qua điện thoại với người dân là sẽ ăn cá và tắm biển Vũng Áng. Nhưng từ đó đến nay chưa thấy ông ta làm việc đó!

Bằng chứng rất rõ là từ khi mấy bộ trưởng và quan chức ăn mẫu cho TV và đài báo tuyên truyền, đến nay chưa thấy ông nào đến ăn lại hoặc mua về nhà cho bố mẹ, vợ con họ ăn.

Bằng chứng rất rõ nữa, là chính họ đã không hề đặt ra vấn đề kiểm nghiệm lại biển cũng như các loài thủy sản để công bố công khai. Bởi họ biết rõ, nếu làm vậy thì công lao tuyên truyền dụ người dân sẽ bị bóc trần khi các con số lên tiếng.

Và một điều rất cốt yếu là nhà nước đã lỡ nhận 500 triệu đôla của kẻ thù ác Formosa để đền bù, thì số tiền đó có đủ đền bù cho những thiệt hại của người dân cho đến hết 50 năm, khi biển thật sự sạch? Theo những người dân ở đây, thì có lẽ số tiền đó chỉ đủ để huy động số công an, CSCĐ để trấn áp các cuộc biểu tình, huy động công an, an ninh đi rình rập người dân... được một thời gian nữa. Còn sau đó, thì nhà nước lại lấy thuế của người dân cả nước mà bù lỗ cho thảm họa do Formosa.

Tạm kết

Nếu như, theo những gì người cán bộ cộng sản thể hiện, là do sự tối tăm dốt nát đã không cho họ thấy những nguy hiểm của việc mang độc tố kim loại nặng từ Formosa đến từng tế bào người dân, thì đó cũng là chuyện bình thường, một vấn nạn của xã hội cộng sản vốn tồn tại lâu nay của việc sử dụng "người nhà thay cho người tài".

Còn nếu như họ cũng như những người bình thường, biết rất rõ các tác hại của chất độc khi đi vào từng bữa cơm người dân mang lại đại họa lâu dài cho dân tộc, nòi giống này... mà họ vẫn làm ngơ để "*nói và hành động theo Nghị quyết*" mặc cho mọi hậu quả xảy ra. Thì đã xảy ra thêm một thảm họa vô cùng lớn: Sự tê liệt đến mức báo động của lương tâm con người trong những người cộng sản.

nguyenhuuvinh's blog

TƯỜNG THUẬT HÀNH TRÌNH

Giáo dân Song Ngọc đi nộp đơn khởi kiện Formosa

.....*Tin Mừng Cho Người Nghèo 14-02-2017*.....

Linh mục JB Nguyễn Đình Thục, Quản xứ Song Ngọc, G.p Vinh và bà con giáo dân Song Ngọc thuộc ba xã Quỳnh Ngọc, Sơn Hải, Quỳnh Thọ đã bắt đầu lên đường đi nộp đơn khởi kiện Formosa vào sáng nay..

Tối qua, ngày 13.02.2017, cha Quản xứ JB cho hay, nhà cầm quyền đã gây áp lực các chủ nhà xe – được thuê và hợp đồng trước đó – không được chở phái đoàn giáo dân Song Ngọc đến Thị xã Kỳ Anh, Hà Tĩnh để đi nộp đơn khởi kiện Formosa.

Nhiều xe lớn được hợp đồng đã không thể vào trong khu vực giáo xứ SN do giới chức địa phương đã huy động CSGT ngăn chặn và kiểm soát các ngã đường đi vào giáo xứ này.

Dự tính nếu không đủ xe, cha và bà con giáo dân sẽ cùng nhau đi bộ và mang các dụng cụ cần thiết như chăn, mùng, mền để phục vụ cho chuyến đi dài ngày với hơn 175 km. Hiện nay, bà con giáo dân đã đến trước nhà thờ rất đông và ngài đang quy tụ mọi người trước hang đá Đức Mẹ để cầu nguyện sự bình an cho chuyến đi.

Được biết, những người đi tham dự nộp đơn khởi kiện Formosa sẽ mặc áo ghi dòng chữ “Dân Muốn Cá Sống. Formosa Get Out”, và đeo chuỗi mân côi trên cổ để tránh sự trà trộn của an ninh cài cắm người phá bĩnh chuyến hành trình.

8g: Tại khu vực đường N5 và quốc lộ 1A thuộc xã Nghi Thuận, huyện Nghi Lộc, tỉnh Nghệ An, CTV GNSP đang có mặt tại đây cho biết, Linh mục Giuse Nguyễn Xuân Phương, Quản xứ giáo xứ Nhân Hòa cùng với bà con giáo xứ yểm trợ nước suối, bánh và “tiếp lửa” cho phái đoàn Song Ngọc đi khởi kiện Formosa.

8g45: CTV GNSP cho biết, rất đông CA mặc sắc phục, an ninh chìm nổi bố ráp tại khu vực xã Quỳnh Bá và Quỳnh Ngọc thuộc huyện Quỳnh Lưu. Họ quay phim, chụp hình phái đoàn. Hiện nay, CTV GNSP đang bị an ninh bám sát và theo dõi chặt chẽ.

9g50: Đoàn đến thị xã Giáp, xe của CSCĐ và an ninh chạy trước mở đường cho bà con. Phía sau bà con từng 2 người 1 trên đoàn xe gắn máy hai bánh tiến lên tay cầm cờ ngũ sắc dương cao thể hiện truyền thống văn hóa hào hùng của dân tộc Việt.

Đoàn người đi qua với những ảnh tình cờ trái ngược nhau. Cờ đỏ nằm trên đầu của các an ninh sắc phục

và cờ ngũ sắc trên tay của người dân. Hình ảnh khác là một lão ông cùng gần 80 tuổi, tay cầm cờ ngũ sắc đang xông pha lên đường cùng đoàn người bộ hành.

9g00: Hiện tại đoàn đã đến xã Quỳnh Bá, thuộc huyện Quỳnh Lưu. Đã xuất hiện nhiều an ninh hơn theo dõi sát hành trình của bà con. Tuy nhiên không thấy có một dấu hiệu sợ hãi gì nơi dân.

Rất đông an ninh và CSGT đứng hai bên đường nhưng để giữ trật tự cho bà con đi, chưa thấy có dấu hiệu ngăn chặn. Còn khoảng 200 mét nữa đoàn sẽ đến thị xã Giát. Lúc này, chúng tôi nhận thấy đông CSCĐ, CSGT và cả nhóm dân phòng túc trực hai bên đường đứng... chờ lệnh.

9g40: Rất đông CSGT, CSCĐ, an ninh chìm nổi được huy động đến để giám sát đoàn biểu tình. Công an tỉnh Nghệ An đến gặp trực tiếp cha Thục và yêu cầu cha đưa bà con giáo dân về lại giáo xứ. Tuy nhiên, cha và bà con giáo dân đã phản đối lời yêu cầu này và nhất quyết không về mà tiếp tục đi gửi đơn khiếu nại Formosa. Cha Thục và bà con tiếp tục hành trình lên đường đi nộp đơn khởi kiện.

10g: Đoàn tiếp tục lên đường với xe gắn máy hai bánh sau một hồi bị CSGT ngăn chặn. Nhiều hộ dân hai bên đường mang nước ra để tiếp khát cho bà con.

Cha Quản xứ Thuận Nghĩa cùng với bà con giáo dân đứng hai bên vệ đường chào mừng và tiếp sức cho bà con giáo xứ Song Ngọc trên quãng đường đi gửi đơn khởi kiện. CTV GNSP cho hay, tại cầu Bát Giáp khá đông an ninh chìm nổi có mặt tại đây.

10g15: Đoàn khởi kiện đã đến xã Quỳnh Giang, bà con tràn ra đường để chào đón, tiếp nước và một số gia nhập vào đoàn lên đường đi khởi kiện.

10g30: Đoàn đã đến gần bệnh viện Minh Anh thuộc thị trấn Quỳnh Giang và tạm dừng nghỉ chân, uống nước để lấy sức đi tiếp hành trình khởi kiện Formosa, đòi công lý.

10g40: Cha Thục và bà con giáo dân dừng chân tại thị trấn Quỳnh Giang và đang biểu tình tại đây. “Hãy giúp chúng tôi khởi kiện Formosa” là thông điệp chính muốn gửi đến tất cả đồng bào trong và ngoài nước hãy cùng nhau đồng lòng đứng lên bảo vệ quê hương dân tộc trước nạn giặc nội xâm và ngoại xâm.

10g50: Cha Thục yêu cầu bà con

sẽ gửi xe máy tại giáo xứ Yên Lý, sau đó cùng nhau xuống đường đi bộ đến Thị xã Kỳ Anh để gửi đơn khởi kiện Formosa. Cha JB Nguyễn Đình Thục hô lớn: “Một ngày, hai ngày, ba ngày chưa đến nơi thì một tuần sẽ đến. Chúng ta phải làm để cho thế giới thấy được công việc của chúng ta là quan trọng và chúng ta sẽ không hổ thẹn với con cháu chúng ta sau này.” Bà con giáo dân đồng thanh hô ủng hộ đi bộ cho khi nào đến được Thị xã Kỳ Anh gửi được đơn thì thôi.

Một cụ ông cùng tham gia đoàn chia sẻ: “Tôi tự hào vì tham gia cùng với giáo xứ. Chúng tôi không chỉ dành làm cho chúng tôi mà cho cả quê hương dân tộc VN”.

Có rất đông an ninh chìm, đeo khẩu trang che kín mặt trà trộn vào đoàn biểu tình quay phim, ly gián người dân và kích động bạo lực. Tuy nhiên cha G.B Thục đã trấn an bà con hãy luôn giữ bầu khí ôn hòa, đừng để rơi vào bẫy của nhóm an ninh.

11g30: Hiện nay, bà con giáo xứ Thanh Cao, gx Nguyễn Hội, gx Đồng Tháp, đoàn Thiếu nhi Thánh thể của Giáo phận Vinh đang yểm trợ nước và bánh cho đoàn. Lòng nhiệt thành của bà con đã nâng đỡ tinh thần của đoàn. Nhiều người đã rơi nước mắt trước tình cảm đẹp này.

Một bác lớn tuổi tham gia đoàn đi gửi đơn khởi kiện bày tỏ: “Tinh thần tôi hăng say, khí thế, tôi muốn đuổi Formosa ra khỏi VN. Tôi vui và phấn khởi vì có nhiều người đồng hành, nhiều người khát khao đất nước trong sạch, mong muốn Formosa nhận trách nhiệm những thiệt hại đã gây ra cho đồng bào Việt Nam. Trên đường đi chúng tôi bị công an ngăn cản một cách mạnh mẽ nhưng người dân chúng tôi không nhụt ý chí mà còn mạnh mẽ hơn và quyết đi đến cùng để nộp đơn khởi kiện Formosa.”

Một bác lớn tuổi khác chia sẻ: “Trời nắng nóng lắm, vất vả lắm nhưng mình phải cố gắng vì đất nước mình thôi. Sáng nay trời mưa, chúng tôi cũng mặc áo mưa, trời nắng chúng tôi sẽ cởi áo đi tiếp. Tôi nghĩ chúng tôi sẽ không được nhận tiền đền bù nhưng vì quê hương dân tộc chúng tôi sẽ đi cho đến cùng.”

12g15: Đoàn sẽ dừng chân tại giáo xứ Yên Lý để dùng cơm trưa và nghỉ trưa tại đây.

Nhiều người dân sống ven đường những nơi đoàn biểu tình đi qua, họ tràn ra ủng hộ. Người đưa nước, kẻ đưa tiền, vừa tiếp sức mạnh tinh thần lẫn vật chất cho đoàn. Nhiều người trong đoàn đã rơi lệ khi chứng kiến thấy nhiều bà con giáo dân cũng như lương dân tiếp tế nước, bánh và có

Thấy gì từ lễ hội mùa xuân đến cặp bánh chưng 700kg?Chim Biển 03-02-2017.....

Hàng chục lễ hội diễn ra sau tết Nguyên đán như Lễ hội Gò Đống (Hà Nội), Lễ hội Khai ấn đền Trần (Nam Định), Lễ hội Yên Tử (Quảng Ninh), Lễ hội Đền Gióng (Sóc Sơn)... đã và đang thu hút hàng trăm ngàn người tham dự. Đây là thời gian để người dân cầu an, cầu may mắn cho một năm mới, cũng là dịp để hậu nhân bày tỏ sự kính trọng và biết ơn thần linh cùng những bậc tiền nhân đã có công lao xây dựng, gìn giữ quê hương. Tham dự các lễ hội mùa Xuân đã trở thành một nét văn hóa và là một thú vui thanh nhả của nhiều người từ xưa đến nay.

Tuy nhiên những lễ hội này đã trở nên hỗn loạn không khác gì một trận chiến trong thời bình bởi sự tranh giành, cướp bóc dẫm đạp lên nhau để lấy lộc.

Tình trạng chặt chém, gian manh tại các dịch vụ phục vụ lễ hội đã khiến sự thú vị, nét văn hóa của lễ hội bỗng chốc trở thành nỗi ám ảnh của du khách. Bên cạnh đó còn xảy ra hàng trăm truyện cười ra nước mắt khi du khách bị móc túi, rạch giỏ, khi cụ già bị đánh ngất xỉu chỉ vì lỡ dẫm lên chân người khác... Hình ảnh hàng trăm người lao vào ầu ẩu, leo cả lên đầu nhau để cướp lộc đã trở nên phổ biến tại các lễ hội đang diễn ra. Có thể thấy lễ hội mùa Xuân đang trở nên vô cùng xấu xí từ khâu tổ chức cho đến việc quản lý và ý thức của người tham dự.

Mới đây, Nghệ An là một địa phương cũng đã tổ chức lễ hội trong dịp xuân vào ngày mừng 5 tháng giêng âm lịch, đây là ngày kỷ niệm chiến thắng Ngọc Hồi-Đống Đa. Liên sau đó 1 ngày, tức ngày mừng 6 âm lịch, Sở Văn hóa-Thể thao tỉnh Nghệ An phối hợp với Hiệp hội Du lịch Nghệ An tổ chức lễ dâng cặp bánh chưng khổng lồ nặng tới 700kg cho bà mẹ bác Hồ. Được biết đây là lần thứ 5 địa phương này tổ chức lễ dâng bánh chưng cho bà Hoàng Thị Loan. Có lẽ khi còn sống, bà Loan có nằm mơ cũng không thể nghĩ ai

đó cho mình cặp bánh chưng to thế, nếu có đi chăng nữa chắc bà phải nặn óc nghĩ cách làm sao ăn cho hết.

Khi nhắc đến Nghệ An, nhiều người vẫn còn băn khoăn bởi nơi đây là một địa phương miền Trung thường xuyên gánh chịu hậu quả do thiên tai. Năm 2016 vừa qua, người dân tỉnh thành này đã gặp không ít khốn đốn, ngoài chuyện thiên tai. Cuộc sống người dân còn phải chịu đựng sự khốn khổ vì thảm họa môi trường biển do Formosa và những lần xả lũ thủy điện “đúng qui trình” của đám quan quyền nhà sản gây ra. Lãnh đạo cộng sản của Nghệ An đã phải gửi công văn để xin gạo cứu đói. Ấy vậy mà dân đen nào có biết số gạo cứu đói đó đi đến đâu và vào tay ai. Gạo đâu chẳng thấy, chỉ thấy cái rét, cái đói của những ngày tết luôn kề cạnh bên mình. Còn nhớ trước tết ít hôm, người dân một số huyện của Nghệ An đã được nhà cầm quyền quan tâm sâu sắc khi trao cho hơn 51.000 hộ dân những chiếc cờ máu và lịch để mừng tết. Nay lại được sở Văn hóa-Thể thao tổ chức lễ tri ân bà mẹ bác Hồ bằng cặp bánh chưng khổng lồ này. Dù là tỉnh thành nghèo nhưng Nghệ An quả thật là tỉnh thành chịu chơi và thích chơi nổi.

Theo như báo chí nhà sản nói, toàn bộ kinh phí thực hiện hoạt động dâng bánh chưng tri ân bà mẹ bác Hồ là do sự đóng góp của các công ty lữ hành trong và ngoài tỉnh. Ấy là nói thôi chứ người dân có biết doanh nghiệp nào đóng góp, họ góp bao nhiêu và việc chi thu như thế nào. Cũng có thể Nghệ An đã dùng ngân sách để tổ chức hoạt động này rồi nói rằng công ty này nọ yêu quý bà mẹ bác Hồ nên muốn tỏ lòng tri ân. Một giả thiết khác là cặp bánh chưng này được nấu bằng gạo cứu đói mới xin từ Bộ LĐTB và XH trong dịp cuối năm.

Bà Hoàng Thị Loan là người có công dưỡng dục Hồ Chí Minh nên đám con cái của cha già cũng không

để bà thiệt thòi khi “dành trọn” ngọn núi Động Tranh (Nam Giang, Nam Đàn, Nghệ An) để xây lăng mộ cho bà. Để đưa được cặp bánh chưng khổng lồ này lên núi dâng cho bà mẹ bác Hồ cần tới 30 tráng sĩ khỏe nệ bụng vác hơn 30 phút. Sau những giây phút mệt nhọc vất vả, con cháu của bà đã dâng hương, hoa, cúng vái xong thì ban tổ chức đã cắt nát cặp bánh ra thành hàng trăm mảnh để biến thành trò phát lộc thần thánh. Buổi dâng bánh chưng cho bà mẹ bác Hồ đã kết thúc như thế. Hoạt động này được ngành du lịch và quan chức Nghệ An hy vọng sẽ trở thành du lịch tâm linh. (Cộng sản vô thần mà sao cứ thích tâm linh nhỉ? Hồ Chí Minh thì bỗng được phong làm Phật Hồ, có lẽ sắp tới chắc bà Hoàng Thị Loan sẽ được phong là Phật Mẫu Hồ?!).

Việt Nam quả là một đất nước với những điều lạ lùng trong trí tưởng tượng của nhiều người. Lễ hội văn hóa mùa Xuân trở thành nơi để phô diễn bạo lực, nơi để trổ tài cướp bóc, gian manh, chặt chém người tham dự... Những tỉnh thành nghèo khó đến độ phải đi xin gạo cứu đói thì lại là những tỉnh thành nổi tiếng với những kỷ lục của tượng đài nghìn tỷ, của những cặp bánh tết, bánh chưng hàng trăm kg. Sự lãng phí kinh khủng khi tổ chức những lễ hội văn hóa mà chẳng hề có văn hóa. Chế độ cộng sản một mặt thì cấm cản, tuyên truyền người dân không được lãng phí, không được mê tín dị đoan. Nhưng mặt khác thì âm thầm ủng hộ những lễ dâng cúng tốn kém vô bổ và cố tình “thất thủ” tại các lễ hội để đổ lỗi cho ý thức của người tham dự nhằm duy trì sự mê muội của dân chúng. Phải nói cộng sản VN ngày nay đã phần nào thành công trong việc kiểm soát tâm linh của người dân.

danlambaovn.blogspot.com

**Việt cộng ngày nay
cũng sính tôn giáo,
cũng chuộng tâm linh.
Nhưng là thứ tôn giáo
duy vật, thứ tâm linh
cầu tài.**

LƯƠNG Y NHƯ... CÁI GÌ... MẪU !

Phạm Khắc Trung 03-02-2017

Nhóm bạn chơi thân của chúng tôi năm lớp 12 có Quỳnh. Một hôm cuối tuần, Quỳnh ghé thăm người chị ở cư xá Ngân hàng dưới Bà Queo, gặp được bộ "Lộc Đỉnh Ký" của Kim Dung có sẵn trong nhà, Quỳnh say mê ở lại đọc cho bằng hết. Sáng thứ Hai đi học, vừa bước chân lên tới hành lang ngoài lớp học, Quỳnh đã vội vả đập mạnh vào vai tôi trách: "Mày cứ luôn khen truyện Kim Dung miết. Hôm qua tao đọc bộ Lộc Đỉnh Ký, thấy ông viết có điều phi lý hết sức!" Thấy tôi đứng yên mím môi nhíu mắt nhìn ra điều thắc mắc, Quỳnh giải thích: "Kim Dung cho nhân vật Vi Tiểu Bảo là đứa trẻ vô lại, không có học hành, là con rơi con rớt của mẹ ả đào không biết cha là ai. Vi Tiểu Bảo lê la đầu đường xó chợ, nghe mấy ông đồ kể truyện nên nhớ lổm bổm mà thích nói chữ, đúng không? Nhưng trong câu: "Nhất ngôn ký xuất... cái gì... mã nan truy" mà Tiểu Bảo ưa dùng, chính 2 chữ 'ký xuất' và 'nan truy' mới khó nhớ thì Tiểu Bảo lại không quên, trong khi chữ 'tứ' có gì khó đâu mà Tiểu Bảo lại không nhớ. Mày thấy có phi lý không?"

Tôi từng nghe mấy ông anh kháo nhau về đề tài này nên lệt lết, bèn cười ha hả vỗ vai trợn Quỳnh: "Đó mới là chỗ dụng tâm sâu xa của Kim Dung đấy! Mày nghĩ xem 'cái gì... mã' là cái gì? Khả khả! Kim Dung nhìn thấy sự đối trá trong hàng ngũ lãnh đạo cộng sản Trung Hoa. Ông thấy nước Trung cộng xuống cấp về mọi mặt, nhất là mặt đạo đức sa sút một cách trầm trọng, những mẫu mực ngày trước không còn. Cái chữ Tín mà người Tàu ca ngợi là một trong những đức tính cao quý của người quân tử, làm gì tìm được trong hàng ngũ cộng sản tiểu nhân? Kim Dung cho nhân vật Vi Tiểu Bảo, một kẻ cùng đinh hạ cấp nhất trong xã hội, một đứa đá cá lặn dưng, cả đời chỉ biết đối trá lọc lừa, cò gian bạc lận, hành vi lại bỉ ổi, vô liêm sỉ..., tuy không biết chữ, lại không biết võ công, nhưng nhờ gian xảo, tiểu nhân... nên lại gặt hái được thành công mỹ mãn, bởi thế hẳn mới ngông cuồng và tàn ác, bởi những mặc cảm thua thiệt luôn chất chứa trong lòng. Vi Tiểu Bảo chính là hiện thân của bọn cộng sản vô thần không nhân tính, là vua lật lọng và đều cang... Cho nên câu 'Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy' của người xưa, qua miệng Vi Tiểu Bảo biến thành "Nhất ngôn ký xuất, c... mã nan truy" thôi!"

Quỳnh nghe ra khoái chí, giờ hai

tay đập mạnh xuống lan can, giẫy người lên cười hô hô: "Mẹ! Phải đều như mày mới hiểu được cái đều của người khác!"

Nghe Quỳnh khen, tôi nở mũi bồi thêm: "Kim Dung nhìn rõ bộ mặt thật của cộng sản như đồ vật trong bàn tay. Ông cho Vi Tiểu Bảo làm bạn với Khang Hy, là Hoàng đế Mãn Thanh; đồng thời là học trò Trần Cận Nam, Tổng Đốc Thiên Địa Hội, một tổ chức Phản Thanh Phục Minh đang bị triều đình truy quét. Tất nhiên ông muốn kết luận rằng cộng sản là sự kết hợp nhuần nhuyễn giữa căn bã của nền phong kiến ngoại lai lạc hậu và tổ chức khủng bố phản loạn".

Phản vấn hồi lâu Quỳnh mới ngập ngừng hỏi: "Vậy rốt cuộc rồi cộng sản đi đến đâu?"

Tôi trả lời miễn cưỡng: "Thì... rồi cuộc rồi cộng sản cũng đến như Vi Tiểu Bảo thôi, nghĩa là nó sẽ gom góp tiền bạc đã cướp bóc được của dân chúng, dẫn bầy đoàn thể tử trốn tiệt!"

Thời gian qua đã 45 mùa sương gió... Hiện tượng tham nhũng của quan chức cộng sản Việt Nam không còn là lời đồn đoán, mà đã trở thành quốc nạn phổ biến đến nỗi Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng phải ngửa mặt than van: "*Hiện tượng hư hỏng, tham nhũng, tiêu cực đúng là lắm lúc nghĩ hết sức sốt ruột, nhìn vào đâu cũng thấy, sờ vào đâu cũng có...*" và "*cái gì cũng phải có tiền, không tiền không trôi. Tham nhũng lớn cũng có, tham nhũng vặt cũng nhiều khiến người dân như bị ngựa ghê*".

Tại hội nghị toàn quốc về công tác phòng chống tham nhũng, ngày 05-05-2014, Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng, đồng thời là Trưởng ban Chỉ đạo phòng chống tham nhũng, đã yêu cầu: "*Không có vùng cấm, không có đặc quyền, không có ngoại lệ trong phòng chống tham nhũng*". Tại đây ông cũng đánh giá công tác phát hiện tham nhũng còn yếu, số vụ tham nhũng được phát hiện và xử lý qua hoạt động của cơ quan thanh tra, kiểm toán, điều tra còn ít.

Tháng 10-2014, trước những bản khoản, lo lắng về vấn đề tham nhũng của cử tri quận Ba Đình, Hà Nội, Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng nhấn mạnh: "*Chúng ta kiên quyết nhưng phải tỉnh táo, làm lâu dài bằng nhiều biện pháp, làm sao đánh con chuột nhưng đừng để vỡ bình*".

Tại hội nghị tổng kết công tác phòng chống tham nhũng, lãng phí do Thành ủy thành phố Hồ Chí Minh tổ

chức vào chiều 08-03-2015, Thiếu tướng Phan Anh Minh, Phó Giám đốc công an thành phố đã giải thích: "*Tôi cũng xin lý giải thêm -vì Ban Nội chính yêu cầu công an thành phố giải trình- là tại sao án tham nhũng được phát hiện do trình sát là ít, tôi đã nói thẳng không phải là ít mà là không có. Lý do là vì công an thành phố cũng phải chấp hành Chỉ thị 15, hầu hết đối tượng thực hiện hành vi tham nhũng là đảng viên mà công an thì không được quyền tổ chức trình sát đảng viên*".

Phó Trưởng ban Nội chính Lê Minh Trí bổ túc thêm: "*Tham nhũng chỉ có cán bộ đảng viên thôi chứ còn dân thường không có tham nhũng*". Nghĩa là ông đã mặc nhiên thừa nhận rằng chỉ thị số 15-CT/TW, ngày 07-07-2007 của Ban Bí thư (khóa X) về sự lãnh đạo của đảng đối với các cơ quan bảo vệ pháp luật trong công tác điều tra, xử lý các vụ án và công tác bảo vệ đảng, đã là tấm khiên kiên cố che chắn cho kẻ tham nhũng rồi. Theo chỉ thị này, muốn lập án để điều tra phát hiện các đối tượng nghi vấn là đảng viên, phải được sự đồng ý của cấp ủy đảng quản lý đương sự. Thế là huê trát: "*Chống tham nhũng khó bởi ta tự đánh vào ta*"! Chẳng cần biện hộ "mình với ta tuy hai mà một" gì sất, Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng khẳng định dứt khoát như đinh đóng cột là "ta tự đánh vào ta".

Ngày 03-12-2014, tổ chức Minh Bạch Quốc tế (TI) công bố chỉ số cảm nhận tham nhũng năm 2013, theo đó Việt Nam xếp hạng 116 trên tổng số 177 quốc gia và vùng lãnh thổ, với điểm số bằng năm trước: 31/100 (0 chỉ mức độ tham nhũng cao nhất và 100 là rất trong sạch).

Trong buổi tọa đàm "*Chung tay phòng chống tham nhũng vì sự phát triển*" ngày 09-12-2014, Tổng Thanh tra CP Huỳnh Phong Tranh đánh giá rằng: "*Trong 3 năm qua, chỉ số cảm nhận tham nhũng không tụt, không tăng, có nghĩa là có tính ổn định*".

"Tham nhũng ổn định", nghĩa là đội ngũ cán bộ đảng viên vẫn thường xuyên noi gương Vi Tiểu Bảo, ùn ùn gửi tiền và thân nhân ra ngoại quốc bằng mọi hình thức, sang các nước tư bản đang giãy chết mà tậu thẻ, tậu nhà, tậu cơ sở thương mại... để xây dựng bãi đáp, hậu sự phòng thân.

Để có tiền thực hiện giấc mơ Vi Tiểu Bảo (giấc mơ cộng sản) này, "*người ta ăn từng tí của dân, không từ một cái gì*" (lời bà Nguyễn Thị Doan, Phó Chủ tịch Nước, tại phiên họp của Ủy ban Thường vụ Quốc hội ngày 11-09-2013).

Và diễn hình của việc "ăn không

từ một cái gì" là vào ngày 08-01-2017 vừa qua, Bộ Y tế Việt Nam đề trình Dự thảo Luật về máu và tế bào gốc, có đề nghị quy định cưỡng bức hiến máu mỗi năm một lần, ngoại trừ trường hợp không thể hiến máu vì mắc bệnh hiểm nghèo như viêm gan, AID...

Căn cứ giá máu chợ đen ở Trung cộng vào tháng 02-2015 là 1,000 đồng Nguyên, hay 160 đôla cho mỗi 100ml máu. Và ở Việt Nam quy định 1 đơn vị hiến máu là 250ml, thì giá 250ml máu là 400 đôla.

Ước lượng với 2/3 dân số nằm trong độ tuổi bị cưỡng bức hiến máu, khoảng 60 triệu người, thì hàng năm Bộ Y tế bán được 1 khoản tiền khổng lồ: 400 đôla x 60,000,000 = 24,000,000,000 đôla (24 tỷ đôla).

Giả sử rằng chi phí này nọ chiếm 2/3 giá bán, thì hàng năm Bộ Y tế cũng kiếm được tổng cộng 8 tỷ đôla, hay 133.33 đôla/người, hoặc VN\$ 3,066,590/người (tính theo hồi suất VN\$23,000/đôla).

Cưỡng bức người dân phải hiến 250ml máu mỗi năm, tức là trực tiếp rút từ thân thể người dân mỗi năm trên 3 triệu đồng (VN\$ 3,066,590) cho sự hiện diện của họ trên trái đất, thì nhất định đó là thuế thân rồi còn gì?

Theo Bách khoa Toàn thư mở Wikipedia, (trích):

Thuế thân, còn gọi là thuế đinh, thuế đầu người, hay sưu là một trong thứ thuế của chế độ phong kiến lạc hậu và quân chủ thối nát. Đây là sắc thuế tiêu biểu trong các sắc thuế khoán, đánh vào đông đảo tầng lớp bình dân, nghèo khó. Thuế thân căn cứ vào cư dân địa phương, mỗi dân đinh đều phải nộp.

Ngoài thuế thân đóng bằng hiện vật hay hiện kim, còn có sưu dịch, cũng là loại thuế thân nhưng phải đóng bằng sức lao động.

Khi Pháp đô hộ nước ta, họ tiếp tục áp dụng thuế thân ở Việt Nam cho đến năm 1945, Chính phủ Trần Trọng Kim mới bãi bỏ thuế thân đối với những ai không có tài sản hoặc có lợi tức dưới 100 đồng một tháng. (ngưng trích).

Với giá vàng ròng trong nước vào mùa Thu năm 1945 khoảng 400 đồng/lượng, thì giới hạn dưới 100 đồng/tháng không bị đóng thuế tương đương với 2 chỉ rưỡi vàng. So với giá vàng trên thị trường hôm nay là VN\$ 36,370,000/lượng, thì 2 chỉ rưỡi tương đương với VN\$ 9,092,500.

Cũng theo Bách khoa toàn thư mở Wikipedia thì thuế thân dưới thời Pháp thuộc đánh vào các "suất đinh", là đàn ông từ 13 đến 53 tuổi, trừ những người làm trong bộ máy chính

quyền và một số trường hợp được miễn khác, vào thập niên 1910, ở Trung Kỳ là 2 đồng 2 hào mỗi năm.

Trong khi so sánh với lợi tức trung bình của người Việt do Tổng cục Thống kê công bố cuối năm 2015 là VN\$ 45,000,000/năm, tức VN\$ 3,750,000/tháng, thì lợi tức trung bình của người Việt mình hôm nay chỉ bằng 1/3 mức quy định không phải đóng thuế thân của Chính phủ Trần Trọng Kim vào năm 1945 mà thôi! Hỡi ôi, vậy mà ngày 13-11-2016, Tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng dám tự hào sảng rằng "Đất nước ta có bao giờ được thế này không?"

Những con số điển hình trên cho thấy: mức thuế thân trên 3 triệu đồng (VN\$ 3,066,590) do Bộ Y tế dự kiến cưỡng bức hiến máu là con số quá lớn, quá bất nhân, nó xấp xỉ lợi tức hàng tháng của người dân trung bình.

Đó là chưa kể tới 1/3 dân số Việt Nam vẫn còn trong tình trạng vất vả bỏ mồm, quay quắt trong diện nghèo đói. Báo cáo từ cuộc điều tra của Viện Nghiên cứu Quản lý Kinh tế Trung ương (CIEM), bản chi tiết cho thấy thu nhập và chi tiêu của hộ gia đình ở nông thôn đang giảm dần và tỷ lệ hộ nghèo không giảm, tương ứng số hộ tái nghèo tăng lên. Theo đó, thu nhập trung bình của hộ thuần nông chỉ đạt 48,618 đồng/ngày, tức khoảng 1,458,000 đồng/tháng, nếu tính chi tiết, mỗi hộ gia đình có 4 người (một cặp vợ chồng và hai con) thì chia bình quân mỗi người được 12,000 đồng/ngày. Như vậy, thu nhập mỗi người dân ở nông thôn chỉ được 4,320,000 đồng/năm, tương đương 188 đôla/năm (tính theo hồi suất VN\$ 23,000/đôla).

Học thuyết đấu tranh giai cấp đã chẳng dạy cho người cộng sản rằng kẻ thù rình rập muốn tước đoạt của ta một cái gì, để không bị tước đoạt thì ta phải ra tay trước, bằng cách nào cũng được, miễn là quyết liệt và không khoan nhượng? Vậy thì tham nhũng, buôn lậu, trốn thuế, móc ngoặc, làm thất thoát và lợi dụng vốn quốc doanh, làm kinh tế theo kiểu chụp giựt, bán biển đảo, bán đất, bán rừng, bán tài nguyên quốc gia, rút máu đồng bào... cũng chỉ là một kiểu ra tay trước. Đó chính là những đứa con riêng mà đảng không dám thẳng thắn thừa nhận.

Đừng thấy lãnh đạo cộng sản Việt Nam cò-mò-vờ-lờ, cò-vờ-lờ... mà tưởng họ ngu dốt là làm to đấy. Họ tuy có kém cỏi về đường học thức, kỹ thuật yếu đuối, khoa học không thông, quản trị không rành... nhưng cái gian manh, đều cáng thì họ hơn hẳn người khác. Giáo sư Nguyễn

Khắc Viện từng nói: "*Chuyên chính vô sản không đáng sợ bằng chuyên chính vô học*" đây là gì?

Chính vì "chuyên chính vô học" nên họ thấy rõ rằng đại đa số người dân, đặc biệt là giới bình dân, lao động, không thể đào đâu ra hơn 3 triệu đồng (VN\$ 3,066,590) để đóng thuế thân làm giàu cho cá nhân và nhóm lợi ích của họ, cho nên một trong những đơn vị của họ là Bộ Y Tế mới đề xuất dự án cưỡng bức hiến máu để thu cho trọn và không để sót lọt bất cứ một người bình dân, lao động nào hết.

Thay vì chăm sóc và bảo vệ sức khỏe người dân theo chức năng của mình, đảng này Bộ Y tế lại toan tính hút máu nhân dân một cách dã man và bất nhân theo yêu cầu của cấp trên đến vậy, mình phải đánh giá Bộ Y tế nước CHXHCNVN thế nào cho phải đây?

Còn Tổng Bí Thư Nguyễn Phú Trọng cũng đừng có đại dốt mà hồ hởi sảng rằng "đất nước ta có bao giờ được thế này không" nữa nha ông, nhục mặt lắm!

danlambaovn.blogspot.com

CHÍNH QUYỀN CSVN MUỐN BẮT BUỘC NGƯỜI DÂN PHẢI HIẾN MÁU **Cal Today News 09-01-2017**

Trong một dự án Luật về Máu và Tế bào gốc do Bộ Y tế gửi đến Bộ Tư pháp thẩm định, cơ quan này muốn bắt buộc người dân phải hiến máu 1 lần/ năm. Dù chỉ mới là dự án luật nhưng đã gặp phải nhiều phản đối từ người dân trong nước.

Lý giải về việc đưa ra đề xuất bắt buộc người dân phải đi hiến máu, Bộ Y tế cho rằng với cách này sẽ giúp cho "nguồn máu đầu đủ và ổn định". Còn nếu không, mỗi năm chính quyền phải bỏ ra khoảng 4,180 tỷ để mua máu.

Theo Bộ Y tế, những người từ 18 đến 60 đều phải bị bắt buộc đi hiến máu. Cùng với đó là những chỉ số về cân nặng để bảo đảm sức khỏe cho người hiến máu, như: người có cân nặng từ 42kg cho đến dưới 45kg không được phép hiến quá 250ml máu.

Dù chỉ là dự án luật nhưng đã gặp phải sự phản đối từ dân chúng. Dự luận cho rằng, sau khi muốn huy động 500 tấn vàng trong dân để "tái cơ cấu nền kinh tế" không thành công, vì chẳng người nào lại chấp nhận đổi vàng để lấy những tờ giấy, thì chính quyền CSVN chuyển sang "hút máu dân". (trích đoạn)

